

duyên anh

NU **Ồ** C MẮT
LUNG TRÔNG

Nước Mắt Lưng Tròng

Tác giả: Duyên Anh

Thể loại: Tiểu Thuyết

Biên tập: Quoc Tuan Tran

Bìa: Quoc Tuan Tran

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1

ẠI VẮN BÓT CẢNH SÁT CŨ. NGUYỄN ĐẠM ngồi co ro như con chó ốm chờ tới lượt hạch hỏi mình. Nó rút thuốc lá châm hút. Que diêm xòe lửa. Điếu thuốc vừa cháy, Đạm chưa kịp hút hơi đầu thì hai ngón tay chuối mẩn đã kẹp giữa điếu thuốc của nó rút khỏi môi nó.

Đạm ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên. Người cảnh sát nhe hàm răng vàng. Đạm giật mình đánh thót một cái. Không nói không rằng, người cảnh sát dụi đầu điếu thuốc có lửa lên vai áo Đạm. Áo vải mỏng, tuy không cháy nhưng có đốm vàng đủ làm Đạm đau điếng. Người cảnh sát lim dim đôi mắt gật gù rồi bóp nát điếu thuốc ném mạnh vào mặt Đạm.

Nó ngồi im chịu nhục, không dám tỏ vẻ gì chống đối. Người cảnh sát vươn tay chộp lấy tay Đạm, xoắn thật mạnh:

- Cấm hút thuốc!

Đạm nuốt nước bọt. Nước mắt nó ứa ra, chảy xuống má. Người cảnh sát xoắn tay nó thêm cái nữa:

- Có tai không?

- Dạ có.

- Có miệng không?

- Dạ có.

- Sao không trả lời?

Đạm đưa cánh tay quệt nước mắt:

- Dạ, cháu không dám hút thuốc nữa ạ!

Người cảnh sát xoắn gỡ tay Đạm cái thứ ba:

- Mày già đồ khéo quá ta!

Rồi ông ta lững thững bước ra ngoài. Đạm lăm lét nhìn theo mới biết người cảnh sát vừa "át giọng" mình là một anh Chà và lai Việt. Nó mím chặt môi. Đạm suy nghĩ liên miên. Nó chột nổi da gà. Người nó lạnh và mồ hôi bắt đầu toát ra. Đạm mừng tượng bộ mặt lạnh lùng của bố nó đợi nó về ăn cơm trưa.

Đã một lần nó bị cảnh sát "tạm giữ hai đêm". Chuyện giải dị như thế này: Đạm mặc chiếc áo ca rô sặc sỡ, quần cao bồi ống túm hết một tài tử đọt sống mới trong phim hiện thực. Nó đang nện gót giày trên hè phố, miệng phì phèo thuốc lá thì gặp một cuộc thanh toán giữa hai phe du đảng. Nó ngu dại đứng xem. Tưởng mình là người ngoài cuộc.

Khi cảnh sát rú xe tới "hốt", bọn du đảng bỏ chạy hết. Cảnh sát đã đeo kính đen thành kiến, hể thấy đứa nào ăn mặc lố lăng, tóc để rậm um tùm, giày không vớ, quần không dây lưng là liệt ngay vào hàng ngũ du đảng. Đạm bị "xúc" về bót.

Nó đã làm hề cho cảnh sát cười ngây ngất. Đạm vẫn nhớ như in cảnh tượng chiều hôm đó. Một người cảnh sát đã lấy kéo cắt một mớ tóc trên đầu nó. Người khác dùng lưỡi dao cạo cạo nhẵn một bên tóc mai. Người khác nữa xé cái túi áo ca rô bảo đem về làm kỷ niệm. Những thâm hiểm nhất là người cảnh sát Chà và lai Việt.

Anh này bảo Đạm vén ống quần lên đi tiểu. Ống quần hẹp bó lấy đùi, vén sao nổi. Đạm nhăn nhó cầu xin sự thương hại. Người cảnh sát Chà và lai Việt nhe răng cười. Anh ta nói: "Để tao vén cho". Rồi cúi xuống nắm lấy gấu quần Đạm, giật mạnh một cái. Đạm ngã ngửa, đầu đập

vô tường. Chơi thế vẫn chưa đủ, anh ta lấy kéo cắt ngược từ gấu quần lên tới lưng rồi chửi thề: “Đ.m., thế này thì đái mới được”!

Cảnh sát cười hô hố. Họ thích thú công việc “vờn” du đãng lắm. Du đãng khốn nạn, du đãng cướp giật, đâm chém nhau, đánh lén cả cảnh sát cướp súng. Vậy bắt được du đãng cảnh sát phải “vờn” chúng thật xứng đáng rồi giáo dục chúng đã có trại tế bần.

Đạm bị “vờn” chán chê, bị nhốt một đêm. Sáng sau, bố nó phải đến bót cảnh sát lãnh nó về. Bố nó không đánh đập nó song im lặng không thềm hỏi han, nhòm ngó. Sự im lặng ấy, đối với Đạm còn đau đớn hơn cả vị cảnh sát “vờn”. Nó sợ bố, thương bố, đã xé hết những chiếc áo ca rô sặc sỡ, những chiếc quần ống túm nó đã may vì ngỡ ngành mặc thế hợp với tuổi trẻ. Đạm chí thú tu tình. Cuối năm, nó đậu tú tài. Bố nó thấy nó hồi cải, dù nó chẳng có gì hồi cải, nhìn ngó nó.

Nhưng lại có hôm nay. Vẫn bót cảnh sát cũ. Nó ngồi co ro như con chó ốm. Nó đã từng ném đòn “vờn” của cảnh sát. Nó đã sợ hãi, cố tránh cảnh sát. Thế mà nó vẫn đụng cảnh sát. Chuyện giản dị như thế này: Đạm tới chợ Cầu Muối thăm một người bạn. Khát nước quá, nó đứng bên đường uống nước dừa. Nó đang uống thì cảnh sát công lộ đến đuổi xe nước dừa đi, lấy có chỗ này cấm đậu bất cứ một loại xe nào.

Người bán nước dừa là một thanh niên ngoài 20 tuổi. Anh ta năn nỉ người cảnh sát cho anh ta dẹp xong đồng vỏ dừa sẽ đi. Người cảnh sát la lối um xùm rằng: Đã đuổi mấy lần mà không chừa. Anh bán nước dừa lầm bầm: “Thì cũng cho kiếm ăn tí chứ”! Người cảnh sát ngỡ anh bán nước dừa chửi thăm mình, nổi giận, đá tung cái xọt đựng vỏ dừa:

- A lê, về bót!

Anh bán nước dừa cãi:

- Tôi làm gì mà phải về bót?

- Mà chửi cảnh sát!

- Tôi chửi đâu?

- A lê, về bót hãy hay!

Người cảnh sát vươn tay khóa cổ, anh bán nước dừa kêu cứu âm ỉ:

- Bớ người ta, làm chứng dùm tôi...

Chị vợ anh khóc bù lu bù loa. Anh bán nước dừa giãy giụa, cố gỡ cổ khỏi tay người cảnh sát.

Người cảnh sát xiết tay chặt hơn và kéo anh bán nước dừa đi. Chị vợ càng khóc thảm thiết. Đám đông đổ xô lại. Nhưng không ai dám nói gì, chỉ xanh mặt nhìn và biểu lộ sự thương hại anh bán nước dừa và lòng căm ghét người cảnh sát bằng những đôi mắt.

Nguyễn Đạm đặt vội cái ly xuống mặt bàn xe ba bánh. Nó móc túi lấy 5 đồng nhét vào ly. Rồi toan bỏ đi. Nhưng tiếng khóc của chị vợ anh bán nước dừa làm nó quên chuyện vào bót hôm nào. Máu tuổi trẻ bốc mạnh. Tinh thần hào hiệp thôi thúc nó. Đạm bước xuống đường, chạy nhanh tới gỡ người cảnh sát ra:

- Tôi làm chứng giùm anh này, anh ấy đâu có chửi cảnh sát.

Đám đông xì xầm bàn tán. Hình ảnh Đạm thu vào mắt họ như hình ảnh một hiệp sĩ. Người cảnh sát buông anh bán nước dừa, cạ khịa Đạm:

- Anh muốn gì?

Đạm lễ phép:

- Ông bắt oan ông này.

Người cảnh sát sừng cồ:

- Ai khiến mà?

Đạm nổi giận:

- Thời buổi dân chủ, ông không có quyền chạm đến nhân vị của người khác, nghe chưa? Ông lấy quyền gì xiết cổ dân giữa đường?

Người cảnh sát vung tay tát Đạm để giảng giải ý nghĩa dân chủ trên xứ sở này. Đạm hưởng trọn cái tát trả thù ấy. Nó nói lớn:

- Ông không có quyền.

Người cảnh sát nói lớn hơn:

- Tao có quyền.

Cậy mình là học sinh có bằng Tú Tài I, đã từng được các ông giáo sư Công dân nhồi vào óc nhiều thứ quyền của công dân dưới chế độ dân chủ. Đạm đem "sách vở" ra đấu lý:

- Ai cho ông quyền đó?

Người cảnh sát vỗ bàn tay vào khẩu súng lục đeo ngang hông:

- Cái này!

Máu của tuổi trẻ dồn hết về hai bàn tay. Đạm mím môi:

- Ông dám cởi quần áo cảnh sát ra không?

Người cảnh sát nghiến răng:

- Mà thách tao, hả?

- Ủ, tôi thách ông đấy! Có ngon bỏ bộ đồ nhà nước ra. Bỏ bộ đồ cảnh sát ra tôi đâm bỏ mẹ ông!

Người cảnh sát lại vung tay. Nhưng lần này Đạm thộp được cánh tay của ông ta. Là môn đệ của giáo sư nhu đạo nổi tiếng, Nguyễn Đạm toan dùng một thế nhu đạo quật ngã người cảnh sát cho bõ ghét. Khốn nỗi, nó đã học "công dân giáo dục" nên phân vân trước bộ đồng phục cảnh sát. Nguyễn Đạm nắm chặt cánh tay người cảnh sát. Nó vừa định mở miệng "giáo dục" nhân viên của chánh phủ thì chiếc xe Jeep màu xanh của cảnh sát áp tới.

Đám đông tự động giải tán. Hai người mặc thường phục từ trên xe nhảy xuống. Hai người này đều đeo kính đen, đội mũ phớt. Họ giắt súng lục ở sau lưng và cố tình để vạt áo máng vào súng lục cho mọi người biết họ có súng lục. Một người hỏi nhân viên cảnh sát:

- Gì thế?

Người cảnh sát đáp:

- Thưa xếp, du đảng Cầu Muối hành hung cảnh sát.

Người đội mũ phớt "chặt" cạnh bàn tay vào cánh tay Đạm:

- Du đảng Cầu Muối à?

Đạm đau điếng phân trần.

- Thưa ông, tôi là học sinh, có thẻ học sinh...

Người đội mũ phớt thứ hai bợp gáy Đạm một cái:

- Thiếu gì thẳng du đảng có thẻ học sinh. Về bót!

- Thưa...

- Về bót nói chuyện nhiều!

Người cảnh sát tiếp đầu vô lửa:

- Nó thách cảnh sát đánh nhau với nó.

Người đội mũ phớt lên gối vào mông Đạm:

- Thế hả?

Người cảnh sát gọi anh bán nước dừa:

- Cả thằng kia nữa, lại đây!

Và trình báo:

- Thưa xếp đồng bọn của nó.

Anh bán nước dừa méo xệch miệng, run rẩy bước tới:

- Thưa... oan... con... bán... nước... dừa...

Người đội mũ phớt thứ hai búng mẩu thuốc trúng cổ anh bán nước dừa.

- Mà y tưởng du đang làm tổng thống nước Mỹ, hả?

Anh bán nước dừa xờ tay lên cổ xít xoa. Trong khi vợ anh ta khóc nức nở. Người đội mũ lôi ra hai cái còng tay. Đã quen nghề, anh ta cột Nguyễn Đạm và anh bán nước dừa không đầy hai phút. Rồi lôi hai tên "du đang Cầu Muối" lên xe Jeep. Trước khi bánh xe nhúc nhích, người đội mũ phớt mỉm cười, giơ tay chào hứa hẹn người cảnh sát:

- Tôi sẽ trình cấp trên, anh đã vì dân thộp cổ bọn du đang. Yên chí, sẽ chóng lên chức!

Người cảnh sát rạng rỡ khuôn mặt. Chiếc xe Jeep rú ga mạnh rồi vọt nhanh. Một trận đấm bụng rất hào hứng xảy ra trên đường về bót. Hai tên "du đang Cầu Muối" ngồi yên chịu đòn. Trận đòn này làm mất nhuệ khí của Nguyễn Đạm.

Nên khi người cảnh sát Chà và lai Việt dí đầu thuốc lá cháy vào vai nó, nó nghiêng rặng chịu nhục, xưng "cháu"

một cách thật tình. Nó không ngăn cảnh sát phạt nó nhưng nó ngăn bộ mặt lầm lì của bố nó khi hay tin.

Nguyễn Đạm hy vọng nó sẽ gặp viên thẩm vấn cũ. Và nó có thể trình thẻ học sinh để chứng minh rằng nó không phải là du đãng Cầu Muối. Người Chà và lại vô. Ông ta đứng trước mặt Nguyễn Đạm một lúc rồi đẩy cửa vào phòng trong. Rồi ra. Và vươn tay xoắn tay Đạm cú thứ tư:

- Đến lượt mày, ôn con ạ!

Nguyễn Đạm đứng lên. Nó bước được vài bước, người Chà và gọi giật lại:

- Ôn con!

- Dạ!

- Đứng im đừng có quay mặt lại.

Người Chà và đập mạnh vào khuỷu chân Đạm. Nó ngã xấp mặt.

- Đứng dậy!

Nguyễn Đạm ngoan ngoãn như con chó đang được chủ huấn luyện.

Người Chà và nói:

- Bạn sau nhớ cám ơn nghe, du đãng!

- Dạ.

- Thôi rút vô đi!

Đạm bước gần trước cửa. Nó đứng lại nghe tim đập thành thịch. Rồi nó đẩy cửa vào. Viên thẩm sát là một người đã đứng tuổi. Ông ta làm cảnh sát từ hồi Tây. Qua những giai đoạn ông cò, phú lít, đội xếp. Thời đại gột rửa danh vị của ông tặng ông một danh vị mới: Cảnh sát. Mặc dù đất nước đã có cuộc cách mạng nhân vị nhưng ông ta vẫn chưa hiểu nhân vị là gì. Có lẽ, ông ta chưa được cử đi học

tại Vĩnh Long, nơi đào tạo các cán bộ trung kiên của cách mạng nhân vị.

Viên thẩm vẫn hút thuốc lá, dường như không để ý tới Đạm. Nó cũng không dám nhìn ông ta. Đạm đứng chôn chân, nhìn xuống mũi giày. Viên thẩm vẫn hút hết điếu thuốc lá, rút điếu khác. Ông ta cầm hộp quẹt, bắt chọt, ông ta xoay đầu, chiếu đôi mắt vào Nguyễn Đạm. Nó vừa len lén ngó ông ta. Bốn con mắt gặp nhau. Nguyễn Đạm muốn té xỉu. Mắt nó hoa lên như mắt nó đã hoa lên từ năm ngoái khi ông này tát nó năm sáu cái và đuổi nó xuống phòng tạm giữ.

Viên thẩm vẫn ngăm ngúa Đạm không chớp mắt. Ông ta rút điếu thuốc khỏi môi, đặt lên thành cái gạt tàn rồi nhếch mép cười. Ông ta vẫy tay:

- Đ.m., lại gần đây coi, dân Cầu Muối!

Nguyễn Đạm cơ hồ bị thôi miên. Nó nghĩ một đằng mà cứ bước. Viên thẩm vẫn đứng dậy:

- Dân Cầu Muối ngon hé mà?

Đạm ấp úng:

- Thưa ông, cháu là học sinh trường Chu văn An.

Viên thẩm vẫn đập bàn:

- Đ.m., không có cãi nghe mà.

- Dạ.

- Mà toan "hạ" cảnh sát có "chó lửa" hả?

- Cháu đâu dám.

Viên thẩm vẫn hét:

- Thằng bán dứa khai rõ quá mà, nó biểu mà là trùm du đảng Cầu Muối.

Nguyễn Đạm chết lặng người. Viên thẩm vấn đã rời khỏi bàn giấy. Ông ta nện gót giày, từ từ bước đến gần Đạm. Tiếng gót giày nện muốn vỡ tan đầu Đạm. Viên thẩm vấn đưa tay nâng cằm Đạm. Ông ta gật gù:

- Phải không?

Đạm lắc đầu:

- Thưa không phải ạ!

Viên thẩm vấn nhú lông mày:

- Tụi bay, thằng nào đóng cái lương cũng giỏi cả. Đ.m. tao xem mày giỏi tới mức nào, thằng chó đẻ!

Ông ta vung tay tát Đạm liên tiếp. Tới khi máu ứa ra hai mép nó, viên thẩm vấn mới dụ nó ngồi xuống ghế và đưa cho nó tờ giấy đánh máy sẵn bảo nó ký vào.

Đạm bị đánh đau, song nó còn trí khôn để đọc qua hai tờ giấy đánh máy. Và nó từ chối không ký. Viên thẩm vấn ném cái gạt tàn thuốc trúng ngực nó:

- Ký vô, đừng làm mất thì giờ của tao. Thì giờ là vàng bạc nghe, mày!

Nguyễn Đạm quệt nước mắt:

- Thưa ông cháu là học sinh, cháu đâu phải là du đảng Cầu Muối.

Nó móc túi đưa cho ông thẩm vấn viên cái thẻ học sinh. Ông ta cầm lấy, vò nát, vất vào sọt rác:

- Tao làm nghề này lâu đời rồi, tao nhớ hết mọi chuyện xảy ra từ hai mươi năm nay. Mày qua mặt tao sao nổi, thằng chó đẻ? Mày không nhớ tao nhưng tao nhớ mày. Ký vô!

- Cháu là học sinh.

- Ký vô rồi bố mày mới đến lãnh mày về được.
- Cháu đâu phải du đảng. Cháu làm chứng cho anh bán...
- Im miệng!
- Thưa ông, ông thương cháu, tội nghiệp cháu...
- Mày không chịu ký, hả?
- Cháu có tội gì đâu...

Viên thẩm vẫn vớ cái thước quất vào gáy Đạm:

- Mày có tội, tội dám nói "thời buổi dân chủ" với cảnh sát. Ai dạy mày thế? Mày còn thêm tội "làm chứng". Ai dạy mày thế? Đ.m., dân chủ cái non c. Mày muốn dân chủ hả?

Viên thẩm vẫn dẫn giọng:

- Dân chủ với dân chủ, đ.m., lộn xộn vừa chứ. Mày tưởng ông cũng được hưởng dân chủ, hả?

Như nhớ một điều căm phẫn không biết trút vào ai, viên thẩm vẫn đập bốp tay xuống mặt bàn:

- Dân chủ con c. Đ.m., mấy thằng con ông lớn làm du đảng bắt nhầm nó, bộp tai sơ sơ vài cái, bố nó gọi xếp mình lên xài xể. Sếp mình gọi mình xài xể trả thù. Mình lo nôi cơm nhà mình, ngiễn rằng chịu nhục đâu dám dờ dân chủ.

Viên thẩm vẫn tặng Đạm một cú tát "rờ ve":

- Thế mà mày dám dờ dân chủ à? Tội cho mày đó, thằng chó đẻ! Không nện được du đảng con ông cháu cha, thì tụi tao nện du đảng Cầu Muối, mày biết chưa?

Đạm nín thinh. Viên thẩm vẫn quát:

- Mày câm hả?
- Dạ không.

- Ký vô đi ôn con!
- Thưa ông...
- Tao không thương mày đâu.
- Cháu ký thì cháu chết mất, cháu...

Viên thẩm vẫn tặng Đạm cú tát "rờ ve" thứ hai:

- Rồi sẽ phải ký, chó đẻ!

Viên thẩm vẫn đập Nguyễn Đạm té nhào. Ông ta bước khỏi phòng. Một lát, tên Chà và đẩy cửa bước vào. Nó đã trút bỏ bộ đồ cảnh sát. Nó cởi trần. Ngực đầy lông lá. Người ta hay mướn bọn lai căng làm thợ đánh đấm.

Dân lai căng không có ấn tượng gì về tổ quốc và nòi giống. Phần đông, nếu có học là những thằng lưu manh, buôn lậu, lừa gạt, phản bội quê hương cha hoặc mẹ chúng; nếu vô học thì là những thằng ma cô; những chuyên viên đấm đá rất tàn nhẫn, chúng nó không cần tình thương mà chỉ cần tiền. Quê hương cha hoặc mẹ chúng càng tỏ vẻ hắt hủi chúng, chúng càng tàn nhẫn. Và càng tàn nhẫn, đôi tay của chúng càng có hiệu quả trong công việc đấm đá.

Tên Chà và lại "vờn" Nguyễn Đạm một hồi. Con mồi của nó sau năm phút bị đòn mềm nhũn như con giun quấn quại dưới đất. Thợ đánh người Chà và không tốn một giọt mồ hôi. Nó nhếch mép cười, bỏ con mồi đi ra.

Nguyễn Đạm ngất xỉu. Khi nó mở mắt, nó thấy nó được bế lên ghế. Viên thẩm vẫn có vẻ hiền lành, xoa tóc nó:

- Ký đi con, tao thương mày lắm, con ạ! Ký đi kéo thẳng lai nó nổi nóng.

Nguyễn Đạm gật đầu liền. Viên thẩm vẫn đưa bút cho nó. Tay nó run rẩy làm rơi bút. Viên thẩm vẫn tử tế nhặt bút giùm nó. Mắt nó hoa lên, chẳng biết ký vào đâu. Viên

thấm vẩn cầm tay nó, giúp nó ký. Nguyễn Đạm ngoảnh
nghề vài nét. Vài nét chữ khốn nạn đó đã biến nó từ một
thanh niên có tâm hồn hào hiệp trở thành tên trùm du
đãng khét tiếng ở Cầu Muối.

Ký xong cái tên mình, máu trong miệng Nguyễn Đạm đổ
xuống nền nhà, kéo chiếc ghế đổ theo.

CHƯƠNG 2

HÒNG TẠM GIỮ NGĂN ĐÔI BẰNG NHỮNG chẵn song sắt to, dài.

Một bên đàn bà, con gái, một bên nhốt đàn ông, con trai. Bên nhốt đàn ông gồm đủ thành phần: ăn cắp, thổi xe, nghiện hút, cao bồi, du đãng. Bên nhốt đàn bà chỉ có hai hạng người: mãi dâm và bị nghi là mãi dâm.

Danh từ tạm giữ đã ấn định rõ quyền giam người của cảnh sát. Khi thẩm vấn, kẻ có tội được giải ra phòng dự thẩm, kẻ vô tội được trả tự do. Phòng tạm giữ không cho phép giam người quá mười tiếng đồng hồ. Luật dạy thế. Nhưng luật ở cái nước khốn nạn, ngu dốt này co dẫn theo ý muốn của từng người, theo cảm hứng của từng người. Nên, nhiều kẻ ký nhận tội vẫn có thể nằm ỳ trong phòng tạm giữ vài tuần. Nó muốn cảnh sát giải nó tới phòng dự thẩm để ông dự thẩm tống nó vào khám chờ ngày ra tòa lãnh án mà cũng chẳng được. Vào khám không khí dễ thở và... tự do gấp ngàn lần ở phòng tạm giữ. Những kẻ vô tội còn thê thảm hơn. Đã bị đối xử tàn nhẫn, cảnh sát dạo vài câu, ai nấy nín thình, nuốt sự bất công, không dám nghĩ tới chuyêt luật pháp phục hồi danh dự cho mình, pháp luật xoa dịu nỗi đau cho mình. Bởi vậy, không ai dám truy tố những người đã hiếp dâm công lý. Nguyễn Đạm ở phòng tạm giữ đã được mười hai tiếng. Lúc người cảnh sát dẫn nó đi, mở cửa phòng giam, xô nó vào. Nó ngã chúi. Liền mấy trận đòn phủ đầu khiến thân thể nó ê ẩm, trí óc nó rời rã. Nó không ngóc đầu nổi cứ gục xuống mê man.

Khi nó mở mắt ra, nó thấy đầu nó gối trên vũng nước, tóc nó sũng. Đạm sờ tóc, đưa tay lên mũi ngửi. Mùi nước đái

khai nông. Nó ngồi nhồm đậy, ngạc nhiên lặng người. Mấy chục mạng đang bó gối, không ai nói với ai một lời nào. Trong số những kẻ bị nhốt, Đạm chú ý một đứa nằm riêng một khoảng đất khá rộng, ngáy khò khò. Nó ngủ say sưa, coi nhà tù như cái giường có đệm. Đạm toan đứng lên cởi áo lau tóc thì một bàn tay chụp lấy lưng nó. Đạm hoảng hốt, co rúm thân thể; Giọng nói yếu ớt thì thầm:

- Ngồi im cậu, động đậy nó đánh cậu chết!

Đạm sẽ quay lưng. Người chụp lưng nó là anh bán nước dứa. Nước mắt anh ta trào ra:

- Nó đánh tôi đau quá, tôi nhận đại là du đảng Cầu Muối và báo hại cậu. Tôi hối hận quá cậu ơi!

Đạm chưa kịp nói, anh bán nước dứa đã nức nở:

- Mới đầu tôi chối, sau thằng Chà và tấn tôi muốn đập phổi, tôi đành nhận. Vợ tôi chắc chết đói mất, cậu ạ!

Nguyễn Đạm đập tay lên vai anh bán nước dứa:

- Tôi còn đau hơn anh.

Sực nhớ ra lời dọa, Đạm hỏi khẽ:

- Ai bảo động đậy thì bị đánh chết?

- Thằng Chà và.

- Sao thế?

- Cậu ngủ mê cậu không biết, chúng nó vừa tranh chỗ nằm đánh nhau chí tử. Hai thằng bị lôi đi rồi. Thằng Chà và ra lệnh cấm động đậy, phải ngồi bó gối cho tới lúc hai tên trùm du đảng trở về. Rồi cậu xem, hai thằng trở về sẽ sống dở chết dở.

Nguyễn Đạm trở ngón tay về phía góc tường, nơi có thằng dấm nằm ngáy khò khò, nháy mắt ngẫm ý hỏi anh

bán nước dừa. Anh ta ghé sát tai Đạm:

- Hưng mặt thẹn đỏ. Nó mắc đá không thềm đập cửa, vén quần đá đại ra phòng. Cậu bị xô trúng bãi nước đá của nó.

Anh bán nước dừa vừa nói tới đó thì cửa sắt mở tung, tên Chà và đã đánh Đạm, hai tay nắm gáy hai tên nạn nhân đẩy mạnh. Hai đứa khốn nạn ngã chúi xuống nền gạch như Đạm đã ngã. Tên Chà và dựa lưng vào cánh cửa phòng, rút thuốc châm hút, mùi thơm thuốc lan tỏa khắp phòng làm nhiều đứa nghiền thuốc nuốt nước miếng.

Tên Chà và hít chừng vài hơi, ném điếu thuốc tới chỗ Hưng mặt thẹn. Điếu thuốc trúng người Hưng mặt thẹn. Nó quơ tay chụp vội, hút tiếp. Tên Chà và nhe răng cười. Nó móc túi lấy còng sắt chọi trúng đầu Hưng mặt thẹn. Thằng này ngồi dậy, nhăn nhó:

- Xếp chơi chi kỳ vậy?

Tên Chà và vẫy tay:

- Lại đây!

- Em bị sốt, chân tê liệt, xếp ơi! Em xin lỗi xếp đã nắm, xếp phạt ngồi bó gối nhưng em bị sốt.

- Lết lại đây!

- Em xin xếp.

- Cầm cái còng lết lại đây!

- Em không lết được.

- Mà bắt tao phải bước vô trong?

- Em đâu dám.

Một mặt cứ xin xỏ, một mặt cứ hít thuốc lá Hưng mặt thẹn tỉnh bơ, khiến tên Chà và nổi nóng:

- Đ.m, mà khi dễ tao quá hả?

Hưng mặt thẹn lại nhăn nhó:

- Em sốt, em lạy xếp.

Tay nó đã cầm cái còng sắt. Tên Chà và nhổ bãi nước miếng, bước vô. Nó bước vào giữa phòng thì, nhanh như chớp, một tội phạm nhào tới khép cánh cửa lại. Chừng mười thẳng trong đám ngồi bó gối vụt đứng dậy vây lấy tên thợ đánh người. Tên Chà và bối rối chưa biết xử sự ra sao. Chiếc còng sắt từ tay Hưng mặt heo tống ra. Đường phóng tuyệt tác của một du đãng khét tiếng miệt Khánh Hội văng đúng mũi tên Chà và. Nó té nhào, máu mũi phun có vòi. Hưng mặt thẹn chồm đến:

- Tụi bây xích ra, để tao thanh toán thẳng Chà và này!

Bọn gái giang hồ bên kia song sắt ngó sang khuyến khích Hưng mặt thẹn:

- Giết nó đi anh, nó đã hiếp em đấy!

Cô ả hứa hẹn:

- Lát nữa em tặng anh cái này...

Hưng mặt thẹn hất mái tóc, mỉm cười với ả giang hồ. Nó sút tên Chà và một cú vào quai hàm. Cái đầu tên thợ đánh người ngoẹo đi. Hưng mặt thẹn nhảy lên ngực tên Chà và thúc gót chân nó xuống mạng mỡ của tên thợ đánh người. Một lúc, nó say đòn. Kéo áo tên Chà và lôi dậy mà dấm. Nó dấm đến lúc mỏi tay, ngồi thở hỗn hển. Những thẳng du đãng khác tiếp tay Hưng mặt thẹn trả đòn thù.

Bọn du đãng chuyên nghiệp quần tên Chà và nửa tiếng đồng hồ. Thân thể tên thợ đánh người bầy nát. Hưng mặt thẹn tụt quần đái lên mặt tên Chà và. Bọn gái giang hồ cười khúc khích. Một ả vẩy mời kẻ "chiến thẳng". Hưng

mặt theo khệnh khạng bước lại song sắt, nó luồn đôi tay qua kẽ hở của hai chiếc song sắt, ôm lấy một con điếm. Đôi môi con giang hồ cắn chặt lấy môi thẳng du đặng. Chúng yêu cuồng trước bao nhiêu con mắt. Nhưng yêu trộm cảnh sát.

Mười phút đồng hồ ái ân thành thật và tha thiết trôi qua, Hưng mặt theo rời khỏi song sắt. Nó kéo cái xác mềm nhũn của tên Chà và vào góc phòng. Sau đó nó lại nằm ngủ. Lần này nó ngủ say sưa thật tình.

Nguyễn Đạm vừa chứng kiến một pha táo bạo, tàn nhẫn hơn trên màn ảnh. Nó lấy làm lạ, không hiểu Hưng mặt theo nghĩ sao mà lại dám đánh tên Chà và, và mấy chục mạng người để yên cho Hưng mặt theo đánh. Hậu quả sẽ thế nào? Một tên du đặng trả lời ý nghĩ của Nguyễn Đạm:

- Chuyện đâu bỏ đấy nhé! Thằng nào hó hé toi mạng à!

Anh bán nước dứa véo Đạm một cái:

- Nó chết chưa cậu?

- Chết rồi.

- Nguy to cậu ạ. Lại ăn đòn cả lũ mất thôi.

- Đừng lo.

- Không lo sao được. Số tôi xui quá, giá tôi đừng lấm bắm, bắt quá xe chỉ bị nhốt ở phú de. Tôi sinh sự trước, được cậu làm chứng, vạ lây cho cậu. Bị khép tội du đặng bao giờ mới ra nổi? Lại thẳng Chà và bị đánh chết nó sẽ tra tấn, chịu không thấu tôi lại phải nhận tội giết người cho mà coi.

Nguyễn Đạm mím môi. Nó đang theo dõi mấy thằng ý chừng là đàn em của Hưng mặt theo, bàn tán thì thầm. Bây giờ có lẽ đã sắp tối. Cánh cửa sổ trên trần phòng lộ ra một khung trời vuông xám xịt. Phòng tạm giữ có hai

cửa sổ dùng là hai lỗ thở đều ở trên trần. Và cũng bằng song sắt. Một bên có bức tường. Từ chân tường lên cao tới quá tầm tay với, toàn màu rệp.

Rệp cắn tội nhân đầy mình. Tội nhân bắt rệp giết đầy tường, thành thử, nửa tường phía dưới quét đầy máu người. Máu thấm vào tường vôi, lớp này chổng lên lớp kia. Rệp càng giết càng nhiều. Rệp là kẻ thù của tù. Tù giết rệp lấy máu mình tô tường.

Trên lớp vôi máu ấy, nhiều lời nguyện đã khắc ghi. Có đứa dùng móng tay nhọn cạo hàng chữ "thù này quyết trả". Có đứa lợi dụng giờ đi tắm, đi ỉa, nhặt mảnh thủy tinh khắc cả một câu dài "Đ.m, đứa nào làm cái phòng này? Ông sẽ giết thẳng X khi ra khỏi đây". Có đứa ghi "Vào đây lần thứ nhất ngày... tháng... năm 19... Ký tên..." Và ngay dưới hàng chữ đó, ghi tiếp: "Vào đây lần thứ hai ngày...tháng... năm 19... Ký tên" Chữ ký giống nhau. Những lời nguyện này chi chít, đọc không xuể. Bọn du đảng coi những lời nguyện trên máu đó là những lời son sắt.

Tới sắp tối, sắp đến bữa ăn. Mỗi thẳng được vất cho một mẩu bánh mì kẹp trứng vịt trắng chừng năm đồng bạc. Trong mỗi bên phòng có một cái thùng nước nhỏ và một cái ca uống chung. Khi nào được ra ngoài, bọn tội nhân bê cái thùng theo để mức nước vào.

Mỗi lần ra, cảnh sát ộp đi. Cả bọn chia làm hai toán: toán đàn ông và toán đàn bà. Tội nhân đã phải nhịn ỉa, đái cả ngày chờ đến tối rời phòng, phòng tạm giữ chừng hai mươi phút làm các việc thở, tắm, ỉa và đái. Lợi dụng lúc đông người, lộn xộn này, nhiều đứa đã chạy trốn. Cảnh sát đuổi bắt. Thẳng nào hên nhất thoát thân. Thẳng nào xui nhất, ăn đạn trúng cẳng. Những thẳng bị tóm lại, chịu đòn Chà và, chết dở sống dở.

Cũng có đũa lưỡi biếng không thềm rời phòng. Nó nằm ì, đái ỉa ra đấy trêu tức cảnh sát. Bọn này toàn là dân "chì". Thành tích sơ sơ là dám dùng dao con chó đâm người không gớm. Và, dưới trướng ít ra có độ hai mươi tên đàn em đứng bến hoặc cai quản một khu vực chuyên cướp giết, bắt địa và thổi xế. Những tên này ở bên ngoài kinh địch nhau, tranh nhau ảnh hưởng và đất làm ăn. Vô tình gặp gỡ trong này, chúng nó thanh toán nhau để rửa hận và dành chức vua phòng.

Hôm qua, Tám xích lô làm vua. Sáng hôm nay, Hưng mặt theo và hai thằng đàn em của nó vô đây, Tám xích lô đã bị truất phế sau mười phút ăn no đòn hội chợ... Tám xích lô xuống chân, nhường ngôi vua cho Hưng mặt theo, trùm du đảng miệt Khánh Hội. Những trận thanh toán tại phòng tạm giữ âm thầm nhưng không kém phần tàn bạo, khốc liệt.

Bọn du đảng giết nhau bằng lưỡi dao cạo giấu kín ở gấu quần, lưỡi dao cạo nhỏ nhoi này để cắt gân địch thủ. Hoặc chúng nó bóp cổ địch thủ, trợn mắt tới khi tắt thở. Hoặc chúng dựng địch thủ xô đầu vào tường... Giữa cuộc thư hùng, cảnh sát hay tin, lôi cả bọn lên "cảnh cáo" rồi còng tay, xích chân chúng lại. Nếu cảnh sát không biết gì khi xảy ra án mạng, kẻ xấu sẽ coi như thứ đồ bỏ. Người ta lôi nó ra khỏi phòng, cho nó đến nhà xác, thế là xong. Ít khi kiểm ra thủ phạm. Đem một xấp bạc nhử mỗi cũng không có đũa nào dám tố cáo kẻ sát nhân.

Luật phòng giam vậy đó. Chức vua phòng chẳng ăn cái giải gì ngoài quyền lợi tự do tán tỉnh và ôm ấp bọn gái giang hồ giam bên cạnh. Khi có gái xùy, máu du đảng bốc lên, vua phòng sẽ làm bất cứ một việc gì để lấp đầy hố tự ái và thỏa mãn người đẹp.

Bọn gái giang hồ gần thời buổi nhiễu nhương, khó làm ăn; không bị Mỹ say quật thì bị kiếm tục ruồng bỏ. Không bị du đãng bắt địa thì bị mù đầu bốc lột. Mỗi ả phải chọn lựa một thằng du đãng khét tiếng làm nhân tình và nuôi nó. Thằng du đãng có bốn phen dùng sức mạnh và sự liều mạng của nó bảo vệ con giang hồ. Nếu cần, thằng du đãng dùng cả máu mình bảo vệ cơm áo, cây nhân sinh của nó. Sự lựa chọn ở đây bảo đảm nhất. ả nào đặt khách, sáng nước nhất xí phần ưu tiên. Vua phòng cũng không đại gì bảo trợ cho ả giang hồ hạng bét thứ ba chục bạc rẻ rúng.

ả giang hồ vừa ôm ấp Hưng mặt theọ là hoa khôi của gian giam đàn bà. Chiếc hôn nóng bỏng, dai dẳng hứa hẹn nhiều say mê khi hai đứa ra ngoài. Không cần nói, chỉ cần mắt nhìn nhau và đôi tay phiêu lưu trên thân thể nhau là mối tình hoang dại đã gắn bó.

Bây giờ là phòng giam im lặng. Gian bên này, trống ngực bọn bị nghi oan là du đãng, bọn ăn cắp, mấy ông nghiện hút, đồ bác run cầm cập. Bên kia, bọn mãi dâm, bọn chứa thổ nín khe hết còn léo nhéo kể chuyện tục tĩu nữa. Tất cả đều lo ngại hình phạt sắp xảy ra. Thằng Chà và đã chết hẳn rồi.

Trong nỗi sợ có duyên cơ ấy, Hưng mặt theọ vẫn ngày khò khò. Con bồ của nó đăm đăm nhìn nó. Thốt nhiên, ả đứng lên quét mắt nhìn đủ mặt bên gian của ả nghiên răng ken két:

- Phải giả vờ mù và điếc ráo trội nghe. Đứa nào không biết giả vờ mù và điếc tao bảo nó chọc đui con mắt, thủng lỗ tai nghe chưa?

Rồi im lặng. Chỉ còn nghe chung tiếng ngáy của Hưng mặt theọ. Và, mỗi tội nhân nghe rõ tiếng trái tim mình đập. Anh bán nước dứa ghé sát tai Đạm:

- Tính sao cậu?

Đạm nhìn anh ta thăm thì:

- Tính sao bây giờ?

- Nó lôi lên tấn như tử thì mù thế nào được hả cậu?

- Phải giả vờ.

- Đau chết người, giả vờ sao được, cậu ơi!

Đạm quàng tay lên anh bán nước dừa:

- Anh theo đạo gì?

- Đạo Phật.

- Khấn Phật độ trì anh đi...

- Tôi không đi chùa đâu biết khấn vái ra sao?

Đạm nhăn nhó:

- Thì khấn ông bà anh đi...

- Khấn làm gì?

- Cứ khấn đi, còn biết làm gì nữa.

Anh bán nước dừa lâm râm khấn vái cha mẹ, ông bà phù hộ anh khỏi ăn đòn tra khảo. Đạm ngồi bó gối tưởng tượng sự việc sắp xảy ra. Nó nhớ tới những bài báo của ông luật sư, các ông thẩm phán về sự quan trọng của đôi mắt nhân chứng. Nó muốn chửi cha những tác giả bài báo đó. Đạm vừa sáng mắt. Thực sự nó thấy nó hơi lớn vì nó đã nhìn rõ cuộc đời. Luật lệ của các ông chánh án, các ông luật sư chỉ là những thứ phù phiếm, những chậu hoa làm cảnh cho các ông ấy và làm cảnh cho nhà nước. Những người làm luật chỉ là những người mơ mộng, những người trùm chẵn, những người chỉ biết phòng giam là nơi dùng để giam người. Và mù tịt mọi chi tiết, mọi luật

lệ của kẻ canh phòng giam và kẻ mạnh nhất trong phòng giam.

Đạm muốn uống một liều thuốc tẩy cho tiêu hết những bài công dân giáo dục mà nhà trường đã dạy nó. Nó muốn thoát khỏi đây, có thật nhiều quyền hành phá phách tòa án, đổi hết sách luật. Nó muốn...

Tiếng chìa lách cách ở ổ khóa khiến Đạm rợn người. Chưa có thứ tiếng nào rợn người hơn tiếng chìa khóa tra vào ổ của phòng sắp có kẻ tử tội. Mấy chục mạng người không bảo nhau, mắt cùng mở thao láo. Những ông nghiện thuốc phiện, rã rọt xuống mép cũng cố gắng thẳng cổ lên. Chỉ có Hưng mặt thẹo vẫn nằm ngáy.

Cửa phòng đã mở. Gã Chà và khác xuất hiện. Nó hất hàm:

- Sao có chìa khóa gài ở cửa?

Không đứa nào trả lời. Gã Chà và chửi thề:

- Đ.M, tụi mày câm hả?

Vẫn không đứa nào trả lời. Gã Chà và đã bóp một cú lão nghiện:

- Mày cũng câm à?

Lão nghiện xít xoa:

- Tôi ngủ gà ngủ gật, đói thuốc muốn chết đâu có biết gì thầy?

Gã Chà và lại đạp lão cái nữa:

- Chết cha mày đi.

Bỗng nó hỏi:

- Hai thằng nào nằm kia?

Một đứa đàn em của Hưng mặt thẹo nhanh miệng:

- Hưng mặt thẹn đỏ thây ơi, nó bị sốt từ hồi trưa.

Hưng mặt thẹn cựa quậy, rồi nó ngồi nhồm dậy xoa tóc rối bù:

- Gì vậy tụi bây?

Đàn em nó đáp:

- Có thầy hai đến cho ra ngoài.

Gã Chà và đã lùi về phía cửa, quát:

- Còn thằng nào nằm kia?

Hưng mặt thẹn ngơ ngác:

- Thằng nào hả, xếp?

- Thằng nào co quắp như mả cha mày đó?

Hưng mặt thẹn lắc đầu:

- Con không biết xếp ơi!

Gã Chà và la lối om xòm. Nhưng thằng nằm co quắp quay mặt vào tường không thềm nhúc nhích. Vì nó là thằng... Chà và bị Hưng mặt thẹn thanh toán rửa hận "thảm vẫn". Gã Chà và sổng móc túi lấy ra cái còng ném thật mạnh vào người gã Chà và chết, y hệt gã Chà và chết đã ném cái còng vào người Hưng mặt thẹn.

Thấy con mồi bất động, gã Chà và nhổ bãi nước miếng:

- Đ.m, ông phải xẻo tai mày đã...

Hưng mặt thẹn phá ra cười. Gã Chà và quét tia mắt quanh phòng:

- Mày cười gì đó, chó đẻ?

Hưng mặt thẹn coa cằm:

- Con hông biết xếp ơi!

Gã Chà và bảo nó:

- Lôi cổ cái má cha mày ra đây cho tao.

Hưng mặt thẹo đứng dậy liền. Nó túm cổ cái xác chết lôi ra cửa. Gã Chà và đập cái xác chết:

- Mày chết rồi à?

Bỗng nó tái mặt đi:

- Ganesh Sang!

Nó lùi dần rồi thoát ra cửa. Gã Chà và biến mất, quên cả đóng cửa. Hưng mặt thẹo phá ra cười. Nó bước tới chỗ anh bán nước dừa lôi anh ta đứng lên, tát lia lịa vào má anh.

- Mày giết con nhà Ganesh Sang hả?

Anh bán nước dừa chối lia lịa:

- Đâu phải em, đại ca...

- Chính mày đánh nó, tụi tao thấy rõ mà.

Hai thằng đàn em của Hưng mặt thẹo làm chứng:

- Không mày thì ai, tao thấy rõ hết.

- Tao cũng vậy.

Nguyễn Đạm toan đứng dậy. Hưng mặt thẹo nhìn nó cười gằn:

- Tao muốn một thằng giết tên chó đẻ Ganesh Sang thôi. Mày hiểu chưa?

Đạm gật đầu:

- Dạ, hiểu.

Hưng mặt thẹo cảnh cáo Đạm:

- Coi chừng tao cắt lưỡi mày.

- Dạ.

Nó ra lệnh:

- Ào ra tắm đi!

Nó dẫn đầu cả phòng ủa ra theo nó. Đạm và anh bán nước dừa đi sau cùng. Anh bán nước dừa níu áo Đạm:

- Nguy to rồi cậu ơi!

Đạm an ủi:

- Đừng sợ cuống lên thế, tướng anh đâu phải tướng giết người.

Anh bán nước dừa vẫn níu áo Đạm:

- Chúng nó cứ đổ riết cho tôi thì sao?

Đạm gỡ tay anh ra khỏi áo mình:

- Án mạng lớn chuyện lắm, người ta sẽ điều tra. Cảnh sát tư pháp khôn khéo chứ đâu ngu xuẩn như bọn Chà.

- Nó lại tấn mình.

- Thì nghiêng răng mà chịu.

- Chịu hết nổi phải khai.

- Ráng nghĩ đến vợ con mà chứ biết tính sao bây giờ. Anh có mấy đứa con?

- Hai đứa. Chắc tôi khai mất cậu ơi. Tôi khai để đi tù may còn sống về nuôi con. Chứ nó đánh đau thế, chịu đòn cũng thối phổi.

Đạm chép miệng:

- Vậy hãy oán cha mẹ anh đi, ai bảo cha mẹ anh không mua cho anh cái nhà ở phố Catinat!

Anh bán nước dừa không hiểu Đạm nói gì. Bọn phạm nhân đã kéo ra sân. Lúc này cảnh sát kịp tới canh chừng chúng. Như thường lệ, bọn phạm nhân đưa đi đái, đưa đi

ĩa, đưa uống nước rồi chờ phiên nhau tắm gội. Đến lượt Đạm, nó vừa xối nước vào đầu thì có tiếng hô:

- Đứng lại!

Và những bước chân đuổi lộp cộp trên sân lát đá. Ý chừng có đứa trốn.

Tiếng hô thứ ba:

- Đứng lại

Rồi ba phát súng nổ liên tiếp. Tiếng bước chân đuổi im bật. Hưng mặt thẹo bô bô cái miệng:

- Nó giết xếp Ganesh Sang nó sợ lên máy chém, nó cháu anh em ơi! Thiên bất dung nhân, nó bị cảnh sát bắt gục rồi.

Đạm khẽ thốt:

- Chết cha!

Nó nghiêng răng:

- Con nhà Hưng mặt thẹo nham hiểm thật.

Có tiếng cảnh sát thúc dục. Đạm vội vàng vò đầu, vượt qua mình mẩy rồi mặc quần áo. Cảnh sát lùa chúng nó vào phòng tạm giữ trước khi cửa phòng khóa kín. Tên Chà và dọa:

- Chiều nay nhịn đói nghe bọn chó đẻ. Lát nữa ông sẽ hỏi thăm chúng mày.

Phòng tạm giữ thiếu mất một tên. Nó vừa bị cảnh sát hạ. Chưa biết sống chết ra sao? Nguyễn Đạm không sợ đòn Chà và nữa. Giờ nó sợ cái lưỡi của Hưng mặt thẹo. Nó quay đi chỗ khác để khỏi nhìn bộ mặt ghê tởm của thằng du đãng nham hiểm hèn nhất, chó đẻ. Nó mới hiểu tại sao cảnh sát thù hận bọn du đãng. Tuy hiểu cảnh sát nhưng nó không quên thù hận. Những trận đòn đã làm

long tính bản thiện của trái tim nó. Từ đóm lửa trên đầu
điều thuốc mà tên Chà và dụi trên vai nó tới những cú
đấm đá dán lên thân thể nó, Nguyễn Đạm không thể
quên. Nó sẽ nhớ muôn đời.

Hưng mặt thẹo gọi vọng sang gian nhốt điếm:

- Vang ơi, cứng của anh ơi!

Giọng con điếm ỏn ẻn:

- Chi đó anh?

Hưng mặt thẹo nham nhở:

- Cho anh xem một tí, một chút xíu cho đỡ thèm, nghe
em...

Con điếm đã ra chỗ song sắt. Nó vươn cao cánh tay bám
lấy song sắt. Bọn du đặng căng mắt nhìn bộ ngực no
tròn, đón mời một cách tha thiết của con điếm. Chúng nó
nuốt nước bọt ừng ực. Con điếm khẽ lắc đầu, mái tóc
bồng bênh của nó như máy bay trên vòm trời vàng huyền
ảo mà vòm trời là khoảng không gian với ánh điện vàng
khè. Nó nhỏ nhẻ:

- Lại đây cứng...

Hưng mặt thẹo đứng lên, bước tới chấn song sắt. Như lần
trước, nó lại luồn tay qua cái song sắt tròn, ôm chặt
ngang lưng con điếm. Con điếm đôi tay buông lơ. Rồi
cũng luồn qua song sắt ôm ngang lưng thẳng du đặng.
Môi hai đứa dính chặt lấy nhau, Hưng mặt thẹo xoa vuốt
bàn tay lên cái lưng ong của con điếm. Khi hai bàn tay
thô bạo của nó vừa bám lấy cặp quần của con điếm ở hai
bên hông định kéo xuống thì cửa phòng xịch mở.

Hưng mặt thẹo mới kịp rút tay khỏi song sắt, chiếc còng
đã ném trúng lưng nó. Thẳng Chà và xuất hiện. Nó to con
hơn Ganesh Sang và có vẻ hung bạo hơn. Con mắt chột

của nó chứng tỏ điểm này. Nó bước hẳn vào phòng, tiến ngay đến chỗ Hưng mặt thẹo. Nó đá Hưng mặt thẹo một cú, Hưng mặt thẹo quay lơ. Nó chửi:

- Đ.m, mày muốn làm ái tình ở đây hả? Ông sẽ cho mày làm.

Nó chõ miệng sang gian giam điểm:

- Cả con kia nữa, đồ đĩ!

Nó nhặt cái còng đút vào túi quần. Rồi hất hàm:

- Đứng lên thẳng chó!

Hưng mặt thẹo ngoan ngoãn hơn cả bao giờ. Thằng Chà và chọt đẩy nó ra khỏi phòng. Rồi cửa phòng lại đóng kín. Gian bên cạnh, con điểm Vang cũng bị lôi ra. Tên đàn em của Hưng mặt thẹo gườm gườm nhìn mọi người. Nó nhe răng, quệt hai ngón tay trên hai hàm răng rít lên:

- Nó hỏi thằng nào giết con nhà Ganesh Sang, nhớ bảo thằng bị bắn nghe chưa?

Nó lôi lưỡi dao cạo khỏi gấu quần:

- Đứa nào khai Hưng mặt thẹo, ông sẽ cắt gân. Nó lên giờ, ông cầm chân lôi xuống, nó xuống đất ông kéo cổ nó lên.

Nó giấu lưỡi dao cạo vào chỗ cũ. Không khí phòng giam ngọt ngọt căng thẳng.

CHƯƠNG 3

ỘT TIẾNG SAU, HƯNG MẶT THEO TRỞ VỀ. Mặt nó bê bết máu. Áo quần rách bươm. Nó ôm ngực lão đảo. Rồi khạc ra, búng máu tươi và rũ xuống sàn phòng như một cây chuối đổ.

Thằng Chà và chột đứng ngắm tác phẩm của nó. Nó xắn tay áo:

- Ngon không?

Bọn phạm nhân ngậm miệng. Nó quát:

- Đ.m., chúng mày câm, hả?

Nó trở ngón tay đúng chỗ tên đàn em của Hưng mặt theo ngồi. Dầu là dân chì, thằng này cũng run bắn lên.

- Ngon không mày?

- Ngon chi vậy xếp?

- Tao hạ nó ngon không?

- Dạ ngon. Nó làm gì mà xếp tấn nó ác vậy?

Thằng Chà và chột cười khẩy:

- Nó toan đ. má mày đó, con ạ!

Tên đàn em Hưng mặt theo giả bộ:

- Ờ nhỉ, nó đáng kiếp quá hé, xếp?

Thằng Chà và chột vẩy tay:

- Lên phòng tao nói chuyện đi, Đ.m. tụi bây định qua mặt tao, hả! Lên phòng tao xem mày qua nổi không?

Tên đàn em Hưng mặt theo gượng:

- Xếp muốn kiểm thẳng khốn nào giết xếp Ganesh Sang không?

Thẳng Chà và chột gật đầu:

- Muốn.

Tên đàn em Hưng mặt thẹo chỉ Nguyễn Đạm:

- Thẳng đó, xếp ạ!

Nguyễn Đạm nhắm nghiền mắt lại. Thẳng Chà và chột nói:

- Sẽ đến lượt nó. Mà trước, đồ chó đẻ! Tao xem mày láu cá tới mức nào.

Nó hét:

- Đứng lên!

Tên đàn em Hưng mặt thẹo đứng lên như máy. Thẳng Chà và chột hỏi:

- Mày kêu chi?

- Dạ, Lâm xùì.

- Lên phòng tao, Lâm xùì!

Lâm sùi ngoan ngoãn như Hưng mặt thẹo đã ngoan ngoãn.

Cửa phòng lại đóng kín. Lần này cửa phòng mở sớm hơn lần trước nửa tiếng. Lâm xùì là kẻ thứ hai trở về. Mặt nó cũng bê bết máu, áo quần rách bươm. Nó ôm ngực lão đảo, rồi khạc ra búng máu tươi và rữ xuống sàn phòng. Lại cũng như lần dẫn Hưng mặt thẹo trở về, thẳng Chà và chột hất hàm:

- Ngon không?

Thẳng đàn em thứ hai của Hưng mặt thẹo nhanh miệng:

- Thưa xếp ngon lắm ạ!

Thằng Chà và chột quắc mắt:

- Ai hỏi mà, chó đẻ, mà kêu chi?

- Dạ tên em Bả rồ.

- Lên phòng tao, Bả rồ.

Bả rồ ôm mặt khóc rống. Thằng Chà và chột mĩa:

- Đ.m., du đấng Nguyễn Thông nổi dầy mà hèn vậy.

Bả rồ nín khe. Nó biết đóng kịch hết nổi, giờ giọng bướng:

- Ông không lên phòng đâu, đồ lai!

Thằng Chà và chột gật gù:

- Ngon đa, mà ngon dữ đa, tao khoái những thằng ngon như mày vậy đó, em út. Lên phòng anh rồi anh nhờ em việc này cưng...

Bả rồ liều lĩnh:

- Đấng nào chúng mày cũng thịt ông, có giỏi thịt ở đây đi!

Thằng Chà và chột vẫn dụi dàng:

- Ngon dữ đa, em út. Nào thì tao thịt mày ở đây.

Bả rồ thủ thế. Nhưng nó cụt hứng ngay vì đã nhìn thấy hai cái nòng súng, đen ngòm chĩa vô. Nó đổi giọng:

- Lên phòng thì lên, bắt quá mày đánh ông như đòn là cùn chứ gì?

- Tao cưng chú mày mà...

- Mày đánh ông chết coi như bỏ, để ông còn thoi thóp, ông không quên mày đâu.

Bả rồ lồm lũi bước khỏi phòng. Phòng tạm giữ hời hộp chờ nó vác cái mặt đẫm máu trở về. Nhưng một giờ, hai

giờ, ba giờ sau, Bảy rồ vẫn chưa về. Không khí phòng giam ngột thở. Không ai nói ra, nhưng tất cả đều nghi Bảy rồ đã bị thằng Chà và chốt “vờn” chết rồi.

Nỗi lo sợ làm những thằng còn lại toát mồ hôi. Chúng quên đói song không thể quên khát. Có thùng nước nhỏ bọn Chà và đá tung, ở ngoài sân. Khát khô cổ. Nuốt nước miếng mãi hết cả nước miếng.

Hưng mặt thẹn và Lâm xùi nằm co quắp. Chúng nó thờ dờn. Chỉ một gáo nước dội lên mặt là hai đứa tỉnh ngay. Khốn nỗi nước không có. Trông hai đứa nằm thoi thóp, những thằng du đãng thắt ruột lại.

Một đứa đề nghị:

- Đập cửa đi!

Những đứa khác hưởng ứng ngay. Chúng nó đập cửa thành thành. Khác hẳn mọi lần, lần này đập chán chê, cánh cửa không nhúc nhích.

- Đ.m. nó trù mình đấy mà...

- Tổ sư bố chúng mày, ông thoát khỏi đây chúng mày biết ông.

- Thù này ông quyết trả.

Bọn du đãng thay phiên nhau chửi bới. Bọn phạm nhân ăn cắp, nghiện hút ngồi bó gối nghe. Thấy đập cửa, chửi bới mãi không ăn cái giải gì, chúng bắt cả phòng hát vang bài suy tôn Ngô tổng thống. Gian nhất điểm cũng bắt chước hát vang. Chiến dịch hát của bọn du đãng có kết quả. Mười phút sau, cánh cửa mở.

Giọng thằng Chà và:

- Bố chúng mày chết hay sao mà la to dữ vậy?

Thằng du đãng:

- Khát quá!
- Khát mặc cha chúng mày.
- Ác thế.
- Ác mà bố chúng mày; chết cha chúng mày đi!
- Cho uống nước mau, xếp ơi!
- Đái ra mà uống.
- Hết mẹ nó nước đái rồi, cho nước uống mới đái được chứ bộ...

Cánh cửa đóng rầm. Lời chửi bới trời vậ, mãnh liệt, tục tũ hơn cả bao giờ. Một lát, cánh cửa lại mở đủ lọt một ca nước nhỏ. Bọn du đang giăng vôi. Đứa nào cũng cũng muốn uống trước. Ca nước đổ tung tóe xuống sàn phòng. Thằng chịu khát hết nổi, nằm sấp gục mặt liếm nước. Rồi chúng nó lại hét. Bây giờ không có kết quả nữa.

Trời đã sang đêm. Bọn du đang mệt nhoài dựa lưng vào tường ngủ gà ngủ gật. Nguyễn Đạm không nhắm mắt nổi. Cảnh tượng thô thảm, tàn nhẫn xảy ra từ chập tối lọt hết vào mắt nó để in sâu vào tâm tưởng của nó. Nó đứng lên bước hai ba thước thì rũ xuống. Bụng đói khát. Tinh thần căng thẳng. Nó biết chắc sẽ tới lượt nó lên phòng, hoặc đêm nay hoặc sáng mai.

Hình phạt nhịn uống ghê gớm thật. Nguyễn Đạm sắp sửa gục thì cánh cửa phòng mở. Thằng Chà và chột xuất hiện với thùng nước. Nó mở rộng cửa đứng ngoài. Lúc này bọn du đang đã hết nhuệ khí dâm ra hèn. Thằng Chà và chột cười sằng sặc:

- Khát quá hả?

Không có tiếng trả lời. Nó múc nước hắt vào trong. Những đứa được nước hắt trúng mặt, tỉnh người. Thằng Chà và chột đắc chí:

- Hết ham du đãng rồi hả?

Nó tiếp tục hắt nước. Một thằng du đãng thều thào:

- Chơi ác vậy, xếp ơi!

Thằng Chà và chột nói.

- À, có thằng mở miệng rồi. Mày muốn uống nước không, chó đẻ?

- Muốn chứ.

- Uống xong tao nhờ một việc nhé!

- Việc gì?

- Việc gì thì việc, ai cho mày hỏi.

Thằng du đãng như vừa được uống ly nước đá lạnh. Nó tỉnh táo lạ thường, như ngọn đèn sắp tắt lóe sáng!

- Hưng mặt theo còn sống phây phây, sao xếp không hỏi nó?

Thằng Chà và chột dạng chân ra:

- Nó bướng lắm. Cứ khẳng khẳng bảo thằng bán nước dứa giết Ganesh Sang. Đ.m. thằng ấy đâu có tướng giết người.

- Nó là du đãng Cầu Muối thứ chì mà...

- Đ.m. nó láo đó, nó nhận ầu thì xúc nó chứ tính sao giờ!

Nguyễn Đạm muốn hét lớn. Đời chó má đến thế là cùng. Công lý ở cái xã hội này như mớ giẻ rách bẩn thỉu. Chỉ một trận đòn là từ con người lương thiện biến thành đứa bất lương xứng đáng để pháp luật trừ khử.

Nhưng Đạm không thể hét lên được. Môi nó đã rộp và cổ họng khô cứng. Những đứa khác há hốc miệng. Có đứa lè lưỡi cơ hồ con chó bày bán giữa chợ dưới trời nắng gắt. Kể ra, chúng có thể nhin uống tới sáng mai, trưa mai,

chiều mai, nếu không khí của phòng tạm giữ bình thường. Đẳng này, vừa trải qua cơn hung bạo của Hưng mặt thẹo thanh toán Ganesh Sang, cơn hãi hùng của những phát súng nổ hạ gục tên bán nước dứa, cơn ghê rợn của những trận đòn thù trút xuống thể xác Hưng mặt thẹo và Lâm xùi, rồi Bảy rồ ra đi không về... Bằng ấy thứ làm chúng nó nóng ran mạch máu, cháy bỏng dạ dày và chúng nó khát muốn phát điên. Thăng Chà và chột thừa hiểu điều đó. Nó cứ tiếp tục hất nước vào phòng. Bọn du đảng cay lăm. Song sức đã đuối, đành chịu nhục húc đầu xuống sàn liếm nước. Chỉ có mấy ông nghiện là vẫn thản nhiên.

Thăng Chà và chột cao hứng:

- Vui quá hé!

Nó hất hàm mặc cả với thăng du đảng:

- Mà tính lại đi.

- Tính sao?

- Mà giúp tao việc này. Tao biết mày đâu có phải ở phe Hưng mặt thẹo. Mày bênh nó làm gì, Mừng lác?

Thăng du đảng tên Mừng lác suy nghĩ một lát rồi dứt khoát:

- Xong rồi.

Thăng Chà và chột vẫy nó:

- Lên phòng tao!

Mừng lác bước gần cửa phòng:

- Khoan đã.

- Gì?

- Xếp có thấy chúng nó đang làm gì không?

- Kệ cha chúng nó. Mày hãy lo lấy thân mày.

- Bộ xếp tường nói ngon lành vậy là xong, hả? Xếp thử ngó những con mắt tụi nó xem?

Thằng Chà và chột đảo mắt nhìn. Nó chột thấy tia lửa căm hơn tóe ra từ những con mắt của đám du đãng đang rọi vào người Mừng lác. Nó gật gù:

- Tao biết. Tao bảo vệ mày.

- Không ổn đâu. Xếp cho tôi một ân huệ rồi tôi sẽ cho xếp biết đứa nào giết xếp Ganesh Sang.

Mừng lác ngó Nguyễn Đạm. Khiến Đạm run rẩy.

Thằng Chà và chột hỏi:

- Mày muốn xin gì?

- Trong này có một đứa giết xếp Ganesh Sang thôi. Chả lẽ xếp bắt chúng nó chết khát hết à? Xếp cho tôi thùng nước và cái ca, hể tôi không cho thằng nào uống là thằng đó giết xếp Ganesh Sang. Xếp sửa soạn bảo vệ tôi là vừa.

Thằng Chà và chột tin Mừng lác. Nó gật đầu, Mừng lác ra bưng thùng nước. Nó ghé sát tai thằng Chà và nói khẽ:

- Tôi cũng cho nó uống nhưng tôi sờ đầu nó, xếp nhờ giùm.

- Mày "điều" lắm đó.

Mừng lác đã bưng thùng nước vào phòng. Đầu tiên nó múc cho Đạm uống. Đạm uống cạn ca nước, ngược mắt nhìn Mừng lác. Thằng du đãng cũng nhìn lại nó. Hai đứa không nói gì song mắt chúng nó đã nói với nhau nhiều, rất nhiều. Mừng lác cho mấy chục đứa uống. Nó chưa có ba thằng. Đó là Hưng mặt theo, Lâm sùi và Hội lùn. Hội lùn là đàn em của nó - Hắt nước vào mặt Hưng mặt theo và Lâm sùi và đỡ cổ hai thằng này dậy cho chúng nó uống xong xuôi Mừng lác mới bước tới chỗ Hội lùn. Thằng Chà và chột chắc hẳn con nhà Hội lùn là thủ phạm giết

Ganesh Sang. Nó đã nghĩ trong óc những lối đòn thủ mới lạ.

Nhưng nó chết lặng người. Mừng lác không xoa tay lên đầu Hội lùn bất thành linh, nó liệng cái thùng ra cửa, chửi thề:

- Đ.m., mày, còn khuya ông mới nói.

Thằng Chà và chột hoảng quá, đóng sầm cửa lại. Bọn du đảng cười ha hả. Bây giờ chúng tỉnh táo vô cùng. Hưng mặt thẹo đã ngồi dậy. Nó ngơ ngác.

- Cái gì đó?

Không ai kịp trả lời nó. Tiếng Mừng lác oang oang:

- Trên đời tao, tao ghét kẻ thù năm phần nhưng tao ghét những thằng chỉ điểm mười phần. Đ.m., ông là du đảng chứ không là chỉ điểm, hiểu chưa?

Hưng mặt thẹo gắng gượng đứng lên, bước tới gần Mừng lác, thêu thào:

- "Chơi" thế mới "điệu".

Nó chìa tay bắt tay Mừng lác. Nhưng Mừng lác, thay vì bắt tay nó, đã nhỏ bãi nước miếng vào giữa lòng bàn tay nó. Hưng mặt thẹo sựng đứng. Mừng lác chửi Hưng mặt thẹo:

- Đ.m., mày, ông tởm mày lắm.

Hưng mặt thẹo ngớ ngẩn chưa biết tính sao với "ân nhân" của nó, Mừng lác đã tránh xa nó:

- Có gan giết người có gan chịu tội. Đồ thừa cho thằng khác đâu phải dân chì. Ông ghét bọn chỉ điểm, hiểu chưa?

Mừng lác trút sự tức giận:

- Ông ngó ngơ việc mày làm, mày tưởng mày là vua phòng, hả? Biết Mừng lác không?

Hưng mặt theo gật đầu rất ngoan ngoãn:

- Biết.
- Biết tiếng hay biết người.
- Biết tiếng.
- Thề thì về chỗ mà đi!

Hưng mặt theo lũi lũi về chỗ mình. Mừng lác bủ môi:

- Tao cũng biết tiếng mà, mà chuyên cướp giật đâm người, vu oan và hèn như chó. Tao đã có ý định hạ mà. Hiếm vì chưa biết mặt mà. Bây giờ tao hạ mà như tao giết con rệp. Tao không hạ thế đâu. Hạ mà hèn như mà hạ thiên hạ, mất tiếng giang hồ của tao.

Nó dẫn giọng:

- Ông đã ngó ngơ mà để xem mà múa trò gì. Mà bắt nạt thẳng bán nước dứa. Đàn em mà toan trút tội cho thẳng kia...

Nó bắt đầu hỏi Đạm:

- Kêu chi?
- Đạm.
- Thẳng Đạm đâu phải dân mình. Ông nói để mà hay, hể tội mà hó hé khai láo thẳng Đạm ông cắt gân.

Nó phanh áo ra, giọng nói bớt hẳn học:

- Một bài học cho các con. Gặp cảnh sát rán mà nhũn như con chi chi, đừng xưng hùng xưng bá, giết tội nó trên đất tội nó nghe, các con. Giết người chưa thể là dân chì đâu. Biết chịu đòn thù, biết coi mình như cực đối với dân không biết mặt mình là dân chì các con ạ!

Nó vỗ ngực rất kiêu hãnh:

- Như bố mà đây nè, Hưng mặt theo!

Hưng mặt thẹn nghe đến đâu thối thía đến đấy. Lâm sùi ngạc nhiên thấy đàn anh của mình hèn quá. Nó nổi máu:

- Mừng lác!

Giọng kể cả, Mừng lác hỏi:

- Chú mày muốn gì?

Lâm sùi đứng lên:

- Tao lộn ruột vì đôi mắt đèn pha đèn cốt của mày quá!

Hưng mặt thẹn quát:

- Im miệng, Lâm sùi!

Lâm sùi cười khinh bỉ:

- Tao chán mày rồi, mày hèn quá, đâu xứng làm anh tao. Nó mới đánh vỡ miệng mà mày đã co vòi.

Nó hét:

- Đứng dậy Mừng lác!

Mừng lác vẫn ngồi yên bên cạnh Nguyễn Đạm. Nó ngả người, gục đầu vào lưng Đạm. Nguyễn Đạm duỗi chân ra và đỡ đầu Mừng lác đặt lên đùi mình. Lâm sùi toan xông tới. Nhưng Hưng mặt thẹn đã nhào người chụp lấy chân Lâm sùi kéo lại. Nó đè thẳng đàn em, ghé sát tai Lâm sùi:

- Đừng đụng vào nó mà toi mạng.

Lâm sùi vùng vằng, giẫy giụa. Vừa lúc đó, cửa phòng sạch mở. Hai nòng súng đen chĩa vô. Và lần này, cạnh thẳng Chà và chốt còn một thẳng Chà khác. Hai tên du đảng buông nhau ra.

Thẳng Chà và chốt đảo mắt tìm Mừng lác, Hưng mặt thẹn nói lớn:

- Xếp ơi!

Thằng Chà và chột đập nó một cái:

- Mà mày muốn mở miệng hả?

- Phải.

- Ai giết Ganesh Sang?

Hưng mặt theo cười hề hề:

- Xếp ngay thơ bỏ mẹ đi ấy! Thử ngó coi dân nào chì nhất ở đây?

Thằng Chà và chột đập nó cái nữa. Hưng mặt theo trở giọng:

- BỐ mày đây chứ còn ai. Ông giết thằng Ganesh đấy!

Bốn bàn tay hộ pháp đã bóp mạnh da thịt của Hưng mặt theo. Thằng du đặng cố nói câu cuối cùng:

- Ông ghét thợ đánh người, ông là dân chì.

Rồi nó bị lôi ra khỏi phòng. Nó cố ngoái cổ lại nói với Mừng lác:

- Tao là dân chì có phải không, mày?

Nhưng Mừng lác nhắm mắt, đầu gối trên đùi Nguyễn Đạm, coi như không biết chuyện gì. Mãi khi ổ khóa lách cách và tiếng bước chân của bọn người đáng người mất hẳn, Mừng lác mới ngồi nhóm dậy lắc đầu một cách chán nản:

- Còn khuya mày mới xứng đáng là dân chì.

Lâm sùi vẫn chưa hết hận Mừng lác, nó khinh khỉnh:

- Chắc mày là dân chì?

Mừng lác lại ngả đầu trên chiếc-gối-đùi Nguyễn-Đạm. Nó thản nhiên:

- Tao cũng chưa phải là dân chì.

- Thế đứa nào là dân chì?

Cả phòng chờ đợi câu trả lời của Mừng lác. Nhất là những thằng du đãng chánh cống. Chúng nó chưa hiểu nhiều về Mừng lác. Song hành động vừa rồi của nó đã chứng tỏ nó chỉ hơn Hưng mặt thẹo. Nó đã dám phịa chuyện gạt thằng Chà và chột để lấy nước cho anh em uống. Hẳn nhiên nó chì rồi. Bọn du đãng nghiêng cảm tình về phía Mừng lác. Nó coi hành động của Mừng lác như hành động của một thứ anh hùng. Đứa nào cũng nghĩ, lần sau hoặc ra ngoài, nó sẽ bắt chước lối chơi của Mừng lác. Một thằng tỏ tình:

- Nói đi anh Mừng lác!

Lâm sùi chửi đồng:

- Đ.m., bợ chóng thế.

Mừng lác phớt tỉnh. Nó nghiêng đầu, mắt hướng sang kẻ đối diện đang cố ý ăn thua với nó:

- Mà đã vô Tể bần chưa?

- Chưa.

- Thế thì mà không biết dân chì cũng phải. Tao kể cho mà nghe: Bốn bức tường đầy máu rệp, muỗi như bức tường cái phòng này này, hàng trăm đứa đã viết tên có một thằng. Mà biết thằng nào không?

- Đ. cần biết!

- Mà mới ra lò, đã học làm tàng. Thằng đó là James Dean Hùng.

Một thằng du đãng reo to:

- Tôi có nghe tiếng.

Mừng lác chống một tay lên cằm:

- Đó là thằng duy nhất dám giết giám thị Tế Bần là thằng duy nhất tình nguyện vào Tế Bần để cứu anh em nó. Và anh em đã viết tên nó trên bốn bức tường đầy máu rệp, máu muối.

Nó dụi giọng:

- Lâm sùi, mày rán vô Tế Bần đi, tụi trổng sẽ kể chuyện James Dean Hùng cho mày nghe. Tao chắc mày sẽ lớn thêm và dè dặt thêm.

Bắt thình lình, Mừng lác vụt dậy. Nó nghiêng răng ken két:

- Và bây giờ, tạm giờ vài ngón đòn hèn của mày tao coi!

Lâm sùi bắt đầu ngán Mừng lác. Nó không dám hung hăng như lúc nãy nữa. Nhưng Mừng lác đã dục:

- Nhào vô! Tao chưa nhịn ai bằng nhịn mày...

Lâm sùi đứng lên. Nó chôn chân một chỗ. Mừng lác mời mọc:

- Nhào vô đi chứ?

Lâm sùi toát mồ hôi trán. Nó buông thõng đôi tay nói nhỏ:

- Thôi bỏ qua đi!

Mừng lác nắm chặt hai bàn tay:

- Mày nói dễ nghe quá. Đ.m., mày chỉ giỏi bắt nạt những thằng yếu hơn thôi à? Mày làm đàn em của Hưng mặt theo mà dám qua mặt ông.

- Thôi bỏ qua đi...

- Không bỏ qua được.

Bọn du đấng vốn ghét bọn Hưng mặt theo, khắp khởi trong lòng, chúng nó chờ Lâm sùi nhào vô.

- Đ.m., mày bảo đôi mắt đèn pha đèn cốt của tao làm mày phát tởm mà. Ông nín, mày làm tới. Cái thứ du đãng bạ ai đánh người ấy lúc nào cũng ngựa chân, ngựa tay như bọn mày, gặp thẳng đẽ nóng thì mất gân nghe con, nhào vô!

- Thôi bỏ qua đi Mừng lác...

- Không được.

- Tôi xin anh.

- Tao bảo không được. Mày đâu có phục tao, mày mới sợ tao thôi. Đầu óc mày đang tính kế trả thù mà.

- Tôi đâu dám. Đàn em đâu dám...

Mừng lác nguôi giận. Nó xòe đôi bàn bàn tay ra bước về chỗ Nguyễn Đạm:

- Ông đã qua cái thời ngựa tay dấm bậy như chúng mày rồi; ông đâu có bị bắt về tội du đãng, ông bị bắt về cái quá khứ du đãng của ông. Ông làm ăn đàng hoàng mà tội nó vẫn không tha ông.

Cao hứng, nó cởi khuy áo rồi lột phăng ra:

- Nhìn kỹ đi!

Cả thảy trở mắt nhìn mình mấy Mừng lác. Tuy ánh điện vàng khè, tất cả đều nhận thấy những vết dấm chém sần sùi trên ngực, trên lưng Mừng lác. Biểu diễn thành tích xong, Mừng lác mặc áo lại đàng hoàng rồi kết luận:

- Không chì đâu, chúng mày ạ! Làm du đãng không bị dấm chém vết dao nào, không cần mở miệng chửi thề, không cần kéo nhau cả lũ đi đánh dấm mà vẫn được anh em kính phục mới là dân chì. Tao ngẫm nghĩ cái tài tao nhỏ quá nên tao bỏ nghề từ khuya, sau lần ở Tế Bần ra. Hãy vào Tế Bần đi, rồi được tha mà còn dám làm du đãng mới là dân "chì" hạng nhì. Hiểu chưa?

Mừng lúc ngồi xuống. Nó lại ngả đầu lên đùi Nguyễn Đạm. Bọn du đãng nhìn nó, chiêm ngưỡng nó cho tới khi buồn ngủ quá, thiếp đi...

CHƯƠNG 4

ỘT ĐÊM THẬT DÀI ĐÃ QUA. PHÒNG TẠM GIỮ sống động hẳn lên vì nhiều đứa sắp được ra. Gian điếm, bọn giang hồ cười nói tíu tít. Chúng nó thay phiên nhau đứng bám vào song sắt ưỡn ngực hứa hẹn với bọn du đãng. Đêm nay hay đêm mai. Nhân vật Hưng mặt thẹo đã bị quên lãng. Bây giờ, bọn giang hồ ve vãn Mừng lác, Năm sáu ngón và Nguyễn Đạm.

Con điếm lỏng tình Hưng mặt thẹo chập tối, đang thò hai tay qua song sắt với Nguyễn Đạm. Mừng lác lộn tiết. Nó bảo Đạm:

- Để tôi cho nó bài học.

Nó ghì chặt đến nỗi con điếm hét lên:

- Đau thấy mẹ!

Mừng lác gấn môi nó vào môi điếm. Hai môi dính chặt với nhau như nam châm hút sắt. Mừng lác xoa lưng, xoa hông con điếm, nó lần khuy áo con điếm cởi dần. Con điếm thỏ thẻ:

- Em tên Vàng...

- Anh biết quá mà.

Con điếm sau lưng Đạm chưa thôi nức nở. Mừng lác thò tay qua vai lột sang gian của con điếm, đập khế lên vai nó:

- Có nín đi không?

Con bé giẫy nẩy, ôm mặt khóc ròn. Mừng lác cười mỉa:

- Mẹ, cứ làm như oan uổng lắm. Mất khứa Mẻo hả?

Con bé sứt sùi:

- Tôi đâu phải điếm, họ bắt bừa, bắt bậy. Xin họ không tha...

Nguyễn Đạm xoay người. Nó hướng về gian nhốt điếm. Mừng lác đã rút tay về, nó không ngạc nhiên lắm. Mừng lác an ủi con bé bị bắt oan:

- Thế hả.

Con bé ngoan ngoãn:

- Dạ.

Nguyễn Đạm khẽ gọi:

- Này cô!

- Dạ.

- Tôi cũng bị bắt oan như cô. Họ bắt cô ở đâu?

- Tôi đang ngủ họ ruồng bố và họ bắt.

- Nhà cô khu nào?

Cô bé do dự mãi mới nói:

- Nhà... tôi... ở lǎng Cha Cả!

Mừng lác xía vô:

- Ở lǎng Cha Cả là có tội rồi. Ai bảo cô em không ở Catinat! Xuống cái xóm điếm ấy mà ở tụi nó tha gì mà không khép tội cô em là điếm.

Nó chửi đồng:

- Đ.m., đời chó đẻ đến thế là cùng!

Cô bé đưa tay quyết nước mắt:

- Nhà tôi nghèo ông ạ!

Rồi cô bé ngậm miệng không nói gì nữa. Nguyễn Đạm khơi chuyện:

- Tên tôi là Đạm, tôi chẳng đánh lộn bao giờ mà tụi nó bắt tôi, đánh tôi, khép tôi vào tội du đảng.

Mừng lác cười ha hả:

- Tại số chú em sau này làm du đảng. Bộ mày tưởng du đảng không có số à? Người thì có số làm tổng thống, thủ tướng, kẻ thì có số làm ăn cắp, đi điếm. Mày cũng có số làm du đảng chứ sao. Mình đâu phải là du đảng, nó cứ đồ riết mình là du đảng rồi mình bắt buộc là du đảng cho mà xem.

Nó hỏi Đạm:

- Chú em tên Đạm à?

- Dạ.

- Bao tuổi?

- Mười chín.

- Ở ngoài chú em làm nghề ngỗng gì?

- Đi học.

- Đi học à, oai quá ta, học lớp mấy?

- Tôi có bằng tú tài nhất.

Mừng lác ngừng chặt vấn Đạm. Nó nhìn Đạm mắt không chớp. Những thằng du đảng giết người không gớm có một khía cạnh rất đáng nói tới là chúng nó ngưỡng mộ những người hiền lành, học giỏi hơn chúng nó. Du đảng, đôi khi, có đàn anh không hề biết đánh đấm, đâm chém. Nhưng chúng nó phục thứ đàn anh này sát đất. Đàn anh sai bảo, dẫu lao vào chỗ chết, chúng nó cũng lao. Chúng nó cung phụng, chiều chuộng đàn anh và không hề có gì ý nghĩ phản bội.

Mừng lác nhìn Đạm, giọng nó bốt "đàn anh":

- Có bằng tú tài à?

- Dạ.

Nó chìa tay bắt tay Đạm.

- Giờ chúng mình đã là bạn. Tôi đã hơn bạn bốn tuổi lận. Tên tôi là Mừng, bị lác nên "giang hồ" gọi là Mừng lác.

Đạm nắm chặt tay Mừng lác:

- Lúc nãy anh bênh tôi, tôi chưa cảm ơn anh.

Mừng lác xuề xòa:

- Có gì mà cảm ơn.

Nó vỗ vai Đạm:

- Tôi tin tử vi hàng ngày lắm. Tôi cũng bì bõm vài chữ, chỉ thích đọc kiểm hiệp với xem mục tử vi. Bạn biết không, tử vi bảo tôi hôm nay gặp anh bạn tốt. Để ý bạn, tôi thấy bạn hiền lành không phải dân "giang hồ" nhưng đợi mãi mới có dịp làm quen bạn.

Nguyễn Đạm thấy cách xưng hô của Mừng lác ngược nghịu quá. Dường như nó chỉ quen "mày tao" hoặc "ông con" một cách trịch thượng. Mừng lác đã cố gắng "làm dáng đứng đắn". Nguyễn Đạm tự nhiên, thương cái sự "làm dáng" của Mừng lác. Nó tỏ tình ngay với Mừng lác:

- Cảm ơn anh Mừng.

Mừng lác thêm:

-... Lác. Cứ gọi tôi là Mừng lác cho thân tình.

Nó tâm sự:

- Anh làm gì mà nó bắt anh?

Tiếng "anh" thay thế tiếng "bạn" nghe một vẻ gì quý mến quá, Nguyễn Đạm cảm động:

- Không ngờ được gặp anh Mừng trong này.

Mừng lại nhắc lại:

-... lác... Mừng lác, anh cứ gọi trống không.

Nguyễn Đạm lắc đầu.

- Tôi không thấy anh lác. Tôi chỉ thấy anh khác Hưng mặt theo. Lâm sùi, Bảy rỗ... Anh khác xa chúng nó.

Mừng lác giải nghĩa:

- Tôi muốn đời gọi tôi là Mừng lác. Dân "giang hồ" không có cái dấu hiệu theo sau cái tên thì chỉ là "giang hồ" giẻ rách.

- Vậy mà tôi đâu có hiểu.

- Anh không hiểu vì anh không thuộc thành phần "giang hồ". Anh biết không, hể được gọi là mặt theo, sùi, rỗ, sư tử, thợ điện, lùn, bé, lác kèm với tên của mình, một thằng du đãng đã phải xầy vầy, đã phải chịu hàng chục vết đâm chém.

Nó ngừng lại, nuốt nước bọt:

- Như tôi chẳng hạn. Nên tôi thích ai gọi tôi là Mừng lác. Nói anh đừng giận nhé!

- Đâu dám giận anh.

- Ai gọi tôi Mừng là người đó khinh tôi. Dân "giang hồ" mà quên tiếng lác thì tôi phải dùng dao để nhắc nhở nó đừng có quên mà toi mạng.

Nguyễn Đạm hơi hơi ớn, Mừng lác mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng anh đâu thèm là dân "giang hồ". Mừng lác này không dám vô lễ với anh. Chỉ xin anh đừng kêu Mừng gọn

lớn, tủi Mừng lác lăm.

Nguyễn Đạm thân tình:

- Tôi sẽ gọi Mừng lác.

- Cám ơn anh.

Giọng Mừng lác trĩu nặng tâm sự:

- Chắc sớm mai tụi nó sẽ tha anh. À quên, lấy cứ gì tụi nó bắt anh.

Nguyễn Đạm thuật lại chuyện đã xảy ra. Nó kể cho Mừng lác hai lần gặp lão thẩm vấn viên và ớn cảnh sát. Mừng lác xoa tay:

- Anh hiệp sĩ rồi đấy. Đời này không có hiệp sĩ anh nghe chưa. Biết võ phải biết thêm đâm chém nếu anh muốn "vì đời rửa hận". Anh khơi khơi đờ tụi nó xử dụng pháp lý là anh đại hết chỗ nói.

Nó kể:

- Xưa tôi ở lò Mã Thượng. Thầy võ của tôi dạy tôi tinh thần thượng võ, cứu khốn phò nguy, bênh vực kẻ cô thế. Tôi đem lời thầy ra áp dụng. Kết quả là tôi thành du đảng.

Nó thở dài:

- Anh sẽ gặp người cảnh sát biết điều không chó như lũ Chà và lai. Người ta sẽ thả anh.

Nguyễn Đạm buồn buồn:

- Chắc không?

- Chắc. Ra khỏi đây anh sẽ học hành sương nhé? Chỉ Mừng lác là suốt đời khốn nạn, suốt đời bị đe dọa...

Nó nghiêng răng:

- Đ. m. đời, đời đã chê mình, mình cần đ. gì đời.

Mừng lác chớp mắt:

- Ra ngoài anh đừng quên Mừng lác này. Nói thật Mừng lác thèm chơi với một người học giỏi, hiền lành lắm. Nhưng đến gần người nào là người ấy lánh mình coi mình như chó dại. Nếu họ biết mình là Mừng lác, họ còn tởm mình nữa. Anh có tởm Mừng lác không?

- Không, anh tốt lắm.

- Mừng lác đã giết hai mạng. Không ai biết chuyện này trừ Mừng lác, và nay anh là người thứ hai. Giết người anh có tởm không?

- Không?

- Anh nói thật hay anh muốn vui lòng Mừng lác?

- Tôi nói thật.

- Ra ngoài đừng quên nhau nhé.

- Tôi không quên anh đâu, anh Mừng lác à! Nhưng biết có được ra không?

Mừng lác bẻ bảo rằng rắc:

- Nó hành mình vài ngày chơi cho bõ ghét. Rồi cũng thả ra chứ.

Nó khôì hài:

- Ăn bánh mì mãi chán bỏ mẹ đi ấy. Tôi thèm một miếng bít tếch mà cảnh sát nghèo mạt, đâu có bít tếch cung phụng cho tụi mình.

Mừng lác cười ha hả:

- Ra ngoài, mời anh ghé tôi, sẽ tiếp đãi anh nồng hậu hơn cảnh sát.

Nó hỏi Đạm:

- Chắc anh cừ tiếng Mễ lắm hả?

- Tạm tạm đủ dùng. Tôi học thêm ở Hội Việt Mỹ được một năm.

Mừng lác vỗ đùi:

- Thế là cha rồi. Mừng lác chỉ cần được một tháng thôi. Nghề của tôi đang đòi hỏi một sự nói nổi vài câu tiếng Mẽo.

- Sao anh không đi học?

Mừng lác nhăn mặt:

- Đi học và đi tù, tôi chọn đi tù. Tôi ngại cắp sách đến trường quá đi thôi. Xách dao rượt địch thủ đã khó, đi học còn khó hơn. Giá có bạn năm bên mình dạy mình vài câu mình cần nói thì nhất. Đi học nó dạy đâu đâu. Tôi đã đi học, được hai ngày quãng mẹ nó sách đi. Mình cần nói "cô em này thơm lắm", "chơi không", nó đéo dạy, lại bắt mình học "Oắt-i-dờ-Giách? Giách-i-dờ-ơ-boi", nản thấy mồ...

Mừng lác vừa dứt câu khôi hài thì có tiếng quát:

- Mày có xê ra không, chó đẻ?

Nguyễn Đạm và Mừng lác cùng hướng mắt về phía có tiếng quát. Mừng lác khẽ bặm Đạm:

- Dân Cầu Muối chính cồng đó. Tên nó là Năm sáu ngón, bàn tay phải nó có sáu ngón. Để xem nó làm gì...

Năm sáu ngón giơ chân đá phốc vào mông một thằng đang bó gối. Nó hung hăng:

- Xích chỗ khác.

Kẻ bị áp bức ngược đôi mắt nai tơ:

- Chỗ em ngồi từ tối tới giờ mà anh.

Năm sáu ngón cười khẩy:

- Thế hả? Cụ tổ mày ngồi từ hôm nọ cơ. Chỗ này là chỗ của ông.

Kẻ bị áp bức xích ra chỗ khác. Năm sáu ngón gật gù:

- Biết điều lắm. Mày sang chỗ tao ngồi. Chỗ đ. gì khai sặc sụa.

Mừng lác vỗ vai Đạm:

- Anh xem tôi trị thẳng Cầu Muối này.

Nó nháy Đạm:

- Khi tôi đấm nó trái thứ ba, anh kêu "Mừng lác" nhé!

- Để làm gì?

- Cứ nghe tôi đi. Tôi xem số anh khó mà về nhà sống với ông cụ được. Ông cụ khó tính thế, lần này để gì ông cụ chứa anh.

Mừng lác đã nói trúng cái nỗi lo ngại của Nguyễn Đạm. Nó lại nháy Đạm:

- Nhớ nhé!

Nó đứng lên, vươn vai ngáp... Mừng lác bước tới chỗ Năm sáu ngón ngồi, dừng lại và dặng chân trước mặt tên du đảng Cầu Muối:

- Mày là Năm sáu ngón hả?

Năm sáu ngón ngồi thủ thế:

- Đúng tầy, tao là Năm sáu ngón.

- Xòe tay ra cho tao coi!

- Bộ mày là cha tao hả cặc ké?

Bọn du đảng mới vào chưa biết Mừng lác. Chúng chỉ biết Năm sáu ngón thôi. Nhưng bọn cũ, nhất là Lâm sùi đã hiểu Mừng lác. Lâm sùi vẫn còn cay cú Mừng lác. Nó hy

vọng tên du đấng Cầu Muối sẽ hạ Mừng lác cho bã ghét.
Mừng lác nói:

- Ta không là cha mày nhưng ở đây có người là cha mày.
Thái sơn trước mặt chúng mày mà chúng mày chưa biết
đó thôi.

Năm sáu ngón bĩu môi:

- Tổ sư xạo có lẽ là mày!
- Tao nói thiệt tình, xòe tay mày ra!
- Tay tao khó xòe lắm, mày làm cho nó xòe ra đi.

Mừng lác lao người vào ôm lấy Năm sáu ngón. Hai tên du đấng vật lộn nhau một lúc, chưa đầy 3 phút. Mừng lác dựng Năm sáu ngón dậy dấm vào mặt nó một cái ghê gớm.

Năm sáu ngón lặng người. Mừng lác chồm tới dấm trái thứ hai. Năm sáu ngón ngã như cây bị đốn. Mừng lác dựng Năm sáu ngón dậy lần nữa. Nó sắp sửa dấm thì, theo lời nó dặn, Nguyễn Đạm hét:

- Mừng lác!

Mừng lác ngừng tay dấm Năm sáu ngón, quay lại:

- Tha nó hả, anh?

Nó nháy mắt, Đạm hiểu ý, gật đầu. Mừng lác đẩy Năm sáu ngón ngã ngửa:

- Thái sơn trước mặt mày đó du đấng Cầu Muối ạ! Mày thấy chưa?

Năm sáu ngón đang choáng váng đòn, chưa kịp mở mắt nhìn. Mừng lác quát:

- Năm sáu ngón!

- Dạ!

- Mà nghe tên Mừng lác bao giờ chưa?
- Dạ rồi.
- Biết nó ra sao không?
- Dạ, nó khét tiếng miệt Phú Thọ.
- Gặp nó mà dám "thử lửa" không?
- Dạ, không dám.
- Thế mà mà đã "thử lửa" đó, Năm sáu ngón ạ!
- Đâu có anh!
- Mà vừa "thử lửa" xong mà...

Năm sáu ngón tịt họng. Mừng lác nói:

- Gặp Mừng lác rồi con ráng nhớ mặt Mừng lác nhé! Kéo tao chặt ngón tay thứ sáu của mà ả.

Nó hét:

- Đứng dậy Năm sáu ngón!

Năm sáu ngón ngoan ngoãn đứng dậy. Mừng lác chỏ về phía Nguyễn Đạm ngồi.

- Không biết mở miệng cảm ơn Thái Sơn trước mặt mà ả?

Nó giới thiệu với cả phòng:

- Đ. m., lũ mắt thịt. Hôm nay anh Nguyễn Đạm có chuyện buồn không muốn bắt tay. Chứ không, con nhà Lâm sùi bị cắt gân trước nhất.

Mừng lác quét sạch sự ngờ vực của du đảng:

- Từ tối chúng ông giả đồ xem tụi mà giở những trò gì. Tụi mà lộng quá trời.

Năm sáu ngón đã bước tới trước mặt Nguyễn Đạm. Vẻ hung hăng ban nãy của nó biến đi đâu hết. Nó lí nhí:

- Em cảm ơn anh...

Mừng lác đưa Nguyễn Đạm lên địa vị anh chị để như trở bàn tay. Cũng chẳng lạ. Vì uy quyền trong phòng tạm giữ đương nằm gọn trong tay nó. Uy quyền của cái xã hội nào mà không là sức mạnh. Có kẻ dùng súng ống làm sức mạnh. Có kẻ dùng tiền. Có kẻ dùng thủ đoạn. Có kẻ dùng sắc đẹp. Du đãng dùng thành tích của mình. Thành tích đó, một thằng du đãng muốn có, nó đã phải giết người nổi tiếng trước nó. Nghĩa là thanh toán những thằng chèn nhất vùng để đoạt cái địa vị của địch thủ.

Hai năm về trước, một thằng du đãng mới vô nghề, bước chân xuống vùng Phú Thọ, ngại ngần hơn bước chân vào khám Chí Hòa. Chúng nó sợ Mừng lác. Danh của Mừng lác nổi như cồn. Xuất thân nó cũng như bất cứ thằng du đãng nào: bắt địa, cướp giật, đâm mướn, đánh thuê. Máu anh hùng chảy song song với máu mất dạy trong cơ thể nó. Khi máu anh hùng chảy mạnh hơn máu mất dạy, tên du đãng biết chèn sự bắt địa, cướp giật, đâm mướn, đánh thuê. Nó muốn hách hơn. Muốn hiên ngang hơn, muốn trở thành thứ Bảy Viễn, Năm Lửa để chỉ huy một số đàn em "trọng nghĩa" khinh tiền.

Mừng lác bị ảnh hưởng kiếm hiệp. Nó ao ước trở thành hiệp sĩ thanh toán kẻ giàu, bao bọc người nghèo. Nó đã giết Toàn móm, Hải chốt, hai tên du đãng bất trị ở vùng Phú Thọ để đoạt ngôi vị của hai tên này.

Nó, vô tình hạ giúp xã hội hai con chiên ghẻ khát máu. Cảnh sát biết nó là thủ phạm nhưng làm ngơ, theo dõi hành động của nó. Thấy nó không giống Toàn móm, Hải chốt. Và từ ngày nó trông nom bọn du đãng Phú Thọ, sự cướp giật, đâm chém ít xảy ra. Cảnh sát đã "cảm" nó.

Mừng lác có máu hiệp sĩ, chỉ tội nó dốt nát. Chí lớn của nó nhỏ bằng cái tài đấm đá của nó. Nó muốn thoát nghề du

đăng. Không nổi. Cuối cùng, nó làm nghề ma cô. Tuy thế, đàn em nó vẫn kính phục nó. Và bọn du đăng mới lớn lên nghe tên nó vẫn rùng rờ.

Năm sáu ngón thấy Nguyễn Đạm không thềm trả lời, lặp lại to hơn:

- Em cảm ơn anh...

Nguyễn Đạm gật đầu:

- Không...

Mừng lác nhăn mặt. Nguyễn Đạm trót lên sân khấu đành đóng trọn vai trò:

- Bận sau chú mày bớt hung hăng nhé! Vào đây thương nhau không thương được thì thôi, còn sinh sự làm gì?

Năm sáu ngón lễ phép:

- Em nhớ.

- Thôi về chỗ của chú.

Năm sáu ngón lui thủi về. Mừng lác ngồi xuống cạnh Nguyễn Đạm.

- Anh biết ăn nói lắm.

Nguyễn Đạm nhếch mép cười. Mừng lác ghé sát tai Đạm:

- Nghe anh nói khá "judo", cho thằng Lâm sùi hưởng thế cho nó phục luôn cả tài lẫn đức... của anh.

Nguyễn Đạm tròn xoe mắt. Nó chưa kịp mở miệng thì Mừng lác đã rót thêm vào tai nó:

- Có lợi cho anh lắm! Cho bọn nó kiềng mặt đi!

Nó dồn Đạm vào chân tường, bằng cách xách mé gọi:

- Lâm sùi!

Lâm sùi giật mình. Mừng lác cười hề hề:

- Chú mày hồi tối đã nói gì?

Cả phòng đang ngủ gà ngủ gật đều chợt dạ bởi tiếng cười của Mừng lác. Gian điểm ngủ ngon lành, trừ tiếng khóc tỉ tê của người em nhà nghèo trót cư ngụ tại Lăng Cha Cả. Những tiếng tỉ tê đó không ai còn chú ý từ lúc Năm sáu ngón tác yêu tác quái bị Mừng lác át giọng. Bọn du đãng mở căng mắt theo dõi Mừng lác.

Bây giờ trời đã khuya lắm. Bên ngoài chắc xã hội ăn chơi chưa cho là khuya. Bên trong không có đồng hồ nhưng nghe điệu ngáy người ta đoán chừng đã một, hai giờ. Mừng lác đợi Lâm sùi lên tiếng. Nó lại trỗi nhịp cười nghe ớn xương sống. Tiếng cười làm sáng ngời thành tích của một chúa trùm du đãng miệt Phú Thọ.

- Mày câm hả, Lâm sùi?

- Dạ, không.

- Sao chưa trả lời tao?

- Dạ, em không nhớ hồi tối đã nói gì.

- Thật chứ?

- Dạ.

- Đ. m. dạ dạ vâng vâng nhiều vậy. Miệng mày dạ mà bụng mày chửi thề. Thôi im cha nó cái điệu bộ điệu đóm của mày đi.

- Em đâu dám chửi thề.

- Thì mày cố nhớ xem hồi tối mày đã nói gì?

- Em xin lỗi anh.

- Mày có nói gì tao đâu mà xin lỗi tao. Bộ mày quên à? Thằng này giả đờ khéo ta. Để tao nhắc mày nghe!

- Dạ.

- Mà y đã chỉ điểm thẳng Chà chốt người giết thẳng Ganest Sang, nhớ chưa?

- Dạ nhớ, em trót dại.

- Sao mà y hèn thế! Hơi một tí là trót dại...

Không biết Mừng lác giấu dao con chó ở chỗ nào mà cảnh sát không khám ra. Nó ném cho Lâm sùi:

- Đỡ lấy, bật dao ra!

Lâm sùi tóm con dao, năn nỉ:

- Em xin anh...

Mừng lác lạnh lùng:

- Không xin tao. Bật lưỡi dao ra!

- Mà y không đứng lên bật lưỡi dao ra, tao đè mà y cắt gân mà y đa...

Lâm sùi ngoan ngoãn đứng lên, bật lưỡi dao tách một cái. Lưỡi dao sáng loáng thoát khỏi vỏ, nằm trong tay run rẩy của Lâm sùi. Mừng lác hích Nguyễn Đạm:

- Nó mất tinh thần rồi, anh hạ nó như giết ruồi.

Nó trách trước:

- Đừng làm tôi mất mặt!

Nguyễn Đạm đứng dậy. Lâm sùi toát mồ hôi. Con người có dáng dấp hiền lành kia, có ai ngờ được tay khét tiếng Mừng lác tôn làm Thái Sơn trong làng. Lâm sùi xin xỏ:

- Em xin lỗi anh!

Nguyễn Đạm không nói năng gì, khiến Lâm sùi càng lo sợ:

- Em xin anh tha mạng, còn sống em sẽ là đàn em khốn nạn dưới trướng anh. Em mới ra lò, có mắt như mù. Em

xin anh, em lạy anh...

Nguyễn Đạm toan bảo Lâm sùi về chỗ. Nhưng Mừng lác đoán được ý nghĩ đó. Nó khuyến khích:

- Hạ nó đi!

Bằng thế võ nhu đạo, Nguyễn Đạm chụp tay cầm dao của Lâm sùi bóp mạnh. Con dao rơi xuống đất, Nguyễn Đạm buông tay Lâm sùi ra:

- Tha mày lần đầu nhớ chưa?

Bọn du đảng nhà nghề nhìn cú chụp tay cầm dao của Nguyễn Đạm vốn đã sợ bóng sợ gió Đạm qua Mừng lác, giờ chúng nó sợ thật tình. Lại thấy Nguyễn Đạm tha Lâm sùi. Chúng nó đâm cảm phục Nguyễn Đạm.

Mừng lác dang hai tay đón Đạm nó, hỉ hả:

- Anh chinh phục bọn nó rồi. Ra ngoài tha hồ anh phá phách ở các phòng trà, không đứa nào dám động đến lòng chân anh đâu. Bọn nó đồn đãi anh, coi anh là "thần tượng" cho mà coi.

Nguyễn Đạm trả Mừng lác con dao chữa kẹp lưỡi lại. Hai đứa ngồi khít bên nhau như cũ. Pha hồi hộp thoáng qua, nhạt nhẽo vô vị. Khi đá chọi với trứng bao giờ cũng tẻ nhạt. Trừ phi trứng chọi với đá. Bọn du đảng gục đầu xuống gối, tiếp tục ngủ. Lâm sùi cũng ngủ.

Phòng tạm giữ chỉ còn nghe tiếng ngáy, tiếng thở và thỉnh thoảng, tiếng nấc của người em ngõ hẹp bị nghi oan là điếm. Mừng lác vỗ vai Đạm:

- Chắc anh lạ lắm nhỉ?

- Lạ gì?

- Cái không khí này. Không đâu giống đâu cả. Nếu anh bị nhốt ở Tân Bình hay quận khác, phòng giam giữ lại khác. Có nơi trai gái bị nhốt chung, tha hồ sờ mó, hôn hít. Anh

chưa biết đẩy thoi, vào tù mà chúng nó còn hứng thú "bề" nhau.

- Thật sao!

- Thật chứ. Nhưng cóm nó biết, nó lòi lên quật no đòn, té đái, vãi cứt. Cũng hấp dẫn lắm!

Mừng lác chuyển giọng:

- Này Đạm!

- Gì thế?

- Gọi tên anh cho thân tình nhé!

- Được mà.

- Đạm đã rõ rồi đấy, du đãng chỉ hiểm hoi, tìm cả Saigon may ra được mấy mạng. Bọn cặc ké thì vô kể. Chúng nó bất tài vô tướng, chuyên đánh đòn hội đồng cậy đồng bắt nạt ít. Như thằng kia, nó có gì đâu. Vậy mà ai không biết nó tướng nó ghê gớm tày trời. Mừng đó vô Tể Bần một phen, đuổi ra là về nhà ngoan ngoãn ngay.

Nó nhăn mặt:

- Đòn Tể Bần ác liệt chịu không thấu đâu. Giám thị nó cho mình chọn hai thứ. Một là ăn cứt, hai là ăn đòn thù. Chịu nổi thì thành anh hùng.

Tiếng nói của nó uest oải:

- "Anh hùng" chẳng ăn cái giải gì. Rốt cuộc phí đời mình Đạm ạ! Cuối cùng Mừng lác làm ma cô. Xã hội đã dùng tài chịu đòn của Mừng lác như thế đó...

Rồi thưa dần... Và Mừng lác rũ đầu xuống gối, ngáy khò khò. Nguyễn Đạm ngấm ân nhân của mình. Nó thấy cái xác của kẻ gục đầu xuống gối toát ra một chất gì vừa đáng kinh tởm vừa đáng yêu mến.

Tên du đãng khét tiếng ngủ một cách vất vả quá. Ai đảm bảo nó là du đãng nếu không biết nó là Mừng lác? Nguyễn Đạm chớp mắt nghĩ về mình. Mừng lác nói đúng. Để gì Bồ Đạm đã tha thứ cho Đạm dù nó chẳng có lỗi gì. Cuộc đời Đạm sẽ rẽ sang một ngã rẽ nào? Nó đưa tay quệt hai giọt nước mắt bỗng dưng ứa ra, nó thở dài.

Tiếng người con gái sau lưng nó vọng sang:

- Anh chưa ngủ à?

Đạm xoay hẳn lại. Hai tay nó bám vào song sắt. Cùng lúc đó, người con gái cũng xoay người lại. Hai tay nàng bám cùng hai song sắt Đạm bám. Bốn bàn tay hơi chạm nhau. Bốn con mắt gặp nhau. Không chớp. Người con gái nhỏ nhẹ:

- Anh chưa ngủ à?

Đạm kéo xích tay lên:

- Chưa, tôi chưa ngủ, cô ạ! Ngủ làm sao được mà ngủ?

Người con gái nói một câu băng quơ:

- Đêm dài quá!

- Tại mình thức đấy mà! Tôi là Đạm, Nguyễn Đạm, học sinh đệ nhất Chu văn An. Cô tên gì nhỉ?

- Dạ, Thủy, Trần Thu Thủy.

- Cô còn đi học không?

- Còn.

- Trường nào?

- Gia Long.

- Lớp mấy?

- Đệ tứ.

- Năm nay cô Thủy thi rồi nhỉ?

- Dạ.

Im lặng. Hai người không biết nói thêm câu gì. Đạm nghĩ mãi mới hỏi:

- Cô ở đâu?

Chợt nhớ ra, Đạm lấp liếm:

- Tôi ở đường Trần Bình Trọng, cô Thủy ạ! Tôi bị bắt buồn cười lắm. Bênh một người bán nước dừa mà nó vu tôi là du đấng Cầu Muối.

Đạm thuật lại một ngày vất vả dài nhứt của đời mình cho Thủy nghe. Rồi nó kết luận:

- Mai một giá tôi có trở thành du đấng, chẳng biết các nhà xã hội học sẽ phân tách tâm lý ra sao?

Nó chép miệng:

- Nhưng mình đâu có nhìn thấy tương lai của mình, cô Thủy nhỉ? À, cô đồng anh chị em không?

- Dạ, đồng lắm ạ!

- Máy người?

- Năm người.

- Cô là thứ mấy?

- Thứ nhất.

- Tôi hỏi tò mò cô Thủy có phiền không?

- Dạ, không dám phiền đâu ạ!

- Vậy ông cụ ở nhà làm gì?

- Ba tôi làm trong phi cảng.

- Hồi đêm ông cụ có nhà không?

Thủy chớp mắt thật mau:

- Giá ba tôi ở nhà thì đâu đến nỗi...

Hai giọt nước mắt Thủy ứa ra, chảy xuống má và dừng lại ở bên mép. Và rồi hai giọt nước mắt đó len lỏi trong miệng nàng, khơi nguồn cho những giọt nước mắt trào ra, rơi rụng... Đạm ngấm những giọt nước mắt của Thủy. Nó không khuyen nàng thôi khóc. Nó muốn nàng khóc nhiều, khóc thật nhiều... Đạm hy vọng nước mắt nàng sẽ tắm sạch chất dơ bẩn của cuộc đời, của xã hội vừa bám vào bộ lông trắng của con bồ câu.

Thủy thốn thức:

- Người ta bắt nạt chị em tôi, anh ạ! Đưa sổ gia đình người ta xé đi.

Đạm thở dài:

- Cô Thủy còn may mắn hơn tôi. Tôi bị chúng nó đánh học máu mồm, đánh mềm nhũn người rồi bắt tôi ký nhận tội du đãng.

Thủy giật mình:

- Nó có bắt tôi ký nhận làm điểm không anh?

- Chưa biết.

Thủy bật khóc khiến Mừng lác chột thức. Nó ú ớ:

- Cái gì đó?

Đạm đưa tay khẽ đặt vào miệng nó:

- Không có gì đâu.

- Ai khóc đấy?

Sợ Mừng lác nói năng nhảm nhí làm đau lòng Thủy. Đạm phủ đầu:

- Cô Thủy, bạn của tôi, bị bắt oan tội thân đó, Mừng lác ạ!

Mừng lác đã tỉnh hẳn. Nó ngoái sang gian điếm, an ủi Thủy:

- Khóc làm chi cô. Bọn chúng nó có biết mùi lòng đâu mà khóc. Tôi hoa dao định đâm địch thủ, nó xin, tôi tha nó để nó sống nó nuôi mẹ nó. Nó khóc, tôi còn biết khép lưỡi dao lại. Chứ bọn khốn kiếp này càng khóc nó càng đánh, càng xin tha nó càng quật mạnh. Cô khóc làm gì, phí nước mắt.

Mừng lác nói dứt câu, ngó Đạm. Nó tự ý đứng lên đi ra chỗ khác. Đạm bảo Thủy:

- Anh ấy là trùm du đảng Phú Thọ đấy, cô Thủy ạ! Nói theo các nhà đạo đức thì Mừng lác là cánh sen trong bùn. Không có Mừng lác che chở, tôi bị bọn du đảng trong này hành hạ đến chết mất.

Nó móc túi lấy mùi soa đưa cho Thủy:

- Cô dùng tạm, khăn hơi dơ một chút.

Thủy đỡ khăn:

- Cám ơn anh.

Nàng thấm nước mắt. Nhưng vẫn sụi sụi:

- Liệu nó có bắt tôi ký nhận làm điếm không anh nhỉ?

Đạm không dám nói sự thực tàn nhẫn. Nó trấn tĩnh Thủy:

- May ra nó tha đàn bà, con gái. Nó chỉ thù du đảng thôi.

Thủy nhăn nhó:

- Nhỡ nó bắt ký thì sao?

- Thì cũng đành.

- Rồi ba tôi sẽ nghĩ sao, các em tôi sẽ nghĩ sao, họ hàng tôi sẽ nghĩ sao, bạn bè tôi sẽ nghĩ sao?

Đạm như đứt từng khúc ruột. Nó mang cái tâm sự của Thủy. Giống hệt, không khác mảy may. Nó nói nhỏ, đủ để Thủy nghe.

- Tôi cũng đang lo như cô. Không biết gia đình tôi sẽ nghĩ thế nào khi có đứa con bị cảnh sát khép vào tội du đăng. Thì cũng đành vậy, cô Thủy ạ! Ba cô chắc sẽ hiểu cô.

- Ba tôi khó tính lắm, mẹ tôi chết rồi không ai làm chứng được, các em tôi còn nhỏ.

Giữa lúc đó, bên gian điếm có tiếng lách cách ở ổ khóa và cánh cửa kèn kẹt mở. Thăng Chà và chột lừng lững bước vào. Nó ngăm ngúa các em điếm vừa thức giấc một lát rồi chỉ mặt năm em. Trong số đó có Thủy.

Đạm đau nhói ở tim. Thủy òa lên khóc. Thăng Chà và chột ngăm con nai tơ, nham nhở:

- Lên phòng anh ký giấy rồi về, em nhỏ.

Nàng nức nở:

- Tôi đâu có làm điếm mà ký?

Thăng Chà và chột cười hềnh hệch:

- Biết rồi, biết em không làm điếm anh mới tha chứ. Lên phòng anh lệ lên kéo anh buồn ngủ, hết mẹ nó hứng, cương ơi!

Đạm nghiến răng kèn kẹt. Hai bàn tay nó nắm thật chặt. Mắt nó tóe lửa nhìn Thủy đứng lên. Thủy ngoái lại. Đôi mắt sâu thẳm của nàng gặp đôi mắt ngời căm hờn của Đạm. Nhưng Đạm bất lực. Nó hơi cúi đầu, quay đi chỗ khác. Tới lúc cánh cửa bên gian điếm đánh rầm, nó mới vụt đứng dậy, hai tay bám vào hai song sắt như muốn lay đổ.

Mùng lác đã đến bên nó. Tên trùm du đăng Phú Thọ ghé sát tai Đạm:

- Lo lấy thân mình, Đạm ạ!

Nguyễn Đạm buông thõng hai tay:

- Chúng nó sẽ làm gì nàng?

- Hiếp!

- Chúng nó hiếp nàng?

- Lạ à?

- Khốn nạn vậy ư?

- Còn khốn nạn hơn nhiều, vợ món bỏ, hai ba đứa thay phiên nhau.

Nguyễn Đạm khắc bải đăm nhố vào hàng song sắt:

- Tôi tưởng chỉ có thú vật mới làm cái trò khốn nạn này. Ai ngờ...

Mừng lác nhếch mép cười:

- Chà và lại còn tệ hơn.

- Người ta để chúng nó hãm hiếp đàn bà à?

Mừng lác nhún vai:

- Ai biết, đêm khuya mà. Các xếp Việt đi ngủ rồi.

- Rồi kẻ bị hiếp ra sao?

- Là điểm chính cống thì cầm thù cớ, chưa là điểm sẽ biến thành điểm.

Nguyễn Đạm thở dài:

- Chúng nó sẽ hiếp nàng!

Mừng lác thản nhiên đáp:

- Chứ sao. Nàng ngon lành thế, gái tơ hơ hớ dễ gì thoát khỏi những con mắt dâm dật của lũ thợ đánh người.

- Tởm quá!

- Tởm quá thật!
- Cứ thế mà tiếp diễn sao?
- Cứ thế.
- Sao không ai tố cáo?
- Tố cáo ai?
- Tố cáo pháp luật.
- Làm chớ gì có pháp luật ở cái xã hội này!

Nguyễn Đạm chợt thấy nó đã hơi ngậy thơ. Nó mới chửi những tác giả các bài báo viết về quyền nọ quyền kia của công dân. Nó mới chửi các ông luật sư, chánh án... Thế mà còn hỏi Mừng lác tại sao không tố cáo tội ác của bọn thợ đánh người với pháp luật.

Nó lại ngồi xuống, dựa lưng vào song sắt. Mừng lác cũng ngồi xuống. Nguyễn Đạm hỏi:

- Bao lâu nó đưa nàng về phòng?
- Có thể nó tha luôn.
- Thật không?
- Thật, nếu nàng có ông Tổ rất thiêng!

Nguyễn Đạm chán nản:

- Thế là toi một đời con gái.
- Toi nhiều rồi Đạm ơi!

Nguyễn Đạm mím môi:

- Mừng lác!
- Gì thế?
- Không dễ gì được tha, tôi đã về nhà nổi.
- Tôi biết, ông cụ xưa đuổi anh.

- Mừng lác nói đúng.
- Nhưng anh đừng lo, anh về ở với tôi tiếp tục học.

Nguyễn Đạm vươn cánh tay:

- Học hành chớ gì nữa.
- Học chữ.
- Học làm gì?
- Học để làm luật sư.
- Bộ anh giỡn hả?
- Thật đó.
- Tôi nghĩ rằng anh cần phải làm luật sư. Anh không kéo dài vụ kiện để xoay tiền cơm của thân chủ, anh không lột của dân nghèo trợ trụi, anh chỉ cần đủ sống để phục vụ công lý, anh không cần phú quý thì không cần sai cảnh sát tư pháp làm ma cô đưa mối cho anh. Mừng lác tưởng nghề luật sư đâu có bần tiện, hèn nhát.

Nguyễn Đạm trợn mắt nhìn Mừng lác:

- Mừng lác biết nhiều quá nhỉ!

Mừng lác hình mũi:

- Xó xỉnh nào tôi chẳng tới. Chuyện gì chẳng lọt mắt tôi. Đ. m. luật sư nhiều thẳng bản như cứt. Nó cho vợ nó ra cửa tòa đón mối cho nó. Nó lột những người nghèo khổ, ngu dốt ưa kiện tụng đến phải bán cả cái quần rách, tống con đi ở đợ...

Mừng lác dụi giọng:

- Nhưng cũng có người tốt, những người tốt thì lại tốt quá. Tại sao Đạm không là một trong số những người tốt đó?

Nguyễn Đạm ngạc nhiên. Nó ngó Mừng lác. Không phải là lần đầu tiên nó ngó Mừng lác, bây giờ nó mới nhận rõ khuôn mặt thật của Mừng lác. Đạm hỏi:

- Mừng lác học đến đâu?
- Chữ nghĩa ăn đong.
- Sao Mừng lác nói văn văn hoa hoa thế?
- Chữ nghĩa của đời mà.

Nó lảng chuyện.

- Thế nào? Đạm bằng lòng về sống với Mừng lác không?

Đạm gật đầu:

- Đành thế thôi.
- Sao lại đành?
- Chẳng về với Mừng lác thì về đâu? Đạm chắc ông cụ không chứa chấp Đạm nữa. Nhưng Mừng lác cũng cứ cho Đạm một dịp may nhé!
- Nghĩa là được tha Đạm thử về?
- Đúng.
- Đạm về tùy Đạm, song Mừng lác đã có kinh nghiệm về những chuyện "trở về" rồi. À Mừng lác nói ngay, bây giờ Mừng lác sống bằng huê lợi của bọn điếm.

Nó nói tiếp, không đợi Đạm tỏ phản ứng:

- Sống bám bọn điếm thì dễ tiện thật nhưng mình đâu có bóc lột tui nó. Một con điếm ở xóm nhỏ đáng lẽ "đi" một lần có năm chục, mình đưa nó lên hàng hai trăm, chỉ lấy có một trăm, nó vẫn lợi cơ mà...

Nó xoa tay:

- Xã hội này có cả triệu thằng ăn bản hơn mình. Càng làm lớn càng ăn bản, chúng nó ăn tiền của điếm để điếm tự do hành nghề, ăn tiền của bọn ăn cắp để bọn ăn cắp tự do “đi hiu”, ăn tiền của bọn chứa thổ đồ hồ để bọn chứa thổ đồ hồ ngang nhiên hoành hành. Chúng nó đem luật để bênh vực một con đĩ, một trùm nhà thổ, thản nhiên nhận thù lao kiếm bằng sự “bán tròn” và móc túi của bọn bất lương. Thì cũng bản như mình. Có gì là lạ phải không, Đạm?

- Tôi chưa hiểu về cuộc đời.

- Rồi Đạm sẽ hiểu và Đạm chỉ muốn “lạ” vào cuộc đời. Cuộc đời thiếu chó gì chuyện đưa đẩy mình tới chỗ không cầm dao đâm người thì không chịu nổi. Nửa là chuyện bọn Chà và hiếp dâm tội nhân.

Đạm chợt nghĩ tới Thủy. Mắt nó hoa lên. Lòng dạ bồi hồi. Nó níu cánh tay Mừng lác:

- Liệu chúng nó có hiếp Thủy không?

- Liệu gì nữa?

- Nó hiếp à?

- Chứ sao!

- Thế thì...

Mừng lác tiếp lời Đạm:

- Thế thì nhớ mặt thằng khốn nạn đó. Nhớ những bộ mặt của những thằng khốn nạn đó nghe, Đạm.

- Để...

- Để...

Mừng lác nghiêng răng:

-... Ra ngoài cắt gân chúng nó.

Nó vỗ vai Đạm:

- Còn giờ hãy nuốt căm hờn đi kéo chúng nó cắt gân mình.

Mừng lác xoa vai Nguyễn Đạm:

- Hoặc Đạm nuôi chí căm thù bằng cách học thật giỏi để làm lớn bản bỏ mẹ hết những thằng khốn nạn. Hoặc Đạm nuôi chí căm thù bằng cách nhập làng du đãng. Tia từng thằng mình thù ghét. Mừng lác muốn Đạm trở thành luật sư là thế đó.

- Cần gì phải là luật sư. Vô khối thằng làm lớn dốt như chó thì sao?

- Là luật sư thì có lợi cho du đãng. Chưa ai bênh vực du đãng một cách thực tình. Chẳng hạn, Đạm giết thằng Chà và chột vì thằng khốn kiếp cô Thủy của Đạm. Nếu Đạm không có luật sư riêng của giai cấp Đạm, làm cố vấn giết người cho Đạm, công lý nào soi sáng nguyên do khiến Đạm giết thằng Chà và?

Nó nuốt nước miếng:

- Mình nghèo xoay đầu ra tiền mượn luật sư khác. Đ. m., đụng đến chúng nó, chúng nó bòn rút không còn xì líp! Luật sư có đưa nào tình nguyện cãi phước thiện cho dân khổ rách áo ôm đầu?

Mừng lác biết có nhiều vụ các luật sư chê bỏ, Luật sư Đoàn chỉ định một thợ cãi cãi Phước thiện. Thí dụ: Cãi cho thiếu tá nọ, tên thợ cãi vừa nổi tiếng vừa lột cả mấy trăm ngàn của vợ tội nhân. Đến nỗi khi chồng bị khổ sai chung thân, bày con đứa thì gửi chỗ này, đứa thì gửi chỗ nọ nhờ người nuôi nấng dùm vì có tí tiền nào thợ cãi lột sạch. Ấy thế mà nó vẫn bảo nó vì... lòng hào hiệp, vì muốn làm sáng tỏ công lý nó nhận cãi phước thiện thì có chó không cơ chứ!

Mừng lác đang say sưa chửi bới luật sư. Bỗng nó im bật. Vì cửa phòng giam điểm kêu ken két. Mấy con điểm thản nhiên bước vào, coi như chẳng có chuyện gì. Tới lượt Thủy. Nàng mệt mỏi, đầu tóc bơ phờ, quần áo rách bươm. Nàng khập khiễng bước vào. Tới giữa gian Thủy ngã khụy. Vừa lúc, cánh cửa đóng rầm.

Nguyễn Đạm vụt dậy. Mừng lác kéo nó xuống. Tiếng thằng du đãng rít qua kẽ răng:

- Nghiến răng mà chịu, kéo đứt gân thì hết trả thù.

Nó nói nhỏ:

- Không thiếu quân chỉ điểm quanh chúng mình đâu.

Nguyễn Đạm nhìn Mừng lác. Nó không tỏ thái độ mà chỉ nhìn Thủy bằng đôi mắt đầy xót thương.

CHƯƠNG 5

ỘT ĐÊM THẬT DÀI ĐÃ QUA. PHÒNG TẠM GIỮ sống động hẳn lên vì nhiều đĩa sắp được ra. Gian điếm, bọn giang hồ cười nói tíu tít. Chúng nó thay phiên nhau đứng bám vào song sắt ưỡn ngực hứa hẹn với bọn du đãng. Đêm nay hay đêm mai. Nhân vật Hưng mặt thẹo đã bị quên lãng. Bây giờ, bọn giang hồ ve vãn Mừng lác, Năm sáu ngón và Nguyễn Đạm.

Con điếm tổng tình Hưng mặt thẹo chập tối, đang thò hai tay qua song sắt với Nguyễn Đạm. Mừng lác lộn tiết. Nó bảo Đạm:

- Để tôi cho nó bài học.

Nó bước tới chắn song sắt luồn tay ôm lưng con điếm. Nó ghì chặt đến nỗi con điếm hét lên:

- Đau thấy mẹ!

Mừng lác gấn môi nó vào môi điếm. Hai môi dính chặt lấy nhau như nam châm hút sắt. Mừng lác xoa lưng, xoa hông con điếm, nó lần khuy áo con điếm cởi dần. Con điếm thỏ thẻ:

- Em tên Vàng...

- Anh biết quá mà.

- Em ở Gò Vấp.

- Khai nốt đi.

- Khu có bọn chuyên chơi quyet.

- Thì đánh bỏ mẹ nó.

- Em nhờ anh nhé.

- Ừ.

Mừng lác đã lột áo con điếm. Những thằng du đãng khác muốn phát sốt. Chúng nó quên cả đói khát, mắt hau háu theo dõi cảnh điếm tình nhà tù. Những con điếm khác bắt chước Vang, xí phần:

- Anh Năm sáu ngón của em.

- Anh Lâm sùi của em.

- Anh Bảy rỗ của em...

Khoảnh khắc, chấn song sắt đã khiến thành hàng rào thịt. Một bên là du đãng. Một bên là điếm, chúng nó tự nhiên tỏ tình. Tỏ tình trong phòng giam, trong sự ê chề, tủ nhục của kiếp người.

Nguyễn Đạm chờ đợi "bài học" Mừng lác dạy con Vang.

Nhưng không nghe thấy gì. Chỉ nhìn đôi bàn tay Mừng lác xoa nắn con điếm.

- Em thơm quá!

- Anh đẹp trai ghê!

- Ra ngoài ở bin đình với anh nhé!

- Thèm vào!

- Em ở với anh lên giá năm bò. Chứ em ở Gò Vấp hạng nhất là bảy chịch.

Những cặp khác đấu hót:

- Anh lấy mẹ nó em đi, anh ạ!

- Lấy em ăn giải gì?

- Thì khỏi phải đi đấm đá.

- Đấm đá em hết cha nó xí oát!

Tiếng cười sảng sặc:

- Đạo này lính bố dữ, anh ơi!
- Sao nữa?
- Tụi mình ở với nhau, hai đứa xoay lấy cái số gia đình, anh làm chồng em làm vợ. Anh gác cho em tiếp khứa, khỏi bị lính xúc. Rồi hai đứa cùng no nê.
- Ờ... ờ... Nghe hay đa.
- Làm ăn đạo này khó bỏ mẹ đi ấy nhưng nếu anh chịu lấy em, có tiền dư anh đánh bài à...
- Bộ em phỉnh hạng luých, hả?
- Đâu có. Nếu anh chịu, tụi mình ở riêng, chị Hai đâu còn ăn phần trăm được.
- Ô kê.

Nguyễn Đạm đứng lên. Nó kéo thẳng Năm sáu ngón giật mạnh. Năm sáu ngón ngã ngửa. Nguyễn Đạm đẩy luôn con điếm lấy chỗ trống kiểm Thủy. Nó thấy Thủy ngồi co ro ở góc phòng.

Nguyễn Đạm hét:

- Cô Thủy!

Thủy ngược mắt nhìn Đạm.

- Cô nhắm mắt, bịt tai lại! Tôi van cô, cô nghe tôi đi cô Thủy.

Nó nhăn nhó:

- Nghe Đạm đi Thủy...

Đang say sưa năm Vang, Mừng lác chột nghe tiếng Nguyễn Đạm. Nó buông con điếm ra và quát:

- Đ. m., chúng mày về chỗ gấp kẻo tụi nó sắp vô...

Bọn du đấng và bọn điếm giải tán trong nỗi tiếc ngẩn ngơ. Mừng lác bước gần Đạm, đặt bàn tay lên vai Đạm.

- Mừng lác xin lỗi Đạm.

Nó ra lệnh:

- Tụi mày úp hết mặt vô tường, đũa nào không có chỗ úp mặt, nhắm mắt lại. Đũa nào mở mắt tao đâm lòi con người luôn.

Cả phòng tuân lời nó. Mừng lác dịu giọng:

- Cô Thủy!

Thủy ập ứng:

- Dạ...

- Mời cô tới đây.

Thủy ngoan ngoãn đứng dậy. Cùng lúc đó, Mừng lác cũng bỏ đi chỗ khác. Thủy đã khập khểnh đi đến chốn song sắt. Khuôn mặt nàng tiều tụy. Đôi mắt trũng sâu, thâm quầng. Nước da nàng tái đi. Thủy là hiện thân của sự thê thảm. Nàng bám hai tay vào hai song sắt, nước mắt nàng bắt đầu ứa. Và giọng nàng không còn giống giọng nàng đêm hôm trước nữa. Bọn Chà và đã làm thay đổi giọng nói của nàng. Có thể, chúng sắp làm thay đổi cả cuộc đời nàng.

Thủy mấp máy đôi môi:

- Tôi...

Nguyễn Đạm xua tay:

- Đừng nhắc lại nữa, Thủy.

- Anh đã...

- Đạm đã hiểu.

Thủy luồn tay sang. Đạm níu lấy cánh tay nàng. Nó đặt bàn tay của nó vào bàn tay nàng. Rồi hai tay của hai kẻ khốn nạn đan lấy nhau.

- Anh...

- Em...

Tiếng khóc dẫn lối. Và tình yêu đi vào linh hồn hai người trẻ tuổi.

- Anh không khinh em?

- Anh thương em.

- Em đã bị...

- Nếu anh là em, anh sẽ bị như em. Cuộc đời của mình còn thiếu gì những nghịch cảnh đau thương hơn.

- Nhưng...

- Anh biết em muốn nói gì rồi. Em đừng nói nữa. Anh sẽ giết chúng nó! Anh sẽ giết chúng nó!

- Em van anh.

- Em đừng van anh, kẻ nhịn nhục được cảm hờn hoặc sẽ trở thành thánh, thành kẻ mất trí hoặc thành kẻ sát nhân. Anh không thích làm thánh, không muốn làm kẻ mất trí. Anh sẽ giết những đứa đầy đọa em.

- Còn tương lai anh?

- Tương lai anh ư? Bắt đầu tương lai anh ở đây, em ạ!

- Gia đình anh?

- Khỏi nhắc, còn em, em ở đâu?

- Em ở...

- Ra ngoài anh sẽ tìm em.

- Vâng.

Tiếng chìa khóa tra vào ổ làm dứt lời tâm sự của hai đứa. Đạm luyến tiếc buông tay Thủy. Cửa giam điếm mở tung. Không thấy bóng một thằng Chà nào. Hai người cảnh sát đứng ở cửa. Cuốn sổ được mở ra.

- Nguyễn thị Năm!

- Dạ!

- Jacqueline Hồng!

- Có tôi.

- Marie Hoàn!

- Dạ.

Tên người thứ hai mươi:

- Trần thị Thu Thủy.

- Dạ.

Người cảnh sát lạnh lùng:

- Được trả tự do.

Đạm thở phào khoan khoái. Người cảnh sát quát:

- Thôi rút đi khỏi đây!

Hai chục mạng vừa là điếm vừa bị tình nghi điếm lếch thếch kéo nhau ra khỏi phòng, Thủy ngoái lại nhìn Đạm. Nàng bắt gặp ánh mắt đầy xót thương trông theo mình. Nàng vẫy tay giã từ Đạm, giã từ địa ngục của con gái nhà lành.

Người cảnh sát gấp cuốn sổ lại:

- Còn bao nhiêu sửa soạn đi lục xì!

Lục xì, hai tiếng này đối với bọn giang hồ không khác gì địa ngục. Đó là thứ địa ngục trên trần gian. Là nơi con người bị đối xử tàn nhẫn hơn thú vật. Người ta lột trần

bọn điếm ra, nghịch ngợm, sờ mó, chửi bới. Người ta phải nhỏ, gớm ghiếc các nhân vị của bọn gái giang hồ.

Con điếm Vang khóc thét:

- Ôi giờ ơi! Em đi lục xì anh Mừng lác ơi!

Mừng lác nhỏ bãi nước miếng:

- Ai bảo em làm đĩ?

Con điếm Vang thút thít:

- Không làm đĩ lấy gì mà học?

Rồi nó tự nhiên kể lể đời nó. Nó công khai vạch trần cái dĩ vãng điếm của nó cho bọn du đảng nghe. Như bất cứ một con điếm nào, Vang cũng biết tạo ra một trường hợp bi đát để kết luận rằng nó không chủ trương làm điếm. Hoàn cảnh xô đẩy nó, xã hội dồn nó xuống Ngã Ba Chuông Chó, Vườn Lài, Chú Ía... Nó vừa khóc vừa kể. Bất chợt, nó cười the thé:

- Mà chẳng làm đĩ thì còn làm gì nữa hả, các anh? Đạo này người khôn của khó.

Nó phá ra cười. Tiếng cười của con điếm Vang nghe mới ghê rợn làm sao!

- Thôi đủ rồi, em cầm mồm em đi.

Con Vang tròn xoe mắt:

- Anh chê em à?

- Không.

- Em về với anh mà...

Mừng lác lắc đầu:

- Không được nữa.

- Sao.

- Không biết.

Mừng lác dìu Nguyễn Đạm ra chỗ khác. Nó ra lệnh cho bọn du đảng:

- Đứa nào muốn làm ăn thì làm. Đừng có ồn. Tao ghét ồn ào.

Bọn du đảng chỉ chờ có vậy, lặn xả tới biên giới song sắt. Bọn điếm cũng nhào tới, và xen điếm tình nhà tù tái diễn. Mừng lác và Nguyễn Đạm ngồi cạnh nhau. Đạm nhìn những ông nghiện thuốc phiện đói cơm đen, vật vã như người sốt mà não lòng. Những thằng móc túi, những thằng du đảng hạng bét yên phận ngồi bó gối. Chấn song sắt không thừa chỗ cho chúng nó vớt vát chút ái tình nhà tù. Hưng mặt theo năm co quắp bên Bảy rồ với những vết đau bầm tím mặt mày, thân thể. Thế nhưng ở chấn song sắt, những thằng du đảng chì vẫn có thể ân ái một cách thật tình. Đạm nghe rõ chúng nó tán tỉnh hẹn hò nhau khi ra ngoài. Bất giác nó lại nhớ đến Thủy. Con điếm Vàng vừa nói đến hoàn cảnh xô đẩy nó vào nghề điếm. Thủy bị hãm hiếp. Liệu nàng có thành dĩ không?

Nguyễn Đạm vùng dậy:

- Không được!

Bọn du đảng và bọn điếm đang say sưa phiêu lưu trên da thịt bồng buông nhau ra. Mừng lác đứng lên:

- Đạm không chịu để bọn khốn ôm ấp nhau à?

- Không phải.

- Thế "không được" gì?

- Có chuyện riêng.

Mừng lác xoa tay.

- Tụi bây cứ tiếp tục, nhớ đừng ồn ào...

Bọn du đãng cười rúc rích, cảm ơn đàn anh rồi rít. Lại ngồi bên nhau, Mừng lác hỏi:

- Đạm có chuyện gì?
- Tôi lo cho Thủy.
- Lo cho cô ấy bị nhà quở?
- Không.
- Thế lo gì?
- Lo nàng làm điếm!

Mừng lác cười khanh khách:

- Anh ngây thơ quá!
- Sao bảo tôi ngây thơ?
- Tại Đạm nghe con Vang. Tụi điếm phía chuyện giỏi lắm Đạm à! Nghề của chúng nó là phía chuyện, đến nỗi bóp mình có bao nhiêu tiền móc hết đưa cho nó. Rồi Đạm bỏ về, thù oán xã hội, thù oán tất cả. Đạm biết đâu, lúc Đạm hần học, con điếm đem chuyện ngõ của Đạm ra kể cho đồng nghiệp nó nghe. Và cả bọn chửi rủa Đạm tới bời.

Nguyễn Đạm cắn môi:

- Thật ư?

Mừng lác vỗ mạnh vào vai Đạm:

- Thật chứ, một trăm con điếm thì chín mươi chín đứa lười biếng, chọn nghề... cho nhàn hạ. May lắm mới có một đứa vì hoàn cảnh. Những đứa vì hoàn cảnh, Đạm gặp sẽ nản ngay. Ấy vậy mà mấy thằng viết tiểu thuyết tả những con điếm trí thức ra phết. Trong khi chúng nó chỉ nghiên tiểu thuyết huê tình!

Nó búng tay tách một cái:

- Người có học như cô Thủy của anh, chỉ khi nào hưởng tận cùng sự đau khổ mới dám quên đời để làm liều.

Nguyễn Đạm dần người ra, hỏi một câu hết sức vớ vẩn:

- Nghe nói có nữ sinh làm điểm.

Mừng lác gật đầu:

- Đúng. Nhưng toàn điểm chuyên nghiệp giả vờ đi học để được cấp cái thẻ học sinh. Thời buổi khó khăn, ai cũng ham của lạ, bọn mụ đầu bầy ra cái trò này.

Nguyễn Đạm thở dài:

- Sao bảo có cả nữ sinh trường công?

Mừng lác cười:

- Họạ hoãn mới có vài đứa hoặc vì mẹ già bệnh tật, em đại đói rách phải bán mình vài đêm; hoặc vì thèm ăn diện. Nhưng những đứa viết tiểu thuyết vô lương tâm cứ muốn sa đọa xã hội, bi thảm hóa xã hội. Thành thử, dưới mắt chúng nó, tất cả nữ sinh từ 16 tới 22 tuổi đã trở thành điểm hết.

- Dân ăn chơi nói chứ đâu phải bọn nhà văn!

- Dân ăn chơi rất những thẳng nói phét. Có một nó đồn mười. Nói phét để tỏ rằng mình là tay chơi hữu hạng.

Nguyễn Đạm nghe Mừng lác giảng giải, hết thắc mắc vẫn vợ về Thủy. Nó thấy nó bé nhỏ quá, ngu dốt quá đối với Mừng lác, mặc dù nó đã nắm chắc cái bằng Tú Tài 1 trong tay.

Nhưng Nguyễn Đạm không kịp nghĩ thêm và ca ngợi sự hiểu biết của Mừng lác. Cửa giam điểm lại mở. Tiếng người cảnh sát vọng vào:

- Ra cả bên ngoài chờ đi lục xì!

Bọn điếm râu rĩ giã từ bọn du đảng. Những thằng du đảng chỉ bám chần song sắt đưa mắt trông theo. Tiếc của trời cho. Cùng lúc đó, cửa giam du đảng cũng xịch mở, cảnh sát đã phân loại kỹ càng. Những thằng móc túi. Những ông dân làng bẹp được kéo ra trước. Sau đó tới phiên Hưng mặt thẹo và những thằng khác. Trong gian phòng chỉ còn lại Mừng lác, Nguyễn Đạm và Lâm sùi. Ba mẫu bánh mì kẹp trứng vịt trắng được ném vào. Ba tội nhân rưng rưng nhìn đồ ăn lẫn lóc trên những vũng nước đá đã quánh khô.

Nỗi cô đơn đùn lên tâm hồn Mừng lác. Chưa bao giờ nó sợ hãi sự vắng lặng như bây giờ. Và cũng chưa bao giờ nó bị nhốt trong phòng giam chỉ có ba người. Mừng lác linh cảm thấy tai họa sắp đổ xuống đầu nó. Nó cũng linh cảm thấy số phận nó rồi đây sẽ ràng buộc với số phận của Nguyễn Đạm, Lâm sùi, cái số phận hẩm hiu, khổ nạn của những thằng thanh niên bơ vơ trong cuộc sống xô bồ, ngụp lặn trong những vũng bùn hôi của xã hội. Những thằng thanh niên bị tước đoạt lý tưởng ngay từ lúc biết thêm lý tưởng. Và rồi đi làm ma cô nuôi miệng, làm du đảng dấm đá cho đỡ ngứa chân tay.

Mừng lác thở dài. Nó bảo Lâm sùi:

- Mà đoán được việc sắp xảy ra không?

Lâm sùi vươn vai:

- Chịu.

- Mà còn thù tao không?

- Em đâu dám.

- Đừng thù tao nữa, tao biết ba chúng mình sắp cắn nhau. Số phận đã định đoạt cả. Và cảnh sát chỉ thi hành.

- Cảnh sát sẽ làm gì bọn mình.

Mừng lác nhún vai:

- Chưa biết. Nhưng Mừng lác hơi hơi ớn. Đạm biết không, Mừng lác đã vào Tế Bần, sợ lắm, hết ham làm du đãng. Mừng lác đổi nghề. Muốn yên thân sống để tiêu tiền.

Nguyễn Đạm nghiêng rằng:

- Còn tôi, Mừng lác tưởng không muốn yên thân sao?

Mừng lác hướng về Lâm sùi:

- Còn mày?

Lâm sùi liếm môi:

- Em đi đánh mướn lấy tiền cho ba em hút thuốc phiện!

Mừng lác cười khinh bạc:

- Rồi quen tay mày thích dấm đá phải không?

- Dạ.

- Tao biết, vì tao đã dấm đá. Nhiều lúc ức quá, chẳng biết dấm đá ai cho bỏ tức, tao dấm đá người hiền nhất, yếu nhất, dấm đá xong cơn ức lại đùn lên. Và cứ thèm dấm đá!

Lâm sùi nuốt nước miếng:

- Em định ra lần này, giải nghệ, anh ạ!

Mừng lác bĩu môi:

- Ra lần này sẽ trở thành ác liệt hơn, cả tao nữa, tao linh cảm thế. Bọn mình sẽ là những du đãng lừng nhất Saigon.

Nó ngăm nghía Đạm:

- Cả Đạm nữa, Đạm ạ!

Nguyễn Đạm không nói năng thêm. Nó hướng mắt sang gian điếm. Mắt nó mơ đi. Nó thấy Thu Thủy hiện ra ở

chấn song sắt. Nó thấy bọn Chà và hăm hiếp nàng. Nó thấy cửa phòng mở và Thu Thủy khập khểnh bước vào, ngớ ngẩn cơ hồ người bị mất linh hồn, cơ hồ đứa trẻ con bị tước đoạt tuổi thơ... Nó thấy... Nguyễn Đạm giật run lên. Nó hét:

- Anh sẽ giết chúng nó, anh sẽ trả thù cho em...

Mừng lác ôm chặt Nguyễn Đạm:

- Cố nín, đừng nói, được không Đạm?

Nước mắt Đạm ứa ra. Nó gật đầu lia lịa:

- Được, được...

Ngay lúc ấy, cánh cửa phòng hé mở. Bọn Chà và ngạo nghễ xuất hiện. Ba đứa nhận diện rõ tên Chà và chột. Nhìn những mẩu bánh mì chưa tiêu thụ, thẳng Chà và chột hất hàm:

- Chê à?

Mừng lác lắc đầu:

- Không chê đâu, cho uống nước đã, khát quá ăn sao nổi.

- Tụi mày cần gì uống.

Nó ra lệnh:

- Nhặt lên ăn đi!

Nó rút chiếc roi da trong túi ra:

- Nào ăn đi kéo đói các con.

Mừng lác cúi xuống lượm bánh mì trước nhất, kể đến Lâm sùi và Nguyễn Đạm. Ba đứa khát khô cổ mà vẫn phải nhai bánh mì. Đó là một cực hình trên trái đất. Đợi ba đứa ăn xong, thẳng Chà và mới tiết lộ:

- Tội các con nặng lắm, các con biết chưa?

Lâm sùi dậm bướng:

- Tội chó gì?

Thằng Chà và chợt cười khẩy:

- Ông nội mày không đánh mày nữa đâu, con ạ! Sửa soạn áo quần cho bánh bao, chiều nay thứ Bảy, người ta sẽ "triển lãm" chúng mày!

Nó nói dứt câu, bỏ đi. Nửa tiếng sau nó mới mang nước vào, dặn thêm:

- Có được "hoan nghênh" đừng quên ơn tao nhé!

Ba đứa ngạc nhiên không hiểu "triển lãm" là cái tội gì. Đứa nọ nhìn đứa kia. Mồ hôi chúng nó toát ra như tắm.

CHƯƠNG 6

HÚNG NÓ BỊ CẠO TRỌC ĐẦU, NGƯỜI THỢ hớt tóc chỉ “tăng đơ” (tondeuse) có một lượt và không thêm cạo mặt, nên tóc lam nham trên đầu chúng nó, chỗ trắng chỗ xanh. Lông mặt nổi rõ nhất là ở chỗ tóc mai trông gớm ghiếc.

Nguyễn Đạm không hỏi Mừng lác nhưng nó ngó khuôn mặt Mừng lác và Lâm sùi cũng đoán được mặt mũi nó ra sao lúc này. Điều Đạm thắc mắc là chẳng biết tại sao cảnh sát gọt đầu nó sớm sửa thế. Đáng lẽ chúng nó phải được dẫn ra phòng dự thẩm. Ở đây, ông dự thẩm ký trát tổng giam chúng nó tại khám Chí Hòa trước khi ra tòa lãnh án.

Cảnh sát đã bỏ thông lệ đó. Đầu tóc chúng nó không do thợ hớt khám Chí Hòa “sửa sang” mà lại do thợ hớt tóc bên ngoài cảnh sát mượn hớt cho chúng nó. Hớt tóc để làm gì?

Nguyễn Đạm hỏi Mừng lác:

- Trò gì nữa đây?

Mừng lác đưa tay xoa cái đầu trọc:

- Bõ ai hiểu nổi?

Lâm sùi nói:

- Nó dám tổng mình khiêng đạn lăm à?

Mừng lác hất hàm:

- Sao mà biết?

- Em đoán.

- Mà đoán sai rồi Lâm sùi ạ!
- Theo ý anh, chúng nó sắp làm gì?
- Đã bảo bố ai hiểu nổi.

Nguyễn Đạm mím môi suy nghĩ. Nó không đủ thì giờ suy nghĩ lâu. Cửa phòng đã mở. Cảnh sát viết chữ lên trán mỗi đứa. Nguyễn Đạm đọc trên trán của Mừng lác thấy hai tiếng DU ĐĂNG. Mực Tàu đen hằn trên da Mừng lác. Nguyễn Đạm chẳng lấy làm lạ. Nó cũng linh cảm như Mừng lác linh cảm rằng số phận nó ràng buộc vào số phận Mừng lác, Lâm sùi.

Viết chữ ba đứa trên trán xong xuôi, cảnh sát lột quần áo của chúng nó ra, chỉ cho mặt trần si chiếc quần sà lỏn. Đoạn, cảnh sát còng tay, còng chân chúng nó liền với nhau bằng hai sợi xích dài. Và kéo chúng ra đường, đẩy lên xe, chở chúng lên phố Tự Do.

Chiếc xe ngừng trước cửa Nhà Hát Lớn. Cảnh sát lôi ba tên du đảng xuống đường. Đến lúc này, bọn du đảng vẫn chưa biết cảnh sát "hành" chúng nó trò gì. Chừng ông cò bắt chúng nó quỳ xuống vỉa hè xít vào trong công viên một chút và đeo hai cái biển sắt tây mỏng vô cổ mỗi đứa, tòn teng trước ngực, sau lưng, Nguyễn Đạm mới hiểu ý nghĩa hai tiếng "Triển lãm" mà thẳng Chà và chột đe dọa buổi sáng.

Nỗi uất ức tràn lên cổ họng Nguyễn Đạm. Nhưng uất ức tiêu tan ngay nhường chỗ cho cực hình của nhục nhã dày vò người thanh niên hào hiệp. Hắn không có tội gì. Chỉ có tội sống trong một xã hội điểm nhục, pháp luật bị hiếp dâm cùng với gái vị thành niên. Và những đứa hiếp dâm pháp luật, hiếp dâm gái vị thành niên đều là những đứa có đủ quyền sinh sát trong tay. Sự điểm nhục gấp bội khi

những đứa hiệp dân pháp luật lại to mồm chủ trương dân chủ và tôn trọng nhân vị con người.

Nguyễn Đạm quỳ gối trên lớp đá dăm. Da thịt nó không đau, gối nó không mỏi, song tim nó đau và tâm hồn nó rời rã. Nó cúi gằm mặt. Xấu hổ đến độ không còn nước mắt để ứa ra.

Nó đặt môi vào giữa hai hàm răng. Nghiến chảy máu. Mừng lác và Lâm sùi cùng cúi gằm mặt. Đòn Tế Bần ác liệt, Mừng lác chịu đựng nổi, tuy ớn sương sống và phải giải nghệ nhưng Mừng lác thấy nó còn êm ái hơn cái đòn... quỳ giữa trời. Lâm sùi khôn ngoan hơn. Nó cầm tấm biển trước ngực che mặt để lăm bằm chửi.

Ba con thú vật đầu tóc nham nhở triển lãm giữa cuộc sống có dân chủ, tự do, bác ái và nhân vị. Ba con thú người mà nhìn vào sáu tấm biển, dân chúng biết thêm đó là ba tên du đảng.

- Nguyễn Đạm: trùm du đảng Cầu Muối.

- Mừng lác: vua giết người Phú Thọ.

- Lâm sùi: chúa đảng cướp giết, hiệp dân đường Nguyễn Thông.

Tên tuổi và thành tích của ba đứa được phơi bày rõ rệt. Hai sợi xích dài đã gấn bó chúng nó. Chúng nó thương nhau hơn cả bao giờ. Tình thương luôn nảy nở ở những nơi cùng cực thảm thê.

Buổi chiều thứ Bảy, Saigon tấp nập. Phố Tự Do và Lê Lợi, hai phố đông người qua lại nhứt. Cuộc triển lãm người bị xích, quỳ gối đã lôi cuốn hàng trăm kẻ hiếu kỳ. Dân chúng nghe nói nhiều về du đảng qua báo chí. Chiều nay mới tận mắt nhìn rõ du đảng.

Người đã bị du đảng cướp giết, tới sát bọn Mừng lác chửi bới nhổ nước miếng vào mặt chúng. Các cô gái đẹp phây

phây chỉ cho nhau cười cợt. Khách ngoại quốc xí xố bàn tán. Trẻ con nhặt đá sỏi ném bồm bộp vào thân thể ba tội nhân khốn nạn.

Mắt đã mờ hẳn. Trong lớp mây mù tủi nhục Nguyễn Đạm vẫn còn nhìn rõ chuồng khỉ trong Sở Thú. Nó và hai thằng bạn của nó là những con khỉ. Viên sỏi choang đúng biển sắt tây. Tiếng kêu cơ hồ tiếng nứt vỡ trái tim người thanh niên.

Cùng với tiếng thứ hai nứt vỡ và loảng xoảng, một tiếng kêu kinh ngạc:

- Đạm!

Tiếng kêu làm Đạm giật mình. Nó chớp mắt cho tan lớp mây mù ngược nhìn lên:

- Tao đây mà. Hùng đây mà!

Đạm ngơ ngác. Hùng nói to:

- Mà mày không nhận ra tao nữa à?

Đạm lắc đầu rồi cúi gằm mặt. Hùng thở dài ghé sát tai cô bạn gái:

- Chắc nó bị ăn đòn nhiều, mất trí rồi.

Hùng hỏi:

- Có hẳn ông cụ can thiệp không?

Đạm không trả lời. Hùng toan châm điếu thuốc đem tới cắm vào môi bạn thì phóng viên nhiếp ảnh ngoại quốc đã ầm ập kéo đến chụp ảnh lia lịa. Ánh đèn "flash" không làm chói mắt Đạm. Mắt nó gần như mù rồi. Thông tin viên các Hãng Thông Tấn phỏng vấn mấy người cảnh sát canh giữ bọn du đãng liên miên. Kế đến nhiếp ảnh viên và phóng viên bốn xứ.

Hàng chục ngàn khán giả đã được tận mắt chứng kiến cảnh triển lãm người này. Một số nhỏ tỏ vẻ thích thú cho là biện pháp thích ứng nhất của Chính Phủ Ngô Đình Diệm. Nhưng phần đông bất mãn, từ cái hình phạt này, vội vàng suy ra những hình phạt sắp tới của chính phủ Diệm đối với những người đối lập anh em ông ta.

Buổi chiều thứ Bảy dài hơn đời người, dài gấp trăm đêm trong phòng tạm giữ. Ba thanh niên của thế hệ Ngô Đình Diệm nghiền răng, gục mặt xuống sỏi đá, mồm cắn thù đã đâm chòi...

Chiều hôm sau các báo xuất bản ở Saigon dành những chỗ thật đặc biệt để đăng tải về vụ «triển lãm» người này. Hình ảnh ba tên du đảng tràn ngập trên trang nhất. Ký giả viết bình luận thì chống đối việc chà đạp nhân vị con người. Phái viên tường thuật thì viết bằng giọng văn tràn đầy cảm động. Tất cả đều đứng về khía cạnh con người để nhận xét cái hình phạt vô nhân đạo của chính phủ.

Phản ứng của báo chí mạnh quá. Báo chí không dám đánh thẳng ông Ngô Đình Diệm hay ông Tổng trưởng Nội Vụ, mà chỉ kết tội cảnh sát một cách mập mờ. Mặc dầu vậy, Nguyễn Đạm, Mừng lác và Lâm sùi cũng vẫn bị triển lãm thêm trọn ngày Chủ nhật. Cả Saigon đã biết mặt những tên trùm du đảng. Sự tủ nhục làm tê dại tâm hồn người thanh niên. Họ quỳ gối ở công viên trước Nhà Hát Lớn nhưng linh hồn họ không có ở đó.

Cảnh sát định làm những cuộc triển lãm lưu động tại những chỗ đông người qua lại. Chủ đích của cảnh sát là cảnh cáo bọn du đảng đang hoạt động, bọn đá cá lặn dứa, bọn khốn nạn, sâu mọt của xã hội trông thấy cái gương bêu nhục này tất sẽ ớn, sẽ giải nghệ du đảng.

Nhưng chương trình của cảnh sát bị báo chí phá ngang. Báo chí yêu cầu chính phủ hủy bỏ cái hình phạt mới mẻ

này. Báo chí nhấn mạnh rằng, hình phạt này không những chẳng cải hóa nổi du đảng mà còn gây thêm lòng thù hận của chúng. Báo chí đã thành công. Bọn Nguyễn Đạm khỏi bị đi triển lãm lưu động.

Chúng đã thành ba nhân vật đáng chú ý dưới mắt báo chí. Lâu nay, đời sống vào khuôn khổ, báo chí thiếu đề tài khai thác. Quanh đi quẩn lại chỉ ca ngợi công đức và sự nghiệp Ngô Đình Diệm. Nay vớ được đề tài hấp dẫn, báo chí vô luân và khai thác mọi khía cạnh. Một vài báo có khuynh hướng đối lập, nhè cái học thuyết nhân vị của ông Ngô Đình Nhu đá kích phát phờ. Bọn Nguyễn Đạm nhờ báo chí mà được cảnh sát đối đãi tử tế.

Chúng nó vẫn được giam ở phòng tạm giữ quận X. Cảnh sát cho chúng nó ăn uống đàng hoàng. Những chữ "du đảng" mực Tàu hằn trên trán ba đứa được kỳ cọ sạch. Thợ hớt tóc sửa sang cái đầu trọc của chúng đẹp đẽ hơn. Cảnh sát ngọt ngào khuyên bảo chúng nên trở về con đường lương thiện.

Ba hôm sau, cảnh sát trả tự do cho chúng. Trong khi bọn Hưng mặt theo, Sáu rồ, Năm sáu ngón đã bị tổng vào khám Chí Hòa. Cảnh sát yên chí ba đứa ngoan ngoãn vâng lời họ.

Họ đã lầm. Nguyễn Đạm không dám trở về nhà nữa. Hình ảnh nó bị cạo trọc đầu, đeo biển du đảng với họ tên rõ ràng đăng lên báo, chắc chắn đã lọt vào đôi mắt nghiêm khắc của cha nó. Gia đình nó sẽ nghĩ sao về nó? Nguyễn Đạm đã có kinh nghiệm. Nó không dám về.

Đạm rẽ sang một khúc rẽ mới của cuộc đời nó. Nó để mặc Mừng lác diu. Kể từ lúc này, Nguyễn Đạm không còn là cậu học trò nữa. Nó đã để Mừng lác định số phận của nó.

CHƯƠNG 7

ỪNG LÁC QUẺNG CHO NGUYỄN ĐẠM GÓI THUỐC LÁ.

- Hút đi!

Đạm đỡ gói thuốc:

- Cái gì đỡ buồn hơn hút thuốc lá?

Mừng lác xoa tay lên đầu lờm chớm tóc:

- Uống rượu.

Nguyễn Đạm gật đầu:

- Cho uống rượu đi.

- Để nhờ người đi mua.

Lâm sùi hứng lấy công tác:

- Để em đi mua cho.

Mừng lác móc túi quăng ra giấy năm trăm mới toanh:

- Tiền của "khứa" Mễ đó. Chú mua chai Whisky Ăng lê nhé!

- Còn đồ nhậu?

- Một ký chả lụa nữa là vừa năm bích.

Lâm sùi chụp mũ lên đầu rồi đẩy cửa bước ra. Buổi sáng, khoảng mười giờ, ở bin đình yên lặng lắm. Các em điếm có hạng, các em vũ nữ, các em ca sĩ đang say sưa ngủ. Dân ma cà chóp, dân áp phe và dân làm báo đi làm hết cả. Thành ra, cái bin đình nhỏ nhoi và toàn tiếp người ngoại khổ cư ngụ này trở nên một nơi lý tưởng cho những người mang một tâm sự ủ ê như Nguyễn Đạm.

Nó ngồi trên ghế hút hết điếu thuốc này sang điếu thuốc khác. Đôi mắt nó thâm quầng và trũng sâu. Ba ngón tay bên bàn tay phải vàng khè chất độc của thuốc lá. Nó nhìn khói thuốc tan, liên tưởng tới tương lai, tuổi trẻ của nó bay tan. Mỗi hờn lại đùn lên.

Nguyễn Đạm dập điếu thuốc:

- Liệu uống rượu có hết buồn không?
- Cứ ngủ liên miên là hết buồn. Nhưng khốn nỗi mình chưa ngủ một giấc dài vô tận nên thức dậy thấy mình buồn hơn.
- Thế thì uống rượu làm chớ gì?
- Uống để say.
- Say làm gì?
- Say để nôn mửa, để chửi bới và để ngủ.
- Rồi cứ thế mãi hay sao?
- Cứ thế mãi tới khi mục xác.

Đạm nhớ lại những nhân vật say trong văn học. Từ Cao Bá Quát, Lý Bạch, Beaudelaire đến Tản Đà. Ông nào cũng say chí tử. Đối với Đạm, lúc này, cái say của Cao Bá Quát đẹp nhất. Say để... làm loạn. Tại sao Đạm không biết làm loạn nhỉ?

- Say thế vô ích.
- Say thì còn có ích gì nữa, mềm môi nốc và nốc chán mửa ra.
- Muốn say khác được không?
- Say gì nữa?
- Say cho trời nghiêng đất lệch!

Mừng lác cười ha hả:

- Say thì tự nhiên trời nghiêng đất lệch, cần gì muốn.

Mừng lác không hiểu ý Đạm nói. Đạm mặc kệ nó. Nhưng Mừng lác đã hỏi:

- Đạm quen uống rượu chưa?

- Chưa uống bao giờ.

- Chưa uống thật à?

- Thật.

- Vậy tập uống đã, rồi muốn gì thì muốn. Tôi sợ rằng biết uống rượu, nghiện rượu, Đạm sẽ chẳng muốn gì cả. Chỉ muốn có say rồi ngủ. Thức dậy lại nốc, đời sống còn khi khô gì mong muốn hờ Đạm?

Đạm nín thình. Lâm sùi đã mang rượu, đồ nhậu về, chai rượu đã mở nút. Men cay bốc ra giết chết sự hồn nhiên của thanh niên Đạm để biến giọng nó thứ giọng chua chát, khinh bạc. Mừng lác dục Đạm:

- Nào, cụng ly.

Đạm nâng ly rượu cụng khế vào ly của Mừng lác và Lâm sùi.

- Mừng những ngày khốn nạn của đời chúng ta!

Nó đặt ly vô miệng, nốc Whisky ừng ực. Lâm sùi không thua đàn anh, tửu lượng của nó cũng khá. Chỉ có Nguyễn Đạm là nhắm nháp từng ngụm nhỏ. Nó ăn chả lụa nhiều hơn uống rượu. Mừng lác nhìn Đạm, toét miệng cười:

- Rồi Đạm sẽ uống nhiều hơn ăn. Rán nốc đi, không cháy cổ đâu. Nốc đi cho nghiêng ngả.

Nguyễn Đạm hỏi:

- Say rồi mà chưa ngủ thì làm gì cho đỡ buồn.

- Gọi gái.

- Làm gì.

- Ngay thơ bỏ mẹ đi ấy, cậu tú ơi! Cứ uống đi, gái nó sẽ dạy cậu tú làm gì.

- Làm gì?

- Thì cứ say đi!

Mừng lác và Lâm sùi cười cợt ra chiều sung sướng lắm. Rượu nó cay môi, cay lưỡi và cháy xé cổ họng. Nhấp mãi môi nó tê đi, cổ họng bình thường. Và cảm thấy ngon vô kể. Nguyễn Đạm đã nhấp mãi, nhấp đến lúc mắt nó hoa lên. Nó cũng đâm ra cười cợt nói năng lảm nhảm.

Mừng lác rót thêm rượu vào ly Nguyễn Đạm:

- Uống hết đi mày.

Nguyễn Đạm khật khuỳnh:

- Bố ơi, con làm du đặng Cầu Muối. Con hách quá hả bố? Hí hí hí, nó bảo nó tôn trọng nhân vị. Thế mà nó bầy con ra lộ, bố ạ! Tiên sư cha nó bố ơi! Hí hí hí...

Mừng lác vỗ vai Đạm:

- Mày say rồi chú bé ạ! Say đi, say nữa đi rồi mửa vào cuộc đời.

Lâm sùi đập bốp cái ly vào tường:

- Ba năm hút thuốc phiện bắt con đi đánh mướn lấy tiền mua thuốc. Lý tưởng vậy à? Hà hà hà...

Nó xô ghế đứng lên:

- Lý tưởng là cái gì hả, các bạn?

Mừng lác đáp:

- Dễ ợt, nó là... Hì hì...

Ba đưa đứng lên, ôm nhau. Bỗng Mừng lác đẩy bạn, hô:

- Nghiêm!

Ba người thanh niên của thế hệ, rường cột của quốc gia cùng ưỡn ngực về đằng trước.

Mừng lác cất giọng:

-... Thanh niên ơi!

Mau hiến thân dưới cờ...

Nguyễn Đạm và Lâm Sùi hát theo:

- Thanh niên ơi!

Mau làm cho cõi bờ,

Vẻ vang đời sống

Xứng danh ngàn năm giòng giống Lạc Hồng!

Hát xong điệp khúc "quốc ca", ba người thanh niên đứng thộn mặt ra một lúc. Rồi chúng nó ôm nhau cười rũ rượi.

Nguyễn Đạm:

- "Thế hệ thanh niên này đã đau khổ quá nhiều". Cụ Ngô nói vậy đó. Cụ Ngô thương anh em mình quá ta. Hoan hô cụ Ngô Đình Diệm!

- Hoan hô...

- Yêu cầu anh em nghiêm nữa!

- Làm gì?

- Hát bài "Suy tôn cụ Ngô". Nào, "Ai bao năm vì sông núi quên thân mình"... Một, hai, ba...

Nguyễn Đạm khụy xuống. Mừng lác cười ha hả:

- Chưa chi đã gục vậy mà?

Nguyễn Đạm lải nhải cãi:

- Gục đầu mà gục. Hì hì. Đắt say đất cũng lẩn quay. Trời say mặt cũng đỏ gay ai cười. Đứa nào cười tao, mẹ cha đứa nào cười tao. Hì hì hì.

Lâm sùi vuốt Nguyễn Đạm:

- Ai cười đại ca đầu. Đứa nào cười đại ca em cắt gân nó.

Nguyễn Đạm ngóc đầu dậy:

- Thật hả?

- Thật.

- Vậy cắt gân nó đi? Nó đây này, nó đang cười tao, ha ha ha, hí hí hí, hõ hõ hõ... Tao cười tao đó!

Nguyễn Đạm lại gục đầu xuống sàn:

- Tiên sư cha đứa nào cười tao.

Mừng lác kê cái chai còn dính chút rượu dổc lên miệng nốc. Nó chép miệng:

- Đây rồi...

Lâm sùi:

- Đầu?

Mừng lác:

- Đây.

Lâm sùi hí hửng:

- Cho xin tí ti.

Mừng lác đập bốp cái chai, xô đổ luôn cái bàn. Nó nhè răng như con quái vật:

- Có à?

Lâm sùi nằm xuống giường theo tư thế người nghiện thuốc phiện đang ngậm tẩu:

- Có mạnh, lý tưởng như khói bay, thơm phưng phức và kêu sè sè...

Mừng lác:

- Khoái dữ, nó ở đâu vậy?

Lâm sùi:

- Nó ở cái đèn của bố em.

Mừng lác nhảy lên giường. Nó ôm chặt lấy Lâm sùi:

- Bảo bố mày cho tao tí lý tưởng đi.

- Dạ.

- Gấp lên!

- Bố ơi! Cho con một điều lý tưởng.

Nguyễn Đạm nằm nghiêng dưới sàn, rên hừ hừ:

-... Lý tưởng ở...

Mừng lác buông Lâm sùi ra ngơ ngác:

- Nó ở đâu?

Nguyễn Đạm:

- Nó ở phòng... tạm giữ!

Mừng lác:

- Ờ, ờ, nó ở phòng tạm giữ. Đúng rồi!

Nguyễn Đạm:

- Lý tưởng nó ở trong tay mấy thằng cớm, anh em ơi!

Nói xong, nó ôm mặt khóc rưng rức. Nó kể lể con cà con kê:

- Bố ơi, con là trùm du đảng Cầu Muối, con là du đảng hách quá, bố ơi!

Mừng lác và Lâm sùi bắt chước Nguyễn Đạm khóc hu hu. Ba đứa vừa cười lúc nãy, bây giờ bỗng lên khóc rất lâm ly ai oán. Khóc chừng một lúc. Nguyễn Đạm nôn ọe đầy sàn phòng. Chả lựa, rượu và khói thuốc ọe ra. Ghê tởm. Mừng lác đập phá một lúc, dựa lưng vào tường ngáy pho pho. Còn Lâm sùi mắt trợn trừng nhìn lũ thạch thùng đuổi nhau đùa bỡn ái tình trên trần phòng. Nó chưa say lắm. Người nó hơi choáng váng thôi. Nó nằm im, nói một mình:

- Bố ơi, sao bố lại nghèo hả bố?

Nó nhái giọng bố nó, trả lời nó:

- Bố không biết.

- Sao bố lại nghiện thuốc phiện?

- Bố chán thời thế con ạ!

- Sao bố lại chán thời thế?

- Thời thế như thùng rác.

- Sao bố không chết đi, bố sống làm gì?

- Bố sống để dạy con chứ!

- Bố dạy con ở bàn đèn à, bố?

Nó tỉ tê hỏi đáp. Rồi lại khóc. Khóc chán lại cười. Cuối cùng nó cũng nhắm nổi đôi mắt rã rời của nó. Những tiếng ngáy của ba người thanh niên bất mãn nghe như tiếng súng khai chiến với cuộc đời.

Những tiếng súng nổ dồn dập. Nhưng cuộc đời chưa thềm bắn trả đũa. Cuộc đời khinh thường chúng nó, ngoảnh mặt làm ngơ. Chắc chắn cuộc đời cũng bỏ ngoài tai những lời rên xiết thềm lý tưởng của đám thanh niên bị bạc đãi, bị xua đuổi, bị gọt nhẵn thiện ý và ghi dấu hằn thù trên trán chúng. Cuộc đời không chút xót thương, chỉ dẫn

chúng. Khiến chúng phải mò mẫm ở men rượu, ở dụng cụ tra tấn, ở phòng tạm giữ. Cuối cùng ở dọc tàu thuốc phiện.

Nguyễn Đạm cựa quậy. Nó nghiêng người. Má nó đụng phải bãi nôn ói của nó. Nó đưa tay gãi má. Rồi lại nằm ngáy khò khò. Một lúc, nó nằm sấp. Lần này, cả khuôn mặt nó úp lên bãi nôn ói. Nó thở phì phì trườn người sang chỗ khác. Tiếng mảnh vỡ của thủy tinh nghe rau rầu. Mảnh vỡ của chai ly đã đâm thủng da thịt Nguyễn Đạm. Máu thanh niên rơm rớm chảy. Những chỗ bị thương thấm chất nước nôn oẹ sót xa. Làm Nguyễn Đạm tỉnh rượu.

Nó vụt ngồi dậy. Mùi chua bắt nó lợm giọng. Nguyễn Đạm đưa tay vuốt mặt. Nó khạc nhổ liên tiếp. Nhưng mùi chua dường như đã đóng thành từng mảng bám chặt trong cổ họng nó. Nguyễn Đạm đứng lên, bước tới "la va bê". Nó nhìn nó trong gương. Đôi mắt đỏ ngầu. Đoạn nắm chặt đôi bàn tay.

Bất thành linh, nó đâm mạnh vào gương. Chiếc gương gắn dính chặt vào bờ tường, vỡ tan rơi loảng xoảng xuống "la va bê", xuống sàn. Nguyễn Đạm rít qua kẽ răng:

- Trời ơi!

Khiến Lâm sùi mủi mở banh mắt, hốt hoảng:

- Cái gì thế anh? Cái gì thế anh?

Nguyễn Đạm xoay người lại. Bàn tay nó máu chảy đầm đìa. Nó lấy bàn tay đầm máu chỉ vào mặt nó:

- Ngó mặt tao đi, chúng mày!

Lâm sùi thấy máu chảy sợ quá, lay Mừng lác:

- Dậy mau anh, dậy mau anh!

Mừng lác nửa tỉnh nửa mê:

- Thấy rồi hả, mầy?

Nguyễn Đạm đột nhiên cười lớn:

- Ủ, thấy rồi, Mừng lác ơi!

Mừng lác:

- Nó ở đâu?

Nguyễn Đạm:

- Nó ở trước mặt tôi đây này, Mừng lác ơi!

Lâm sùi dựng Mừng lác dậy:

- Anh Đạm tự tử.

“Tự tử”, hai tiếng ghê rợn đó đã làm Mừng lác tỉnh như sáo. Nó vọt đứng lên giường, nhảy bổ xuống ôm lấy Đạm:

- Đừng, đừng, đừng, Đạm ơi!

Nguyễn Đạm vẫn cười:

- Đừng gì?

Mừng lác:

- Đừng tự tử.

Nguyễn Đạm:

- Tự tử ai giết chúng nó. Tôi cần sống, tôi cần phải sống để giết hết chúng nó.

Mừng lác vừa dìu Đạm tới “la va bô” vừa khuyến khích:

- Đúng lắm, cần phải sống để giết chúng nó.

Nó cúi đầu Đạm xuống, mở “rô bi nê”. Vòi nước xối lên đầu tóc Đạm. Nó lấy xà bông vò đầu Đạm, lấy khăn lau khô mặt Đạm. Âu yếm như một người anh săn sóc đứa nhỏ, đứa em “cưng” của thằng anh thiếu chữ nghĩa.

Trong khi ấy, Lâm sùi thu dọn đồ đạc. Nó quét mảnh chai bể, ly vỡ vụn vào chân tường. Rồi kiếm chiếc áo rách lau chùi bãi nôn mửa của Đạm.

Mừng lác dìu Nguyễn Đạm về giường. Nó lột quần áo của Đạm ra. Lau mình mẩy Đạm. Xong xuôi, nó thoa dầu nóng khắp mình mẩy Đạm. Nó cho Đạm uống liền một lúc hai viên "Tranquanil", đắp mền kín để Đạm đợi chờ giấc ngủ.

Nguyễn Đạm vẫn mở mắt, theo dõi từng cử chỉ của Mừng Lác. Qua khuôn mặt Mừng lác có vẻ bơ phờ, mệt mỏi đó, Nguyễn Đạm mới thấy rõ khuôn mặt thật của Mừng lác. Vẻ anh chị, vẻ du đãng, vẻ giết người không gớm tay của nó chìm lặn dưới lớp da bóng láng. Chỉ nói lên tình thương bạn chân thành.

Nguyễn Đạm chìa tay mừng đón. Mừng lác chụp lấy:

- Ngủ đi, ngủ đi một giấc cho lại sức.

Đạm không muốn rời tay Mừng. Nó níu tay Mừng.

- Gì thế Đạm?

Nước mắt Đạm ứa ra:

- Rồi chúng mình sẽ ra sao?

Mừng lác lắc đầu. Giọng nó nặng trĩu chất buồn:

- Sao biết được mình ra sao hả Đạm?

- Mừng lác!

- Gì thế Đạm?

Đạm chớp mắt liên hồi. Và nước mắt nó cũng ứa ra theo từng chiếc chớp mắt:

- Mừng...

- Sao?

- Thôi Đạm ngủ đây...

Mừng lác gỡ tay nó khỏi tay Nguyễn Đạm. Nó vuốt trán Đạm:

- Ủ, nhắm mắt đi cậu tú...

Nguyễn Đạm nhắm mắt một lúc. Thuốc an thần "Tranquanil" thấm vào người nó. Nó thiu thiu ngủ. Bấy giờ đúng trưa. Sinh hoạt bin đình bùng dậy. Bọn nhà báo, bọn văn sĩ, bọn áp phe đã lục đục trở về. Và bọn ca sĩ, bọn điếm luých, bọn vũ nữ cũng đã thức giấc vươn vai, ngáp mà rửa mặt đánh răng. Rượu đã hết. Bụng đang cồn cào, đói điên người. Mừng lác rủ Lâm sùi đi ăn. Lâm sách theo chiếc "gà men" mua cơm về cho Đạm.

Nửa tháng trời, từ hôm được cảnh sát trả tự do, Nguyễn Đạm về bin đình sống với Mừng lác. Nó không hề bước xuống đường. Trừ khi phải tắm rửa, đi cầu Nguyễn Đạm mới ra khỏi phòng. Còn nó nằm bệt giường đọc sách báo và ngủ. Ngủ chán hút thuốc cho đỡ buồn. Hút thuốc vẫn chẳng dứt hết nỗi buồn. Hôm nay, Mừng lác bày thêm trò uống rượu.

Nguyễn Đạm đã uống rượu, đã say, đã nôn mửa và đã ngủ thiếp đi với những vết thương xây xát da thịt. Những vết thương không nặng nhưng đủ khả năng ghi dấu vết một chứng tích đau thương của người thanh niên. Chứng tích đau thương ấy hoặc sẽ làm người thanh niên vươn lên tươi sáng hoặc sẽ làm anh ta ngụp lặn dưới vực thẳm của sa đọa.

Ngồi trong quán ăn, Mừng lác hỏi Lâm sùi:

- Bõ mà có hỏi mà kiếm tiền bằng cách nào không?
- Không anh ạ!
- Mà cũng không nói?

- Nói ra đau lòng chết. Chẳng lẽ đưa ngao thuốc về lại nói “Bố ơi thuốc này con đổi bằng máu đây”.

- Mà bị đấm mấy lần?

- Mười lần.

- Bị thương bố mà không hỏi gì?

- Không, bố em lo thiếu tiền hút.

- Ít ra bố mà phải hiểu mà làm gì chứ?

- Ông bảo làm gì cũng được miễn là có tiền!

- Mẹ mà chết lâu chưa?

- Hồi em mười lăm tuổi.

- Mà thấy anh Đạm thế nào?

- Anh ấy khác chúng mình.

- Mà nhận xét đúng lắm.

- Đời anh ấy có như chúng mình không hở anh?

- Tao chịu.

- Em thấy anh ấy lo âu quá. Anh ấy lo gì anh biết không?

- Tương lai.

Mừng lác cúi đầu nhìn dây giầy. Nó buộc lại một bên đã xút ra.

- Tương lai. Chuyện khó quá nhỉ?

- Khó chớ gì?

- Tương lai anh ra sao?

- Tương lai tao như hiện tại. Xứ sở có điểm thì có tao làm ma cô. Mà nghĩ sao?

- Em chẳng biết nghĩ sao cả. Em mong bố em chết sớm.

Mừng lác trợn mắt:

- Mà y bất hiểu!
- Không phải.
- Có ai muốn bố chết sớm bao giờ?
- Nhưng em mong, anh ạ! Tương lai em bị cái hiện tại của bố em ngăn cản. Anh nghĩ xem, một thằng thanh niên suốt đời chỉ lo kiếm thuốc phiện cho bố hút thì nó còn làm gì được nữa. Bố em chết, em chắc đời em có khúc rẽ.

Mừng lác gật gù:

- Mà y nghĩ lạ lùng quá, táo bạo quá. Ừ, giả tử bố mà y chết, mà y sẽ làm gì?
- Em bỏ nghề đấm đá.
- Rồi mà y làm nghề gì?
- Em đi lính.
- Giải quyết dễ quá nhỉ?

Hai đứa ngừng nói chuyện. Mừng lác móc gói thuốc, rút một điếu liện cho Lâm sùi:

- Nói thật đi, nhiều khi mà y có thèm đấm đá không?

Lâm sùi châm thuốc, hít một hơi, nhả khói ra rồi đáp:

- Thèm lắm chứ?
- Sao vậy?
- Ức đời quá, nỗi ức nó dồn vào đôi bàn tay mình, không đấm đá chịu sao thấu.
- Lúc nào là lúc mà y thích đấm đá?
- Là lúc chỉ muốn chết, là lúc bố em mè nheo chuyện thiếu thuốc hút.

Mừng lác dập điếu thuốc mới hút được chưa quá nửa:

- Sao mà y giống tao vậy?

Nó nói:

- Mua cơm cho Đạm chưa?

- Rồi anh ạ!

- Hôm nay món gì?

- Cơm sườn nướng. Anh ấy chỉ khoái mỗi món sườn nướng thôi.

Mừng lác khe khẽ đập hộp quẹt lên bàn:

- Tao thương Nguyễn Đạm quá. Đời không ai thương tao, tao cũng chẳng thèm thương đời. Không hiểu sao tao thương Nguyễn Đạm thế, tao tự hỏi nhiều lần mà tao đểch trả lời nổi.

Lâm sùi đưa đẩy khói thuốc:

- Anh chơi với Đạm lâu chưa?

Mừng lác cười khì:

- Tao nói chắc mà ngạc nhiên lắm. Thú thật tao mới quen Nguyễn Đạm ở phòng tạm giữ.

Quả nhiên Lâm sùi trợn mắt:

- Thật sao anh?

Mừng lác chửi thề:

- Đ.m. tao chưa hề nói dóc đứn nào cả.

Lâm sùi cúi đầu:

- Em xin lỗi anh.

Mừng lác nói tiếp:

- Nguyễn Đạm không phải là du đấng đâu. Tao quý nó lắm. Tao đã thề không đâm chém nữa, nhưng đứn nào động tới lông chân nó, tao sẽ đâm nó lòi ruột. Mà đã biết tao đó. Tao ít nói. Hể tao nói là tao làm liền.

- Em hiểu rồi.
- Mà có bốn phen che chở cho Nguyễn Đạm.
- Dạ.
- Mà đã nhất định theo tao chưa?
- Em nhất định.
- Làm nghề ma cô tuy khốn nạn thật đấy nhưng còn nhàn hạ hơn làm nghề đánh mướn. Nghề ma cô là nghề lý tưởng để tao tôn thờ.

Tự nhiên Mừng lác xuất khẩu ra một lý tưởng để tôn thờ. Nó khoái quá cười ha hả:

- Tìm hoài, lý tưởng ở đó chứ ở đâu. Mà đồng ý không?
- Đồng ý.
- Bắt đầu từ mai tao cho mà. Cuộc đời không cho mà lý tưởng. Tổ quốc không cho mà lý tưởng. Thì tao cho mà lý tưởng vậy.

Lâm sùi có vẻ cảm động:

- Cám ơn anh.

Mừng lác phát mạnh lên vai Lâm sùi:

- Lý tưởng... ma cô vẫn là lý tưởng, hé mà?
- Dạ.
- Đ. có lý tưởng thì theo tạm lý tưởng ma cô.

Mừng lác gọi bồi tính tiền. Hai đứa kêu taxi trở về "bin đình". Nguyễn Đạm ngủ được một giấc thoải mái. Thức dậy nó khát nước đến khô cổ. Mừng lác bắt Lâm sùi phóng ra chợ Bến Thành mua cho Nguyễn Đạm một ký cam "Outspan".

Nguyễn Đạm bóp nẫu trái cam cắn một miếng vỏ và vắt chất tươi vô dạ dày. Chất cam tươi vào đến đâu Nguyễn Đạm tỉnh đến đó. Tỉnh rồi nó mới thấy cuộc đời trống rỗng tẻ nhạt hơn cả lúc chưa uống rượu.

Nguyễn Đạm ăn cơm cho xong chuyện. Rồi nó hỏi Mừng lác:

- Còn gì giết nỗi buồn chóng chết hơn rượu không?

Mừng lác lắc đầu có vẻ thương cảm. Ba người thanh niên nhìn nhau. Tâm trạng của họ bây giờ rã rời y hệt đĩa cơm tiệt lổn nhổn mấy miếng sương sườn. Họ nhìn nhau, đầu cúi thấp xuống. Không nói năng gì thêm nữa...

CHƯƠNG 8

HỦY NẪM SẤP TRÊN GHẾ BỐ. NÀNG ÚP MẶT vào gối khóc rưng rức. Mấy đứa em nhỏ ngơ ngác nhìn chịt. Người bố đã vào phi trường từ sáng tinh mơ. Sau đêm bị nhốt ở phòng tạm giữ và bọn thợ đánh người thay phiên hăm hiếp, Thủy như người mất trí.

Đôi khi nàng nổi cơn điên, la hét bầy em và xé nát quần áo. Bố nàng là một người đàn ông từng trải. Chiến tranh bắt ông chịu đựng quá nhiều tủ nhục. Ông đã từng ném đòn công an Cộng sản, đã từng ném đòn Phòng Nhì Pháp. Người đàn ông ấy cũng đã từng thúc thủ nhắm mắt để bọn lính lê dương trong đoàn quân viễn chinh Pháp dầy vò thể xác vợ mình. Cuộc đời cơm áo đầy đọa ông, xua đuổi ông, hắc hủi ông. Ông đã có hồi muốn phóng hỏa đốt sạch nhà cửa, chém hết vợ con rồi tự vận.

Nhưng rủi ro, vợ ông lại chết đúng vào lúc các ý muốn của ông bộc phát. Vợ ông đã đối giảng với ông đủ điều và điều quan hệ nhất là gởi gắm lại đàn con cho ông săn sóc. Ánh nắng hoàng hôn của cuộc đời người vợ, người mẹ đã hong lành vết thương căm hờn của người chồng, người bố. Ông Thuận, tên bố Thủy trở thành người hiền lành nhất trên đời. Ông ít nói, cặm cụi làm việc. Ở sở về, ông chỉ ngồi hút thuốc lá đen, đọc sách triết lý đời xưa.

Mộng ước của ông là sớm đưa đàn con thoát khỏi cái xóm dĩ điểm tội lỗi này. Người cha khốn nạn đó có nhiều đêm, đã ứa nước mắt khóc thầm khi chính tai ông nghe rõ tiếng mặc cả mua bán dâm của bọn ăn chơi cùng các cô điểm. Chính tai ông nghe rõ tiếng những bước chân chạy huỳnh huỵch của bạn gái giang hồ khi có bố ráp. Chính tai ông nghe rõ những tiếng chửi bới khinh miệt của lính

kiểm tặc. Chính tai ông nghe rõ tiếng khóc tiếng kêu xin của giai cấp dĩ điếm nghèo khổ.

Ông Thuận biết chắc những âm thanh não ruột và ghê rợn đó sẽ lọt vào tai đám con ông. “Con Thủy nó nghĩ gì nhỉ?” ông tự hỏi vậy. Và ông móc vôi thuốc lá đen đốt cháy ý nghĩ bần thiêu đó. Nhưng ông hiểu một ngày không xa xôi gì, ý nghĩ bần thiêu đó sẽ được bày con ông suy ngẫm.

Ông Thuận sống ở xóm Lăng Cha Cả mấy năm rồi. Ở đây đầy rẫy trẻ con hoang. Những đứa trẻ rất kháu khỉnh, rất thông minh, chỉ tội vô học vì vô gia đình. Chúng nó lớn dần tới ngày biết canh gác lính kiểm tặc để được bọn điếm chia tiền mua cơm. Lớn tới tuổi biết thẹn thùng là vừa lúc trái tim chúng chai đá. Con gái làm dĩ. Con trai làm ma cô. Cứ vậy, giai cấp ma cô dĩ điếm bành trướng để đi xuống tận cùng của đầy đọa, tui cực. Xã hội, ngoảnh mặt làm ngơ. Xã hội nhổ nước bọt kinh tởm. Xã hội ruồng bỏ, bắt bớ. Xã hội nhổ nước bọt kinh tởm. Xã hội đưa ra Tòa, tổng vào khám.

Xã hội chỉ có luật lệ mà không có lương tâm, nên xã hội không biết rung cảm. Rốt cuộc luật lệ chẳng làm đẹp cho cuộc đời. Luật lệ chẳng làm đẹp cho cuộc đời. Luật lệ chỉ làm những kẻ nghèo khổ, ngu dốt thù hằn xã hội hơn lên.

Ông Thuận đã đau khổ nhiều. Lòng ông rộng rãi hơn cái xã hội ông đang sống. Nhưng ông bất lực. Ông như người đứng trên bờ nhìn kẻ chết đuối chới với giữa giòng nước, muốn xuống cứu lắm song không biết bơi. Ông cũng đang nhìn đàn con của ông như thế. Làm việc đầu tắt mặt tối chỉ được đủ cơm no, áo đẹp cho con, ông không dám nghĩ tới. Ông mà đi khỏi xóm này, tiền nhà cửa, tiền xe cộ lẫn sang tiền gạo ngay. Ông đã thắt ruột nén lại, chờ đợi một phép màu, một sự trùng số, chẳng hạn.

Sáng hôm Thủy ở phòng tạm giữ quận X về. Ông đi làm không biết. Chiều tối mới hay cảnh sát thộp lăm con ông vì tưởng con ông là "phình".

Nhìn khuôn mặt thiếu não của con gái, ông Thuận thờ dãi? Ông không trách móc con gái, chỉ nhỏ nhẹ:

- Họ bắt lăm hờ con?

Thủy chớp mắt gật đầu:

- Dạ...

Ông Thuận uể oải nhả khói thuốc:

- Họ có giam con không?

- Có, họ giam chung với bọn điếm!

Ông Thuận khẽ đu đưa chiếc ghế:

- Họ lăm lăm nữa. Thế họ đối xử với con ra sao?

Thủy ôm mặt òa lên khóc nức nở. Nàng không dám nói cho bố nàng biết rằng nàng đã bị hai tên thợ đánh người nham nhỡ hãm hiếp nàng. Nàng sợ bố nàng khinh tởm nàng, các em nàng ghê sợ nàng. Xã hội phòng giam nàng ở có một đêm. Một đêm dài bằng cả đời nàng và nàng học được bài học nghi ngờ. Nghi ngờ tất cả, kể cả người bố hiền lành nhất, đáng kính nhất của nàng.

Trong nước mắt, Thủy thấy sự kiện bi thảm xảy ra... Một thằng thợ đánh người đê chặt hai tay nàng cho thằng bạn nó thỏa mãn thú tính. Rồi lại chính thằng vừa thỏa mãn thú tính đê chặt hai tay đã tàn sức chống đối của nàng cho bạn nó tái diễn trò bỉ ổi. Rồi chúng nó cười sằng sặc...

Thủy rú lên. Bố nàng vội dập điếu thuốc tới đỡ nàng. Ông vỗ về:

- Nín đi con, họ đánh con đau hờ con?

Thủy lắc đầu:

- Không bố ơi.

- Họ chửi con hờ con? Họ gọi con là đĩ hờ, con? Thôi bỏ qua đi con, chấp làm gì với họ...

Thủy khóc nức nở hơn. Ông Thuận xoa đầu nàng:

- Con là con của bố, con có là đĩ đâu mà lo. Ngày xưa Việt minh nó bắt bố, nó bảo bố là Việt gian liếm gót giày cho đế quốc Pháp thì sao?

Thủy ôm chặt lấy bố nghẹn ngào:

- Con khổ lắm bố ơi!

- Khổ gì đâu, đời người ai chẳng có lần bị oan uổng. Nín đi con, nín đi kẻo khóc sưng mắt.

- Con.... con...

- Ồ, không sao đâu, chấp chi với bọn không hiểu gì mình. Thù ghét bọn nó làm gì hờ con. Thôi, nín đi con...

Thủy ôm bố chặt hơn:

- Con khổ lắm, con còn khổ nhiều..?

Nhưng nàng lại ngậm miệng. Thủy chùi nước mắt bằng cánh tay áo nhàu nát của bố. Nàng ngơ ngác hỏi:

- Nó bảo bố là Việt gian à?

Ông Thuận gật đầu:

- Ừ nó bảo bố là Việt gian.

- Là Việt gian có "đau" bằng là đĩ không hả, bố?

- Đau hơn.

- Sao vậy bố?

- Vì Việt gian là thứ "đĩ"... chính trị! Con thử tưởng tượng giữa đám đông người yêu nước mà lẫn vào con đĩ chính

trị thì nhục nhã chừng nào. Mà con dĩ đó lại oan uổng, lại yêu nước hơn cả những đứa lớn miệng yêu nước nữa mới đau chứ.

Thủy chớp mắt rồi nhắm nghiền để nhớ lại một thời gian nhiều nhường của lịch sử. Thời đó nàng còn nhỏ lắm. Nhưng Thủy đủ khôn tưởng tượng hết nét đau khổ vệt từng vạch dài trên khuôn mặt của bố nàng. Thủy chép miệng:

- Bố khổ hơn con, bố ơi!

Ông Thuận thở dài:

- Mà bố chịu đựng nổi. Trời cao lắm, đất lại dày nữa. Nỗi khổ của mình, chỉ nén trong lòng. Nếu liều lĩnh thì nên đi làm giặc chống đối kẻ vu oan cho mình mà phục hồi danh dự. Nếu hèn thì nên an phận? Bố đã hèn.

Thủy lắc đầu:

- Bố nên hèn, bố thương mẹ con, thương các con. Con biết, người càng nhiều tình thương thì càng hèn, hèn vì vợ, vì con vì cơm áo của vợ con.

Ông Thuận căn muốn nát môi, bất chợt ông cười khinh bạc:

- Con gỡ tội cho bố hờ Thủy?

Thủy đáp nhỏ nhẹ:

- Không, con nói thật.

Ông Thuận lại vuốt tóc con gái:

- Con cũng thương bố, thương các em, quên chuyện một đêm ở phòng tạm giữ đi, nghe con.

- Vâng.

- Con đi ngủ đi, nhắm mắt ngủ một giấc dài là quên hết.

- Con sợ chiêm bao thấy quẻ nhập tràng bố ạ!
- Quẻ nhập tràng là dấu hiệu của sự may mắn.
- Không con thấy nó giống...

Nàng nói nhanh:

- Vâng, con muốn được may mắn.

Thủy lên giường ngủ. Nhưng mắt nàng không nhắm nổi. Nàng thấy bố vẫn ngồi ở chỗ cũ, hút thuốc liên miên. Nàng so sánh bố nàng như con ngựa già, mà cảm giác tui hổ.

Thủy đã qua một đêm đã bối rối. Sáng sau, như thường lệ ông Thuận vào phi trường sớm. Thủy không ai an ủi, nằm vật vã và khóc lóc trong giường.

Nàng nói năng lảm nhảm, cấu xé lung tung. Cơn điên tới cực độ nàng mới nhớ ra, ngoài bố nàng, còn có Nguyễn Đạm, người thanh niên cùng hoàn cảnh với nàng. Chưa có thể hệ nào đáng thương hơn thể hệ thanh niên cùng hoàn cảnh với nàng. Chưa có thể hệ nào đáng thương hơn thể hệ thanh niên hôm nay. Họ gặp toàn bất hạnh. Rốt cuộc, họ bị dồn vào con đường căm thù.

Nguyễn Đạm bị đánh đập nát thiện ý. Thủy bị hãm hiếp mất tiết trinh. Cuộc đời đã ăn cắp trắng trợn giá trị tuổi trẻ của họ. Thủy không hiểu hôm nay, Nguyễn Đạm đã được trả tự do chưa. Hay chàng còn nằm bẹp ở địa ngục trần gian? Chàng có bị đưa ra Tòa hay bị đánh rã xác trong phòng sắc sủa tử khí.

Thủy vùng dậy, lồm bồm.

- Anh ấy hứa sẽ tìm mình, anh ấy hứa sẽ tìm mình.

Và cơn điên biến mất. Mắt người con gái đương thì long lanh những giọt lệ sung sướng.

CHƯƠNG 9

HỦY ĐỨNG GIỮA SÂN TRƯỜNG, NÀNG THẤY cảnh vật khác lạ. Nhìn xuống tà áo, Thủy cảm như có vết đen trên tà áo trắng nữ sinh của nàng. Vết đen mơ hồ chỉ thoáng hiện trong tâm tưởng. Thủy cố bắt, cố khám phá vết đen nhưng vết đen mỗi lần nàng cố khám phá thì nó lì mất. Và Thủy quên nó đi nó lại hiện ra trên tức nàng.

Thủy muốn phát điên vì vết đen mơ hồ đó. Nàng hiểu vết đen là tên phù thủy nhắc nhở nàng biết rằng nàng không thể quên được sự thâm hiểm đã xảy ra ở phòng tạm giữ. Phải. Không thể quên được, Thủy rùng mình nhớ lại một biến chứng lạ: Sáng nay nàng đã phải nhăn nhó khi tiểu tiện.

Và Thủy quay gót, cặp cặp bước khỏi sân trường. Thủy len lén như một đứa ăn cắp đang chạy trốn. Trường học lúc đó mới lác đác vài học sinh lớp khác, Thủy chưa gặp người bạn quen nào nên nàng hơi yên lòng.

Về tới nhà, Thủy quăng cặp xách, nằm vật trên giường khóc nức nở. Căn nhà nhỏ cô đơn. Bọn em nàng đi học cả. Bố nàng đang làm việc trong phi trường. Thủy khóc một mình. Tiếng khóc ai oán giã từ một cái gì quý giá nhất của cuộc đời.

Khóc chán chê, Thủy ngồi dậy. Nàng mím môi suy nghĩ một lát rồi lặng lẽ bước xuống cầu tiêu. Thủy phân vân mãi mới dám "thử" xem biến chứng lạ buổi sáng còn hay hết. Nàng muốn ngã gục ở cầu tiêu vì biến chứng lạ vẫn còn. Đau đớn hơn, xót xa hơn là khác.

Thủy tái mặt. Tim muốn ngừng đập. Nàng khó nhọc lết từng bước lên nhà. Thủy nằm bất động trên chiếc giường đệm. Cơ sốt bắt đầu hành hạ nàng? Cơ sốt tạo thành bởi sự sợ hãi và thù hận. Thủy mê man cho tới khi ông Thuận tan sở và bọn em nàng tan học về nhà.

Ông Thuận rồi rít xoa trán con gái:

- Con bị cảm à?

Thủy đã tỉnh sau một giấc ngủ. Nàng ngạc nhiên nghe bố mình hỏi. Thủy nhăn nhó:

- Con có ốm đau gì đâu?

Rồi nàng vươn hai tay, chụp lấy cổ ông Thuận khóc sụt mướt:

- Bố ơi!

Vẫn giọng nói êm đềm ngập đầy tình thương, ông Thuận hỏi:

- Có gì đau đớn con cứ kể bố nghe.

Thủy nghẹn ngào:

- Con mất hết cả rồi, bố ạ!

- Con bị mất cắp à?

- Không...

- Thế sao?

Thủy buông cổ ông Thuận ra:

- Bố có từ bỏ con không?

Ông Thuận kinh ngạc:

- Con nói sao?

- Bố có từ bỏ con không?

Ông Thuận chợt nghĩ tới chuyện ma quỷ ám ảnh, ông không tin chuyện ma quỷ nhằm nhí. Nhưng có thể phòng tạm giữ nhiều kẻ chết oan linh hồn không thoát ra được ở lì lại để ám ảnh những người yếu bóng vía. Con gái ông chắc bị ma phòng tạm giữ ám ảnh rồi. Ông Thuận lại hỏi:

- Con nói sao?

- Bố có từ bỏ con không?

- Sao con nói thế hở, con? Bố thương con, thương các con của bố. Bố còn sống lâu lắm, sao con nói gở thế?

- Con...

- Nói đi con?

- Con khổ lắm bố ơi!

Ông Thuận nuốt nỗi buồn ừng ực:

- Tại bố không kiếm được nhiều tiền, lỗi tại bố mà con...

- Không phải thế đâu.

- Thế tại sao?

- Tại con. Con đã...

Ông Thuận hỏi dồn:

- Con đã sao, đã sao?

Thủy ngồi dậy:

- Bố ơi, mai con nghỉ học.

- Con muốn đi làm để có tiền mua áo đẹp hở con?

- Không.

- Con nghỉ học bố không buồn đâu. Nghèo quá hết muốn học. Bố hồi nhỏ cũng vậy. Người ta cứ bảo càng nghèo, càng học giỏi. Nhưng bố nghĩ nghèo quá học hết nỗi, phải không con.

- Không, bố ơi con nghỉ học vì...

- Vì sao?

Thủy ngập ngừng:

- Con nói bố có từ bỏ con không?

Ông Thuận trầm ngâm:

- Con muốn đi theo một đứa con trai nào hở, con?

- Không!

- Hay con đã...

Thủy lắc đầu nguây nguậy:

- Bố hiểu lầm con rồi, bố hiểu lầm con rồi...

Ông Thuận vỗ vai con gái:

- Thế con đã... sao?

Thủy nhìn bố. Đôi mắt nàng tóe ra những ánh hăn học, khiến ông Thuận hết bình tĩnh nổi:

- Nói đi, nói mau lên con!

Thủy ôm chầm lấy bố. Rồi nàng đẩy bố ngã xuống đất. Thủy ôm mặt, tức tưởi:

- Chúng nó đã hãm hiếp con!

Ông Thuận lồm cồm bò dậy. Ông ngơ ngác. Miệng lắp bắp và chỉ kêu nổi mỗi tiếng:

- Trời!

Thủy buông đôi tay ra. Ông Thuận hỏi nhỏ:

- Chúng nó hãm hiếp con?

- Vâng.

- Thật vậy ư, hở trời?

Bỗng ông buột miệng hai tiếng ngớ ngẩn:

- Rồi sao?

Thủy khép nép dựa lưng vào cánh cửa. Nàng mở then cài, muốn chạy trốn khỏi gia đình. Ông Thuận hiểu ý con gái, dịu giọng:

- Con đừng sợ, rồi sao hở con?

Thủy ngó xuống chân, nói thật nhanh:

- Rồi sáng nay...

- Sao?

- Con đi tiểu thấy sót!

Ông Thuận thắt ruột lại:

- Bố hiểu rồi, để bố mua thuốc chích cho con. Khốn nạn, toàn những quân khốn nạn. Bố tiếc mình đã già.

Thủy tròn xoe đôi mắt:

- Bố không từ con à?

- Con có lỗi gì đâu?

- Con đã bị...

Ông Thuận giơ tay vẫy con gái lại sát mình:

- Thôi con, quên chuyện đó đi.

Thủy bước lại chỗ nàng đứng. Ông Thuận dang đôi tay rộng ôm lấy thân hình mảnh mai của đứa con gái. Ông xoa lưng con, vỗ về:

- Quên đi, quên đi con. Phải ngoảnh mặt làm ngơ con ạ. Xã hội mình đang sống, những người lương thiện đều bị hãm hiếp cả, đâu phải riêng con.

- Khó quên lắm bố ơi! Con định quên nó nhưng nó cứ lẫn quẩn trong tâm hồn con, trên tà áo trắng của con.

- Bố buồn khổ quá chừng. Ước gì còn trẻ để có thể cầm súng xả vào bọn khốn nạn đó?

- Bố cho con nghỉ học.

- Con muốn nghỉ thì nghỉ.

Ông Thuận vực con gái lên giường ngủ. Còn ông, ông lại ngồi bên cửa, hút thuốc lá đen. Ông ngồi rất lâu, không thở dài, không chép miệng. Cuộc đời ông đã chui vào con ốc chết. Con ốc chết phơi vỏ trên bàn và không bao giờ ước mong nó hồi sinh để trôi dạt trên các bãi cát hoặc lên đênh trong lòng đại dương.

Vỏ con ốc chết là nơi trú ngụ của một cuộc đời kể như đã bỏ đi. Lòng ông Thuận có lúc dậy sóng nhưng cơn sóng nhỏ chỉ bằng hòn gạch lớn làm nên. Ông chua xót, tủi phận và thù hằn lắm mà ông cố bình tĩnh trước mặt con gái. Người bố hèn nhất im lặng, thúc thủ khi con gái bị ức hiếp. Sự câm nín nào đau khổ hơn.

Ông Thuận vò nát gói thuốc ném vào khoảng tối. Trời bên ngoài mù mịt. Ông Thuận khép cửa. Tiếng ken két gợi cho Thủy nhớ tiếng ken két của phòng tạm giữ. Những khuôn mặt của những con đĩm, của những thằng du đãng hiện ra, Thủy ôm mặt rên rĩ:

- Ôi, khổ quá!

Tiếng rên rĩ của nàng lọt vào tai ông Thuận. Ông nói vọng sang giường con gái:

- Ai chẳng có lần đau khổ.

Thủy trở mình:

- Nhưng có chuyện nào đau khổ bằng chuyện của con.

Ông Thuận thở dài:

- Con chưa lớn, biết bao chuyện đau khổ trên đời mà so sánh. Thôi ngủ đi, ngủ đi con, ngoan.

Ông Thuận vỗ tay lên trán:

- Ngày xưa mẹ mày bị lính Lê Dương hãm hiếp mẹ mày chỉ muốn tự tử. Rồi phải sống chịu khổ con ạ!

Thủy không nói thêm. Sấm sét ngoài trời nổi dậy. Lát sau trời đổ mưa. Mưa trút nước nên ông Thuận không nghe tiếng rên rĩ của con gái. Ông lẩm bẩm:

- Ngày mai con ngủ lại nhộp nhúa hơn. Mưa với nắng cũng thế thôi.

CHƯƠNG 10

GUYỄN ĐẠM MÓC TIỀN TRẢ, NGƯỜI TÀI XẾ
tắc xi hất đầu:

- Có phỉnh này mới vô nghề thơm lắm, cậu
hai xài không?

Nguyễn Đạm nhún vai:

- Ở đâu?

Người tài xế đáp:

- Ở chỗ khác chứ không phải ở đây. Phỉnh Lãng Cha Cả là
phỉnh hạng mấy choạc. Không mang áo mưa cậu hai "bị"
à!

Nguyễn Đạm cười thầm. Nó đã có Mừng lác, muốn "giải
buồn" Mừng lác có thể đem về, tận bin đình cho nó hàng
chục phỉnh một lúc bằng cái búng tay. Mà toàn là hoa hậu
trong làng cả. Nhưng Nguyễn Đạm đã không muốn giải
"buồn" hay chưa muốn "giải buồn" bằng gái điếm. Nó mở
cửa xe rồi. Nghĩ sao nán lại, giả vờ ngây thơ:

- Bị gì hả?

Người tài xế nghe những hàm răng vàng:

- Bị ấy mà...

- Bị gì?

- Thì bị bệnh hoa liễu chứ còn bị gì nữa.

Người tài xế bỗng nhiên nghiêm nét mặt:

- Lần đầu xuống đây hả?

- Phải.

- Hèn chi ngây thơ như nai sỏ thú vậy. Trông cậu tôi thương lắm, hết muốn kiếm địa còm. Thôi để tôi chở về Sài Gòn nhé.

- Không được.

- Ham lắm à?

- Tàm tàm vậy thôi.

- Tôi dắt cậu đi chỗ khác, chịu không.

- Chỗ nào.

- Sang Chợ Lớn.

- Xa quá.

- Chạy xe mấy hồi.

Nguyễn Đạm đã bước một chân xuống đường. Người tài xế gọi:

- Nè cậu!

- Gì thế?

- Mang nhiều tiền không?

- Khá.

- Cẩn thận nhé

- Cẩn thận sao?

- Cẩn thận kéo tụi nó thấy cậu là mòng nó lột cậu không còn tiền về xe nữa đó.

Nguyễn Đạm đóng cửa xe, cảm ơn người tài xế tắc xi rồi rít. Một nỗi buồn dâng lên bàng bạc quanh Nguyễn Đạm. Nó nghĩ tới nơi ở của Thu Thủy nó cảm thấy nghẹn ngào.

Đúng như Mừng lác đã nhận xét đêm nó hỏi thăm chỗ cư ngụ của Thủy. Những lời nói đó còn vang vang trong tâm tưởng Nguyễn Đạm.

- Thế em ở đâu?
- Ở Lăng Cha Cả!
- Ai bảo em ở Lăng Cha Cả. Sao không ở Catinat, Bonard?
- Tại bố tôi nghèo!
- Ai bảo bố cô nghèo, nghèo thì phải ở Lăng Cha Cả và mang tiếng là điểm nghe chưa?

Nguyễn Đạm mới nhận ra cái nổi tê tái của một người con gái lương thiện chỉ vì nghèo mà phải ở xóm điểm và mang tiếng là điểm luôn. Người tài xế tắc xi vừa chứng minh điều đó. Tại sao cứ xuống Lăng Cha Cả là người ta nghĩ ngay đến chuyện tìm điếm giải buồn.

Nguyễn Đạm muốn quay gót về Sài Gòn, muốn trở về ngay, đợi cái ý nghĩ bấn thủi được xóa tan trong đầu óc, nó mới tới kiếm Thủy. Nghĩ vậy, nhưng chân nó vẫn bước.

Buổi chiều xuống nhuộm xám cả không gian. Nguyễn Đạm thọc hai tay vào túi quần, cúi gằm mặt bước vào ngõ. Người cảnh sát đứng gác đầu ngõ vẫy tay:

- Lại đây!

Nguyễn Đạm hơi chột dạ. Nó bước gần người cảnh sát:

- Thầy hỏi tôi?

Người cảnh sát hỏi:

- Đi đâu?

- Tôi vào thăm người quen.

Người cảnh sát cười khinh khỉnh:

- Người quen hả? Có bao nhiêu người quen tất cả?

- Một.

- Nhớ kỹ xem.

- Tôi mới quen một người thôi.
- Con gái hả?
- Dạ.
- Cho xem căn cước.

Người cảnh sát vẩy vẩy hai ngón tay. Nguyễn Đạm muốn nổi giận. Nó muốn hạ người cảnh sát vì mắt nó vừa hiện ra những tên Chà và khốn kiếp. Song nó nín. Nguyễn Đạm ngoan ngoãn móc căn cước đưa người cảnh sát. Người cảnh sát đón bằng hai ngón tay. Không cần xem, anh ta hất hàm:

- Tên gì?
- Nguyễn Đạm.
- Mấy tuổi?
- Có ghi ở trong đó, thầy chịu khó coi dùm.

Người cảnh sát sừng cổ:

- Mà nói chi vậy?

Nguyễn Đạm nhún vai:

- Nói thầy chịu khó coi dùm.

Người cảnh sát nạt nộ:

- Muốn vô tù không?
- Không muốn, vì tôi đã từng ở tù.
- Vậy muốn gì mà ăn nói ngỗ ngược thế?
- Muốn thầy coi thẻ nhanh dùm để tôi vào sớm kiếm người quen.

Người cảnh sát ném trả Đạm chiếc căn cước:

- Không đi "chơi bời" chứ?

Nguyễn Đạm mím môi:

- Người bà con tôi ở trong xóm.

Người cảnh sát lạnh lùng đến tàn nhẫn:

- Vô đi, hể bắt được quả tang đừng có trách.

Nguyễn Đạm khinh khinh nhét chiếc thẻ căn cước vào túi quần sau.

Nó lăm lăm bước vào ngõ hẹp. Tiếng một ả điếm mời nó:

- Vô đây mí em anh hai...

Nguyễn Đạm muốn nôn mửa. Nó giả vờ điếc, bước đi, bước đi. Nhưng tiếng ả điếm đuổi theo như con chó săn đã đánh hơi đích xác con mồi:

- Vô đây "yêu" lắm mà anh hai...

Con điếm chạy ra nắm cánh tay Đạm. Con điếm khác ở nhà khác gần đó cũng chạy ra. Hai con níu kéo một "khứa" không ham "giải buồn". Nguyễn Đạm bỗng trở thành nạn nhân của sự tranh giành. Nó giật tay thật mạnh. Hai con điếm ngã chúi vào nhau. Ngay lúc đó, xuất hiện một tên ma cô bằng tuổi Đạm. Tên ma cô vỗ vai Đạm:

- Anh hai đi với em.

Đạm xẵng giọng:

- Đi đâu?

- Thì anh hai đi với em.

Nguyễn Đạm mặc kệ tên ma cô dắt mình đi.

Hai con điếm bị "khứa" chê, hăn học chửi đồng. Nguyễn Đạm quay lại. Tên ma cô buông lời:

- Thây mặc nó, anh hai. Hơi đâu chấp nhật với bọn đĩ điếm.

- Chú mày định dắt tao đi đâu?

Tên ma cô nham nhở:

- Đi tới chỗ anh hai khoái!

- Sao mày biết tao khoái?

- Thì các anh vô đây tìm khoái lạc chứ tìm gì nữa...

Nguyễn Đạm nhìn thẳng vào mắt tên cô ma:

- Tao không khoái.

Tên ma cô kiên nhẫn:

- Bọn đờ đừ điều luyện sẽ làm anh khoái. Có "thuốc" đây.

Nguyễn Đạm hất cánh tay tên "ma cô" khỏi tay mình:

- Tao không đi tìm đĩ đâu, mày nghe rõ chưa?

Tên "ma cô" nham nhở hơn:

- Xóm này toàn đĩ, anh không tìm đĩ thì tìm ai?

Nguyễn Đạm lại đau nhói tim phổi. Nó muốn vung tay dấm vỡ mặt kẻ đối diện. Nhưng tay nó chùn lại khi nó chợt nhớ rằng từ người tài xế tắc xi, người cảnh sát kiểm tặc đến thẳng "ma cô" đều có ý nghĩ như nhau. Nghĩ là đàn bà con gái sống chung với bọn điếm ở Lăng Cha Cả đều là đĩ điếm hết.

Nó dụi giọng:

- Tao đi tìm một người quen. Nhưng thôi, mày muốn đưa tao đi đâu thì đi.

Tên ma cô sáng mắt lên:

- Anh "chịu" rồi hả?

- Chịu gì?

- Chịu chơi.

- Mà cầm mồm mà lại, đừng nói năng gì nữa.

Nguyễn Đạm móc túi lôi ra tấm giấy hai trăm nhét vào tay tên ma cô:

- Chịu cầm hồn không?

Tên ma cô lặng người một lát:

- Dạ, đàn em xin cầm miệng, nhưng chẳng lẽ đàn anh không hỏi gì.

Nguyễn Đạm búng ngón tay:

- Khi nào tao hỏi mà hãy nói.

- Dạ.

Mùng lác đã dạy Nguyễn Đạm cái tác phong đàn anh đó. Bây giờ nó đã quen cuộc sống đàn hoàng của những thằng thanh niên vô lý tưởng. Vô lý tưởng nhưng may mắn hơn những thằng vô lý tưởng khác. Là chúng nó còn có nghề để kiếm ra tiền để sống phè phỡn, chứ không đến nỗi phải vác dao đi đánh mướn hoặc thổi xế hoặc đi hiu hoặc bóm xếch lấy tiền độ nhật.

Ba đứa sống chung một căn phòng ở bin đình bằng tiền làm nghề ma cô của Mùng lác. Mùng lác, đối với xã hội là một tên khốn nạn song đối với các em điếm sống cơ cực ở các ngõ hẻm ngoại ô bùn lầy nước đọng thì lại là vị anh hùng, là một ân nhân đã đưa bọn điếm sạch nước căn từ trong bóng tối ra ánh sáng, từ bọn điếm nằm choạc lên giai cấp điếm quý phái làm ít ăn nhiều.

Từ dạo bỏ nghề chém giết, Mùng lác đã tạo cho nó một khoảng đất đứng tương đối vững chắc. Nếu xã hội còn nghề làm điếm lén lút, Mùng lác còn sống phong lưu tới khi nó nhắm mắt. Nó đã nghĩ ra một lối thoát, đã làm một cuộc cách mạng cho cuộc đời du đãng của nó.

Mừng lác đi chơi bởi khắp các xóm nhỏ ở ngoại ô Sài Gòn, Chợ Lớn.

Như một tên đạo diễn đi tìm một đào chính cho cuốn phim mới, Mừng lác cũng đi tìm hoa hậu... điếm. Nó nhặt các em điếm đẹp nhất của xóm nhỏ. Không nhiều đâu, mỗi xóm có một em là chuyện phi thường rồi. Mừng lác lôi các em khỏi xóm nhỏ, đưa về sống chung với mình.

Nó đã kiên nhẫn dạy dỗ các em ăn nói đủ các thứ giọng. Nó dạy dỗ các em nhỏ để có thể chịu đựng được đủ các loại "khứa". Những anh già ham nũng nịu, ham ngây thơ, Mừng lác chường ngay các em "nữ sinh" của nó ra. Và những anh già híp mặt lại, tình nguyện làm những con mồi ngon của em "nữ sinh" và công ty của Mừng lác "thịt". Các em "nữ sinh" ỡng ẹo; nũng nịu hay quá. Đến nỗi những anh già "bắt" luôn làm vợ bé, thuê nhà riêng hoặc mua hẳn một căn nhà nuôi nấng em út.

Em út sống với chồng già ít lâu, đổi chiều cuộc sống, em tìm một chàng trai lý tưởng hơn, đá vèo anh chồng già một cái và "lập sổ gia đình" với chồng chính thức. Cuộc đời em từ đó hết sóng gió. Em có thể quên dĩ vãng, quên xóm nhỏ, quên những đêm bố ráp. Nhưng em không thể quên Mừng lác. Vì Mừng lác đã ròng cái dây xuống vực thẳm kéo các nàng lên.

Với những em không thích cuộc sống gia đình, cuộc sống rước khách của các em cũng sáng sủa lắm. Các em ở bin đình tiếp toàn khách sang. Các em ăn tiêu như phá của.

Gần đây, người Mỹ sang Việt Nam khá đông. Mừng lác bèn tung các đàn em của nó tới Hội Việt Mỹ, tới các English Courses traу dỗi Anh ngữ. Ba bảy tuần lễ "học tập" các em nhỏ của Mừng lác đã đủ khả năng bắt "khứa" Mỹ và ba, bảy tháng sau, nhiều em đã đến Tòa đại sứ Mỹ

để hỏi han thủ tục xin gia nhập Mỹ tịch để được theo chồng Mỹ về Mỹ sống với tổ quốc Mỹ.

Đền đáp lại công ơn đó, các em nhỏ chia quyền lợi cho Mừng lác rất xứng đáng. Nó vung tiền như các công tử triệu phú. Nó quyết định củng cố nghề nghiệp cho tới khi nó chết. Dưới trướng nó, luôn luôn có mười em sáng nước. Khi một em đi lấy Mỹ hoặc đi lấy chồng, Mừng lác lại làm cuộc "kinh lý" các xó điếm. Và nó cố tìm hoa hậu mới, thần tượng mới để sống. Sống vất vả vô cùng. Không tranh đấu, khám phá thì chỉ còn nước trở về nghề đâm chém. Mừng lác bị cảnh sát vồ, bị nhốt vào phòng tạm giữ rồi bị cạo trọc đầu và phơi ở giữa lộ cùng với Nguyễn Đạm, Lâm sùi không phải vì tội đâm chém. Rất tình cờ, nó bị bắt cũng như rất tình cờ nó trở thành du đảng. Không một thanh niên nào muốn mình trở thành du đảng cả. Ai cũng muốn mình trở thành vĩ nhân, anh hùng trong lịch sử. Thành thử nhiều người đã tình cờ trở nên du đảng.

Nguyễn Đạm đã sống với du đảng Mừng lác. Nó đã từng ném đòn cảnh sát của chế độ Ngô Đình Diệm, đã từng chịu nổi nhục cân nặng bằng cái thể xác nó. Nổi thù hằn một sớm một chiều thay đổi hẳn tâm tính của cậu học sinh Nguyễn Đạm. Nó đâm ra muốn hách dịch để trả thù những lần bị cảnh sát hách dịch át giọng.

Tên ma cô tinh ý, biết đụng phải tay tổ, cười xòa:

- Đàn anh bảo sao, đàn em nghe vậy.
- Mà.
- Dạ!
- Mà biết nhiều chuyện ở đây phải không?
- Dạ.

Nguyễn Đạm móc túi lôi ra một mảnh giấy có ghi lằng nhằng vài chữ trao cho tên ma cô:

- Biết số nhà này không?

Tên ma cô coi qua, đáp luôn:

- Dạ biết.

- Nhà ai.

- Ông Thuận làm trong phi trường.

- Có cô con gái tên Thủy phải không?

- Dạ.

Tên ma cô nhìn Nguyễn Đạm soi bói:

- Đàn anh muốn "sài" thứ đó?

Đạm vung tay tát tên ma cô một cái:

- Im mồm mày lại.

Tên ma cô toan chống đối, Nguyễn Đạm chỉ vào mặt nó:

- Biết tao là ai không mà định giở trò.

Không thấy nó đáp ngay, Nguyễn Đạm hỏi:

- Nghe tên Mừng lác không?

Tên ma cô biến sắc ấp úng:

- Dạ... có... ạ!

- Tao là bạn của Mừng lác

- Thưa anh tên gì?

- Đạm.

- Thưa anh tìm cô Thủy ạ. Cô ấy dọn nhà ra khỏi xóm này rồi.

Nguyễn Đạm thộn mặt ra. Lúc lâu mới thở dài, chán nản:

- Dọn lâu chưa?
- Hôm qua.
- Sao lại dọn đi?
- Em không biết. Thưa anh, người lương thiện sống ở đây riết rồi cũng hóa hư hỏng. Chắc vì thế mà cô Thủy dọn nhà.

Nguyễn Đạm thân mật khoác vai tên ma cô:

- Chú mày tên chi?
- Dạ, Mạnh.
- Này chú Mạnh!
- Dạ.
- Chú đưa anh tới chỗ ngon nhất của chú đi! Tao cần say, cần giải buồn, cần tìm lý tưởng. Mày biết Mừng lác nó bảo sao không?
- Dạ không.
- Nó bảo mày có lý tưởng.
- Em chẳng hiểu gì?
- Thì mày có nghề ma cô. Có nghề là lý tưởng. Chứ long nhong, lang thang như tao là vô lý tưởng, Mạnh ạ!

Mạnh nhe răng cười:

- Em có lý tưởng à?
- Ừ.

Nguyễn Đạm dìu Mạnh đi:

- Nhớ đưa tao tới chỗ ngon nhất nghe.
- Đàn anh tin em đi.
- Tao tin chú mày lắm.

Mạnh dẫn Nguyễn Đạm tới một căn nhà sáng sủa hơn những căn nhà trong xóm hẹp này. Nó gõ cửa ba tiếng. Một thằng ôn chừng mười tuổi hé cửa, ló đầu ra. Mạnh hỏi:

- Có con Mậu ở trồng không?

Thằng ôn nheo mắt, y hệt cái nheo mắt của tên ma cô Mạnh:

- Chị đang bận.

Mạnh mím môi tỏ vẻ bức tức:

- Khứa nào?

- Mẽo anh ạ!

Mạnh nhổ bãi nước miếng, nhưng khuôn mặt nó tươi hẳn lên. Nó vỗ vai Nguyễn Đạm:

- Thưa anh.

- Gì?

- Em thưa thật với anh em rất sợ Mừng lác và em sợ luôn cả anh nữa.

Nguyễn Đạm ngạc nhiên nó chưa hiểu ma cô Mạnh muốn nói gì thì Mạnh đã tiếp:

- Anh cho đàn em nửa tiếng nữa, đàn em sẽ dẫn anh tới chỗ giải buồn khác.

Đạm nhún vai:

- Ở đây sao?

Mạnh liếm mép:

- Ở đây là chỗ kiếm ăn chứ không phải là chỗ giải buồn anh ạ! Đươi xóm này nghèo mạt, bệnh tật tứ tung...

Nguyễn Đạm gật gù như một tay chơi sành điệu:

- Bộ chú mày chê anh sao?

Mạnh đáp:

- Đâu dám

Nguyễn Đạm nhìn Mạnh không chớp mắt:

- Mày nói thật với tao lần chót đi!

Mạnh cúi mặt:

- Nói thật với anh là con mồi đã sa bẫy. Xin anh nửa tiếng để em "làm lông" nó.

Nguyễn Đạm búng ngón tay:

- Thăng Mẻo hả?

Mạnh gãi tai xun xoe:

- Dạ.

- Mày sẽ làm gì nó?

- Nhiều trò lắm.

- Nói tao nghe.

- Không nói được, anh vô coi tụi em "biểu diễn nghệ thuật" sẽ biết.

Nguyễn Đạm đang chán nản không biết thì giờ bằng cách nào. Nó có định đi "giải buồn" đâu. Thâm tâm nó, nó chỉ định đi kiếm nhà Thủy. Từ đêm gặp Thủy ở phòng tạm giữ, chứng kiến nỗi đau thương của Thủy, nó đâm ra thương nhớ Thủy.

Mừng lác đã đem mọi thứ kinh nghiệm ra "giáo dục" Đạm. Nhưng Đạm vẫn lo lắng. Nó lo lắng cho số phận Thủy. Con bồ câu bùn vấy nhớ chắc sẽ dẫm mình luôn xuống bùn cho nhớ một thể? Rồi cuộc đời của người con gái ấy sẽ ra sao?

- Cô Thủy dọn nhà đi đâu mà biết không?
- Dạ không, thưa anh...
- Mà muốn gì?
- Mời anh vô nhà chơi. Rồi lát nữa em đi hỏi thăm giùm anh.

Nguyễn Đạm nghe xuôi ta. Nó theo Mạnh vào nhà. Căn nhà chia làm hai phòng. Bên ngoài là phòng khách. Một đứa con gái nhỏ canh ở cửa sổ phòng trong. Đứa con trai lai trông rất kháu khỉnh. Nó mới độ tám, chín tuổi. Da trắng mịn, mũi dọc dừa không cao lắm. Đôi mắt nó sâu và dường như đã chứa đựng cả một trời u ẩn. Nó mặc quần áo Việt Nam, ngồi co ro dựa lưng vào vách ván. Một tay mân mê tấm ri đô, một tay cầm bắp ngô nướng đưa lên miệng ngoạm ngấu nghiến.

Cánh cửa đã khép kín, Mạnh hỏi thằng bé:

- Khui rượu chưa?

Thằng bé lễ phép:

- Thưa anh còn có nửa chai thôi.

Mạnh vụt rồi rít:

- Mày ra Lãng lượm nửa chai để nữa đi. Bọn thằng Giăng, thằng Bỏ đứng đâu?

- Chúng nó canh gác kỹ lắm rồi ạ!

Thằng bé đẩy cửa bước ra ngoài. Mạnh hất hàm hỏi con bé lại:

- Gia nin, mày ngó xem thằng Mễ đang làm gì?

Con bé lại hé tấm ri đô nhìn vào. Nó quay đầu lại trả lời:

- Đang rờn với chị Mậu.

Một lát sau, thằng bé đã đem một chai rượu đế về. Mạnh rót rượu đế thứ cháy xé cổ vào nửa chai rượu vang. Nó lắc thật kỹ và bảo con Gia nin đem vào cho thằng Mễ. Thằng Mễ "thank you" rồi rít, cười nói ầm ĩ. Ánh đèn trong nhà là ánh đèn dầu leo lét... Bên ngoài xóm nhỏ đã xuống đêm.

Nguyễn Đạm móc thuốc lá hút. Đôi mắt nó chăm chăm ngó con Gia nin và thằng bé. Nó vẫy tay gọi thằng bé lại gần mình. Thằng bé đưa mắt hỏi Mạnh, Mạnh gật đầu. Thằng bé mới dám tới chỗ Đạm. Nguyễn Đạm chìa thanh kẹo cao su. Thằng bé chộp luôn. Đạm nắm cánh tay nó:

- Tên em là gì?

- Rớt.

- Tên chi kỳ vậy?

- Người ta bảo em rớt ở đường mương đem về nuôi đặt tên em là Rớt.

- Em không có bố mẹ à?

Mạnh trả lời dùm nó:

- Mẹ nó là bọn điếm, bố là khách "giải buồn". Nó là hình ảnh thuở nhỏ của em đó, đàn anh ạ!

Nguyễn Đạm chớp mắt. Dường như con muỗi vừa sa vào mắt nó. Mạnh nói thêm:

- Sinh trong xóm này, lớn lên con gái làm điếm, con trai làm ma cô, đàn anh biết không?

Đạm buông hai tay cọc lốc:

- Thế à!

Nhưng hai tiếng cọc lốc đó mang một âm hưởng nào nề, khiến Mạnh phải bộc lộ tâm sự:

- Làm điểm nhục như ma cô. Không ai muốn nhục cả, nhưng trời bắt thì đành chịu vậy thôi. Đàn anh nghĩ coi có cách nào mang tội này ra ngoài lộ sống nghề khác chẳng?

Đạm lắc đầu:

- Tao đâu dám nghĩ chuyện to tát ấy. Tao cũng đang sống trong nghề của mày. Chỉ khác tao chưa thực hiện thôi. Ốc mang mình ốc chưa nổi, mang cọc đầy râu sao được.

Mạnh dụi một miếng thuốc hút dở vào tường:

- Anh nói sao?

- Mày bảo mày biết Mừng lác mà mày còn ngạc nhiên à?

- Em chỉ biết Mừng lác, vua du đặng Phú Thọ thôi.

Đạm nhả khói thuốc:

- Có lẽ mày nên gặp Mừng lác đi, nó sẽ đưa mày ngoài lộ được đó.

- Bằng nghề gì hả anh?

- Bằng nghề ma cô.

- Nghĩa là vẫn sợ cảnh sát, vẫn sợ lo ngày bị súc vô Chí Hòa.

Phòng trong, tên Mỹ bắt đầu cười nói to lớn. Ý chừng rượu đã thấm tim phổi nó. Mạnh nhếch mép cười:

- Con mỗi lọt bấy rồi, nó đang giẫy giụa.

Đạm hỏi:

- Chúng mày định "làm lông" thằng Mễ bằng cách nào?

Mạnh vỗ con muỗi đậu trên má mình:

- Như thường lệ anh ạ!

- Tao chưa hiểu.

- Chúng em có tổ chức "làm lông". Tài xế tắc xi dụ mỗi xuống đây, dẫn mỗi vào ổ. Gái điếm chịu chuộng con mỗi bằng mọi thủ đoạn và nghệ thuật của nó. Nó cũng biết khuyến khích con mỗi uống rượu. Con mỗi không biết rượu chất pha rượu đế và bốn viên thuốc ngủ. Con mỗi được "mái sụy" tu rượu vang ừng ực. Tu xong, đầu hót một hồi thì con mỗi gục, chúng em bèn xoay con mỗi ra "làm lông". Đồng hồ, bút máy, lắ, nhắ, đô-la chúng em lột trớ trụi. Lột xong, chúng em khiêng con mỗi vất một xó để lúc nào tỉnh thì nó về nước, nó nghiền ngẫm kinh nghiệm. Mà nó chết thì mặc cha nó.

Nguyễn Đạm ớn xương sống:

- Nhỡ nó không gục thì sao?

Mạnh đứng dậy:

- Dễ ợt, cái chai rượu đập vào gáy nó.

- Nó không báo cảnh sát à?

- Đưa nó vào đây vòng vèo hàng trăm ngõ, nó biết ngõ nào mà báo.

- Không gặp cảnh sát kiểm tục hả?

Mạnh xoa tay:

- Chỉ sợ quân cảnh và cảnh sát thôi. Nhưng chúng em đã có sợi dây báo động do bọn lỏi đảm nhận. Lính mới bước vào, trong này đã có tin. Còn cảnh sát kiểm tục, xin lỗi anh, bọn nó cũng "ăn có" với tụi em.

Mạnh tiếp:

- Đấy đàn anh xem, xã hội Lãng Cha Cả sống cũng biết đoàn kết chặt chẽ lắm chứ bớ sao. Thời buổi này ăn mảnh đâu được. Đứa nọ nhờ đứa kia để có cơm mà ăn, áo mà mặc.

Đạm đã đốt thuốc mới. Nó ném cho Mạnh một điếu:

- Có vụ phản phé không?

Mạnh rút con dao, bấm tách một cái. Lưỡi dao bật ra. Nó phóng con dao vô vách ván:

- Có chứ, nhưng đã có cách trừng trị kẻ phá đồ niêu cơm của mình.

Nguyễn Đạm chép miệng:

- Cực quá nhỉ?

- Dạ cực lắm!

Đạm ngậm ngừng giây lát, rồi nói:

- Tao sống với Mừng lác nhiều khi cô đơn quá. Mày cho tao con Gia nin tao đem về làm em nuôi được không?

Mạnh hỏi hơi sỗ sàng:

- Anh có mục đích hả?

Nguyễn Đạm không giận, nó thản nhiên đáp:

- Tao không muốn nó trở thành điểm, tao sẽ nuôi nó, cho nó đi học. Rồi lớn lên nó sẽ có chồng con đàng hoàng.

- Anh giải quyết vấn đề xã hội y hệt phim Ấn Độ và tiểu thuyết ở báo Saigon Mới. Anh biết ở Saigon có bao nhiêu xóm điểm không? Và bao nhiêu đứa trẻ như con Gia nin, như thằng Rót? Anh dắt một con Gia nin, nỡ bỏ bao nhiêu đứa ở lại xóm điểm sao? Không được? Anh có tâm hồn lắm nhưng cái lối giải quyết của anh là lối giải quyết của mấy tay đạo đức giả. Anh phải làm cái gì khác hơn, phải đem hết bọn trẻ thơ ra khỏi vũng bùn nhơ này, phải xây nhà cho chúng nó ở, xây trường cho chúng nó học, xây đường cho chúng nó đi vào tương lai...

Nguyễn Đạm ngắt lời Mạnh:

- Thôi, tao chán nghe mây quá rồi. Mây đi tìm giúp tao địa chỉ mới của cô Thủy.

- Anh yên chí, nếu ông Thuận còn làm trong phi trường thì chuyện này dễ dàng.

- Còn thằng Mỹ, lột xong chưa?

- Chưa vội.

Nguyễn Đạm móc tiền cho con Gia nin và thằng Rốt mỗi đứa một trăm khiến Mạnh nhớ ra nó co cầm nhẹ của Đạm hai trăm bạc. Nó cười thành tiếng:

- Anh là "khứa" hào hoa.

Nguyễn Đạm hơi ngượng:

- Vì tao buồn quá thì đúng hơn. Có lẽ tao nên về.

Mạnh trả lại Đạm hai trăm. Đạm cho luôn Gia nin và Rốt. Nó xoa đầu Gia nin:

- Chia cho bọn thằng Bỏ, thằng Giăng nữa nghe không.

Rốt mở cửa. Đạm theo sau Mạnh bước ra ngõ. Tới con lộ sáng trưng đèn điện. Mạnh bắt tay Đạm:

- Anh quen cô Thủy trong tù hả?

- Ừ, sao mây biết.

- Tội cô bị bắt lầm, đàn em hay chuyện.

- Chúng nó làm nhục cô ấy.

- Đàn em cũng đoán thế, anh thấy làm người khổ không? Nhưng nếu cảm thấy không thể làm được gì thì nên ngiên răng mà chịu nhục.

- Tao không ngiên răng đâu.

Mạnh buông tay Đạm. Nó nhìn Đạm không chớp mắt. Mạnh xoay lưng và biến vào trong ngõ tối. Nguyễn Đạm

trông theo. Nhưng bóng tối đã nuốt mất thẳng ma cô.

CHƯƠNG 11

ÂM SÙI NGỒI Ở MỘT GÓC ÍT ÁNH SÁNG NHẤT trong phòng trà Hương Hoa. Tối nay có một cái hẹn với bọn du đãng. Ngót tháng nay, từ ngày về sống với Mừng lác, nó đã quên chuyện đấm đá. Bày rỗ, Hưng mặt theo vào tù rồi. Hưng mặt theo bị năm năm cầm cố. Bày rỗ bị tống vào trại Tế Bần. Hôm qua đọc báo, nó hay tin người bán nước dừa cũng đã chết luôn. Anh ta sợ tội giết người toan vượt ngục. Anh ta bị cảnh sát nổ súng. Đạn trúng bụng anh ta, bác sĩ đã tận tâm cứu chữa nhưng anh ta vẫn chết.

Nhà báo làm một vụ điều tra về cái chết vô lý của anh bán nước dừa. Báo Hy Vọng còn chụp hình vợ con anh và mở cuộc lạc quyên cứu trợ người vợ và đứa con xấu số. Chỉ biết nó có trách nhiệm về cái chết vô lý của người bán nước dừa. Nếu Hưng mặt theo không giết Ganesh Sang, và nếu Hưng mặt theo can đảm nhận tội ngay, không nên hèn hạ đổ thừa cho Lê văn Hai thì đâu đến nỗi Lê văn Hai bị hạ ngục.

Nhưng Mừng lác cũng có trách nhiệm trong cái chết khốn nạn này. Nó đã ngậm miệng đến phút chót mới mở sáng mắt Hưng mặt theo. Như thế, cả cái xã hội nhơ nhớp hiện tại đều là sát nhân giết Lê văn Hai.

Trước hết là công lý đã dung túng cho sức mạnh áp bức Lê văn Hai. Rồi đến bọn thợ bắt người, đến Hưng mặt theo, đến Mừng lác... Nguyễn Đạm đọc bài báo đăng trên tờ Hy Vọng. Nó đã ứa nước mắt thương sót người đồng cảnh ngộ. Nó thú nhận nó đã nhúng tay vào vụ sát nhân đó. Phải chi nó nhắm mắt làm ngơ; đừng tỏ ra hào hiệp, thì anh Lê văn Hai chỉ biết nốt vài hôm là cùng. Khốn

nổi, nó đã ra tay và lòng hào hiệp của nó giết chết một người hiền lành, vô tội. Vô lý đến thế là cùng, còn nỗi buồn nào đáng buồn hơn?

Nguyễn Đạm muốn buồn nôn. Nó buồn nôn thật sự, buồn nôn vào cái xã hội chó đẻ này. Người ta đã chết như vậy đó. Vậy mà chính phủ giải thích rằng Lê Văn Hai là trùm du đảng Cầu Muối, bị bắn chết vì vượt ngục! Trong khi đó, trùm du đảng Cầu Muối là Năm sáu ngón nằm ở trại Tể Bần ôm bụng cười khoái chí.

Chiều qua, ba đưa năm trên giường hút thuốc bàn bạc cách trả thù cho Lê Văn Hai. Nguyễn Đạm bảo Mừng lác cấp cho vợ Lê Văn Hai một món tiền làm vốn để chị ta buôn bán nuôi đàn con dại.

Lâm Sùi nghe Nguyễn Đạm bàn chuyện giúp đỡ gia đình Lê Văn Hai nó chỉ gật đầu đồng ý. Nó đã ngồi đần mặt nhớ lại một đêm thê thảm trong phòng tạm giam. Lâm Sùi thấy nhói ở tim. Nó biết đích xác nó và Hưng mặt thẹo, Bảy rỗ mới là kẻ giết Lê Văn Hai.

Những ngày gần đây. Mừng lác phụ cấp tiền ăn cho Lâm Sùi. Hơn nữa, Mừng lác còn cho nó tiền để nó mua thuốc phiện cho bố nó nữa. Lâm Sùi muốn có một món tiền giúp riêng cho vợ con Lê Văn Hai. Và nó đã nhận một cái "áp phe" với bọn du đảng nhà giàu.

Lâm Sùi ngồi ngâm nga ly cà phê đá. Phòng trà còn vắng. Ca sĩ chưa tới. Giàn nhạc hòa tấu với những bản nhạc giẻ rách của các ca sĩ bốn xứ. Những bản nhạc mà nếu phải lắng tai thưởng thức, người nghe có thể phát điên, cởi quần áo, văng tục luôn mồm. Nhưng rất may những người đến phòng trà không phải để nghe đàn, nghe hát. Người ta đến phòng trà để ngắm mông, ngắm ngực ca sĩ. Cũng có nhiều người tới để thưởng thức âm nhạc. Khổ

nổi, họ lại có những cái tai rất giống tai trâu và chỉ biết vỗ tay đôm đốp.

Lâm sùi đã hút đến điều thuốc thứ năm. Viên đá lớn trong ly đã tan thành nước. Lâm sùi cúi gằm mặt xuống sàn, chẳng thiết để ý chung quanh. Nó ngấm viên đá tan mà tưởng tượng tới cuộc đời nó, cuộc đời của bạn bè nó, cuộc đời của những thằng bằng tuổi nó đang đi hoang trong xã hội như nó.

Tiếng người oang oang từ cái "mi cô" trên giàn nhạc khiến Lâm sùi ngẩng mặt lên. Phòng trà đã đông nghẹt. Thế mà Lâm sùi không hề biết gì. Nó cô đơn, cô đơn trong cái phòng trà thác loạn...

- Thưa quý khách thân mến, mở đầu chương trình cô...

Tiếng vỗ tay trời dậy.

Người nữ ca sĩ phòng trà cong người lên hát bài ngợi ca ái tình giẻ rách. Lâm sùi muốn búng mẩu thuốc lá vào miệng ca sĩ cho con bé câm miệng lại.

Lâm sùi lẩm bẩm chửi rửa bản nhạc nó hét lớn:

- Câm cha mồm nó lại!

Nhưng tiếng hét của nó bị những tiếng vỗ tay, những tiếng hoan hô át đi. Rồi anh nhạc trưởng lại cong người trước mi cô:

- Để tiếp nối chương trình...

- Bis, bis...

Lâm sùi nghiến răng:

- Đ.m bít cái gì nữa đây?

Nó lấy muống gõ lia lia vào cái ly để gọi bồi. Vừa lúc đó, bộ du đấng nhà giàu đẩy cửa bước vô. Lâm sùi đứng lên. Nó coi phòng trà không hơn gì chợ cá. Và nó gọi:

- Lại đây Tony Dần!

Tony Dần kéo ba thằng bạn tới bàn Lâm sùi. Bốn đứa kéo ghế ngồi xuống. Lâm sùi nói:

- Tao muốn rời khỏi đây.

Tony Dần ngạc nhiên:

- Mày không thích nghe nhạc à?

Lâm sùi lắc đầu:

- Nghe nữa chắc tao nôn ọe ra đây mất. Nhạc với đàn như cức chó ấy.

Tony Dần đẩy hộp thuốc con mèo cho Lâm sùi:

- Mày chịu khó ngồi đây một lát. Chuyện tao nhờ vả mày là ở đây.

Lâm sùi hỏi luôn:

- Mày có mang tiền theo không?

- Có

- Đủ chứ...

- Chưa đủ, để tao giới thiệu với anh hai thằng bạn tao.

Lâm sùi gật đầu, Tony Dần chỉ thẳng ngồi cạnh mình...

- Đây là Robert Quỳnh con trai ông Tổng giám đốc X.

Nó chỉ tiếp thẳng ngồi đối diện nó:

- Còn đây là Rock Bình, con trai ông Bộ trưởng Y.

Lâm sùi không mấy ngạc nhiên. Nó đã từng thanh toán mượn cho nhiều thằng con các ông lớn. Tony Dần là con trai út của ông Giám đốc H. Nó cay cú nữ ca sĩ Trà My của phòng trà Hương Hoa, nhưng con trai lão chủ phòng trà phổng tay trên ca nó. Tony Dần hạ thằng con trai lão phòng trà. Điều đó dễ lắm. Nhưng nó muốn làm cho cái

phòng trà Hương Hoa lụn bại luôn. Được anh em đánh tiếng Lâm sùi, nó vội vàng kiểm bằng được Lâm sùi.

Trước đó một tuần, Lâm sùi đã từ chối. Nó đã hứa với Mừng lác, Nguyễn Đạm rằng nó bỏ nghề đánh mướn, chờ ngày bố nó chết, nó không phải lo thuốc phiện cho bố nó nữa, Lâm sùi sẽ đăng lính để làm lại cuộc đời.

Nhưng lại có hôm nay, Lâm sùi xét thấy nó chưa thể bỏ nghề đánh mướn, đâm thuê được. Xã hội Lâm sùi đang sống không có chỗ cho những thằng như nó đóng góp nước mắt mồ hôi. Dưới mắt nó, xã hội rạc những đứa con khốn nạn, đê tiện, ích kỷ và nắm số phận nó, số phận bạn bè nó. Xã hội không có lấy một đứa ra hồn để nó ca tụng thì nó làm lại cuộc đời có ích gì. Lâm sùi đã lý luận thế trước khi quyết định giúp bọn Tony Dần. Trong sự lý luận đó hình ảnh một thứ Sáu mạnh trong các tiểu thuyết trinh thám của Thanh Đình, hình ảnh một thứ hiệp sĩ trong các tiểu thuyết kiếm hiệp của Văn Tuyền hiện ra, thôi thúc nó, Lâm sùi sẽ không cần phải ăn trộm của bọn nhà giàu phân phát cho nhà nghèo.

Nó chỉ cần dùng sức mạnh và thành tích của nó để lột tiền bọn giàu tiền rủng mỡ. Và Lâm sùi không còn băn khoăn gì nữa. Tiền của bọn Tony Dần sẽ nuôi sống cả gia đình gã bán nước dứa xấu số Lê Văn Hai.

Lâm sùi gạt tàn thuốc vào ly cà phê đá. Tiếng "xèo" ngăn ngửi và tiếng Lâm sùi cộc lốc:

- Được rồi, chúng mày muốn thanh toán nó bằng cách nào?

Tony Dần nói:

- Mày biết mặt nó chưa?

- Chưa.

Robert Quỳnh xen lời:

- Tên nó là Elvis Hải. Chúng tao muốn thanh toán cái phòng trà này chứ không muốn thanh toán riêng thằng Elvis Hải.

Lâm sùi hất hàm:

- Chúng mày định trả tao bao nhiêu mà đòi hỏi nhiều thế?

Rock Bình hỏi:

- Mầy muốn bao nhiêu?

Lâm sùi có vẻ khinh bạc:

- Hiện thời tao không còn sống bằng nghề đánh mướn chúng mày biết chứ?

Tony Dần xun xoe:

- Mầy không ở Nguyễn Thông nổi dài nữa à?

- Không, tao ở bin đình Núi Trắng, nhưng mới dọn về bin đình Rồng Vàng.

Rock Bình lặp lại câu hỏi của mình:

- Mầy muốn bao nhiêu?

Lâm sùi cười nửa miệng:

- Muốn bao nhiêu à? Mầy đánh giá xem vụ này đáng bao nhiêu thì trả. Chứ muốn thì bán cả nhà mầy đi chưa chắc đã đủ sự muốn của tao.

Rock Bình ngượng ngùng vừa rút thuốc châm hút. Trên sân khấu nhỏ của phòng trà, tiếng gã nhạc trưởng lại ồm ồm giới thiệu:

- Thưa quý vị, sau đây chúng tôi xin trình diện quý vị một nữ danh ca mong đợi của quý vị: Cô Trà My...

Nữ danh ca Trà My bước ra. Tony Dần quên mất "áp phe" nó đang bàn tính với Lâm sùi. Đôi mắt ấy dán chặt vào tấm áo dài, gấn nhiều kim tuyến của Trà My.

Lâm sùi thở dài. Nó không hiểu cái gì đã giết sự mộng mơ của nó. Hơn hai mươi tuổi, chưa yêu ai, chưa bị ái tình đá lên đá xuống, song tâm hồn Lâm sùi đã chai đá. Nó không thể nào rung động trước một người con gái. Với con gái, Lâm sùi chỉ gặp trong các xóm nhỏ. Và gặp để giải quyết sinh lý. Lâm sùi không biết hương vị yêu thương ra sao.

Nó vỗ vai Tony Dần:

- Mày yêu con nhỏ đó, hả?

Tony Dần gật đầu. Lâm sùi chép miệng:

- Tao không biết yêu ra sao cả?

Tony Dần tưởng Lâm sùi mỉa mai mình. Nó cay cú nhưng sợ Lâm sùi, đành nín thinh. Lâm sùi nói:

- Tao không xỏ mầy đâu. Tao như mầy tao tung tiền ra mà mua nó.

Tony Dần thở dài thườn thượt:

- Đâu dễ thế.

Lâm sùi chửi thề:

- Đ.m, con gái như nhau cả chứ đ. gì. Đứa nào thấy tiền mắt lại chả sáng lên.

Tony Dần nhìn Lâm sùi:

- Tao nói mầy đừng cẩu nhé!

- Cẩu mầy, tao ăn giải gì.

- Vậy tao nói đây...

- Nói đi!

- Mầy quan niệm con gái như nhau cả nên mầy không biết yêu là đáng đời mầy.

Lâm sùi mỉm cười rất tươi:

- Ờ, mầy nói đúng.

Tony Dần lại bỏ rơi câu chuyện, mở to mắt nhìn lên giàn nhạc. Nữ danh ca Trà My đang nhắm mắt, há hốc miệng diễn tả bản bi tình ca. Lẫn trong tiếng hát còn có tiếng nấc thốn thức của người danh ca. Tony Dần xúc động quá, nước mắt chảy đầm đìa. Lâm sùi nghĩ thầm:

- Bộ nó không còn chuyện gì để khóc nữa sao?

Nó ngó chăm chăm Tony Dần, Rock Bình, Robert Quỳnh. Mặt thẳng thanh niên nào khác giai cấp của nó cũng đàn độn một cách đáng tát vào mặt.

“Thế hệ thanh niên này đau khổ quá nhiều như vậy đó. Con các ông lớn, những tinh hoa của đất nước, những lãnh tụ tương lai của dân tộc đem khả năng và nước mắt đến phòng trà dâng hiến cho bọn ca nữ. Rồi một ngày nào đó, khi cha chúng nó hết thời, nhường lại quyền thống trị cho chúng nó, chúng nó sẽ không quên dắt cả đi điếm, ca nữ vào chính quyền. Nước sơn cách mạng tô lên những khuôn mặt trầy trụa của những thẳng ma cô, những con điếm, chúng nó trở thành những anh hùng, liệt nữ yêu nước nhất! Những thẳng thanh niên khác đi làm du đãng hoặc thổi phổi để cuối cùng đi làm công chức”.

Lâm sùi tự nhiên ngứa ngáy chân tay. Nó muốn đập phá ngay tại đây. Hình ảnh người cha gầy như cá mằm nằm suốt ngày bên bàn đèn hiện ra trong đôi mắt ngập lụt căm hờn của Lâm sùi. Nó nghĩ tới những ngày đói thuốc của cha, nghĩ tới tiền bạc vất ra cửa sổ của bọn Tony Dần, bất giác Lâm sùi nổi máu... du đãng.

Nó nằm trái đấm, giáng xuống chiếc bàn nhỏ. Chai ly ngã rập kêu loảng xoảng. Tiếng kêu căm hờn đó vẫn không át nổi tiếng hoan hô cuồng loạn, và cũng không làm Tony

Dần, Robert Quỳnh, Rock Bình giật mình. Lâm sùi dăng chân đạp tung cái bàn. Bấy giờ bọn Tony Dần mới hay có một tên du đảng gộc ngồi cạnh nó. Và tên du đảng gộc đang nổi giận.

Tony Dần cúi xuống nâng chiếc bàn lên. Nó cười hòa:

- Mày không thích nghe hát, hả?

Lâm sùi nghiêng rằng:

- Tao không thích ở đây, không thích chúng mày luôn.

Nó đứng dậy. Nhưng Tony Dần vội vàng kéo nó ngồi chỗ cũ:

- Mày giận chúng tao à?

Lâm sùi cười gằn:

- Giận chúng mày à? Tao thương chúng mày thì đúng hơn. Đ.m ai khổ sở khổ nạn ra sao chúng mày đâu có biết.

Robert Quỳnh đưa ngón tay nhỏ mơn man hàng ria lún phún:

- Biết làm gì?

Lâm sùi "chiếu tướng" Robert Quỳnh:

- Mày nói lại tao nghe. Đ.m, Dần công tử, ông sẽ rạch mặt chúng mày biết không?

- Dạ biết.

- Tao vào tù ra khám, chịu đòn cảnh sát quen rồi mày đừng tưởng bố mày làm Bộ trưởng mà tao không dám đụng tới mày đâu.

Robert Quỳnh nín khe. Lâm sùi bảo Tony Dần:

- Tao về đây.

Tony Dần vội móc túi lôi ra một tập bạc dúi vào tay Lâm sùi:

- Mầy cầm đờ trước năm xín.

Lâm sùi gạt phăng:

- Tao đang cần tiền lắm, nhưng bây giờ chưa cần. Chúng mầy muốn gì lên bin đình Rồng Vàng tìm tao.

Tony Dần ngỡ Lâm sùi giận mình, dù biết chẳng có lỗi gì nó cũng vội vàng xin lỗi. Nhưng Lâm sùi đã lượm gói thuốc và hộp quẹt của nó nhét vào túi.

- Mai lên tìm tao ở bin đình Rồng Vàng rồi tính toán sau.

Lâm sùi phăng phăng lách những cái cẳng bước ra. Một bàn tay chụp lấy ống quần nó. Lâm sùi đứng sững lại. Robert Quỳnh nhếch mép cười:

- Rồi, ông chủ thân mến của mầy đừng tay tổ rồi Tony ạ!

Tony Dần mở cờ trong bụng. Nó lăm bắm:

- Không chừng chẳng mất đồng nào.

Elvis Hải túm được ống quần Lâm sùi, giật mạnh. Lâm sùi bị giật lao đao. Nhưng nó để mặc cho thân hình nó lao đao. Lâm sùi xoay nghiêng người và tay trái đã tặng Elvis Hải một quả trứng ngược.

Elvis Hải ngã bật về phía sau. Tay nó tuột khỏi ống quần hẹp của Lâm sùi. Tên du đãng Nguyễn Thông nổi dãi lấy tay phải phủi quần mà Elvis Hải đã túm lấy. Nó sửa lại cổ áo. Chờ Elvis Hải bò dậy, Lâm sùi ghếch chân lên bàn, hất hàm rất... du đãng:

- Mầy ở lục tỉnh mới lên SaiGon à?

Elvis Hải thộp vội chai bia:

- Ông là thổ công Saigon, mầy chưa biết à?

Lâm sùi định đá tung Elvis Hải. Nhưng nó muốn vờn Elvis Hải trước khi cắn xé tên du đảng... sữa này. Lâm sùi đưa tay gãi gáy:

- Mày là thổ công cơ à? Hay quá nhỉ! Mày thử đập đôi chai bia tao coi.

Elvis Hải đứng dậy. Nó đập đôi chai bia thật. Tiếng thủy tinh vỡ nghe rợn người. Phòng nháo nhác. Nhiều người vội vàng trả tiền rời khỏi phòng trà. Lâm sùi biết chuyện không ổn. Cảnh sát sẽ tới ngay đây, hốt nó vào phòng tạm giữ. Và bọn thợ đánh người sẽ quần nó không chút nể nang. Lâm sùi khôn lắm. Nó bỏ chân xuống đất, thọc hai tay vô túi quần dụi giọng:

- Mày "chì" lắm, tao sợ mày rồi.

Nó làm bộ hỏi han:

- Tên ông bạn kêu chi?

Elvis Hải hoa chai bia vỡ:

- Elvis Hải!

Lâm sùi nghĩ thầm:

- Ông biết mặt mày rồi con ạ!

Nó giơ cánh tay nắm cánh tay Elvis Hải, nói to cho bọn Tony Dền nghe:

- Elvis Hải, tôi nhớ tên ông bạn rồi. Sẽ gặp ông bạn sau, ở đây e không tiện. Chỗ anh em, tôi mách để ông bạn đề phòng, thằng Lâm sùi du đảng đường Nguyễn Thông, nó đang tìm ông bạn đó.

Nói xong, Lâm sùi lẳng lẳng bước ra. Khách phòng trà thấy cuộc xô xát không có gì đáng ngại, tiếp tục uống cười và hoan hô và nhìn ngược nữ ca sĩ...

Tony Dẫn theo chân Lâm sùi. Quá phòng trà vài chục thước, Tony Dẫn mới chạy lên đi song đôi với tên du đấng Nguyễn Thông nổi dài. Tony Dẫn vờ hỏi:

- Bin đình Rồng Vàng ở đâu?
- Ở đại lộ Hai Bà Trưng.
- Vừa rồi sao anh không nện con nhà Elvis Hải?

Lâm sùi hỏi lại:

- Sao chúng mày bảo chỉ cần làm tiêu tủng cái phòng trà Hương Hoa?

Tony Dẫn tiếc rẻ:

- Nhưng bộp tai nó trước con Trà My nó bị nhục.

Lâm sùi hất mái tóc lòa xòa xuống trán:

- Bận sau nhớ bảo tao trước nhé! Thôi mày để tao yên.

Lâm sùi lững thững bước trên vỉa hè. Nó không yêu con ca sĩ phòng trà nào. Giả dụ nó muốn yêu cũng không khó khăn gì. Lâm sùi biết bọn ca sĩ phòng trà phần đông xuất thân ở giai cấp bần cùng. Rất ít đứa có học. Những ca sĩ có học họ không hát ở phòng trà mà chỉ hát ở đài phát thanh. Đôi khi họ cũng hát trên sân khấu nhưng họ hát giúp các hội phước thiện.

Lâm sùi vẫn lững thững bước trên vỉa hè. Sự cô đơn theo chân nó từng bước. Đêm chưa khuya mà sao mà sao nó thấy chừng khuya lắm. Nó rít qua kẽ răng:

- Trời ơi, sao buồn thế!

Và rút thuốc hút. Chợt nhớ bố mình ao ước có một lạng thuốc để dành, nó vội quay lại phòng trà Hương Hoa bắt đỡ của Tony Dẫn năm ngàn bạc "đặt cọc".

CHƯƠNG 12

ỪNG LÁC NẮM CHẶT LẤY TAY NGƯỜI CON GÁI:

- Anh yêu em, anh yêu em như anh yêu má anh...

Người con gái để nguyên bàn tay nhỏ bé, thon mềm trong lòng bàn tay chai đá của tên trùm du đãng Phú Thọ. Nàng lơ đãng nhìn những giọt nước mưa trong vắt còn đọng trên ngọn cỏ công viên. Nắng chiều sau một cơn mưa nhỏ có vẻ gay gắt và nóng bỏng như lời tỏ tình yêu của Mừng lác. Những viên sỏi dưới ghế trước mặt nàng đã bị mũi giày của nàng dí sâu xuống đất. Mừng lác nói như thờ:

- Em nghe anh nói gì không?

Người con gái khẽ gật đầu. Mừng lác hơi giật bàn tay nàng:

- Vậy trả lời anh đi, em có yêu anh không?

Người con gái thờ dãi:

- Còn sớm quá chẳng anh?

Mừng lác buông tay nàng ra. Nó thấy tiêng tiếc như vừa buông rơi mất vật quý trên đời mà nó vừa nhặt được trong một sự tình cờ nào đó. Người con gái ngồi cạnh nó chính là một vật quý trên đời hay trong cuộc đời khốn nạn của một tên du đãng.

Mừng lác vừa mới gặp người con gái cách ba ngày. Trên quãng đường vắng, nàng đi xe đạp bị ba tên du đãng chặn đường trên cọt. Mừng lác bèn giở nghề đâm đá của nó giải thoát cho nàng. Câu chuyện thật khôi hài và tiểu

thuyết rất rẻ tiền. Nhưng không ngờ nó lại trở thành phần mào đầu của một chuyện tình tha thiết.

Mừng lác cũng tưởng giải thoát cho nàng xong là vai trò hiệp sĩ của nó cũng xong. Nào ngờ người con gái níu nó lại, cảm ơn nó rồi rít và nhờ nó đưa nàng về tận nhà. Mừng lác đã chở nàng về nhà. Khi chia tay, bốn con mắt gặp nhau. Mừng lác tự nhiên thấy trái tim rung động. Người con gái then thùng nhiều. Mừng lác bối rối không ít.

Tên du đãng khét tiếng miệt Phú Thọ là một thứ ma cô ngoại hạng không ngờ trái tim sắt đá của nó lại còn có lần mềm nhũn bởi đôi mắt long lanh của người đẹp. Mừng lác không dám đứng lâu, không dám nói gì, nó bỏ về vội, chỉ kịp hẹn nàng chiều mai nó tới tìm.

Chiều hôm sau, Mừng lác tới tìm nàng. Nó đã mời nàng tới công viên ngồi trên băng gỗ như chiều nay. Mừng lác không cần biết tên tuổi nàng, gia cảnh nàng, nó tỏ tình rất nhanh, rất vội. Nó sợ tương lai ruồng bỏ nó, cố bám nhanh lấy hiện tại để xem có "vớt vát" được tí gì không. Nhưng người con gái không hiểu rõ nỗi lòng nó. Nàng cho rằng Mừng lác tỏ tình sớm sủa quá.

Mừng lác nhìn theo vệt nắng xuyên qua vòm cây thưa. Đôi mắt nó xa vắng chưa từng thấy. Tim nó đập nhanh hơn. Nó vuốt tóc người con gái:

- Không sớm gì đâu em...

Người con gái sẽ mỉm cười:

- Anh chưa biết cả tên em.

- Anh không cần biết tên em, không cần biết gì về em cả. Anh chỉ biết yêu em.

Người con gái hơi cúi đầu:

- Em tên là Duyên. Bố chết hồi em còn nhỏ, mẹ em mới lấy chồng. Người chồng mới của mẹ em là người thứ tư sau bố em. Em lớn lên trong hoàn cảnh buồn thế đó. Em sợ kể hết anh nghe, anh sẽ hết yêu em.

Mừng lác lắc đầu:

- Anh còn tệ hơn. Em biết tên anh là gì không? Bố mẹ đặt là Mừng, cuộc đời tặng thêm tiếng đệm: Mừng lác. Em muốn nghe về đời anh không?

Duyên gật đầu. Mừng lác đan hai bàn tay của nó lại. Giọng nó chìm trong sự thống khổ.

- Anh là du đãng hồi xưa, và giờ là ma cô...

Nó liếc xem Duyên có phản ứng gì không. Nhưng Duyên thản nhiên, không mảy may xúc động. Mừng lác yên tâm tiếp:

- Bố mẹ anh chết cả rồi. Anh làm lấy đời anh. Nhiều người làm đời mình bằng tiền bạc của gia đình, nhiều người làm đời mình bằng mồ hôi, nước mắt. Riêng anh, anh làm đời anh bằng căm hờn.

Duyên hơi biến sắc:

- Anh căm hờn ai?

Mừng lác mím môi một lát rồi lại trầm giọng:

- Căm hờn tất cả. Nhưng nếu em yêu anh, bằng lòng sống khổ với anh, anh sẽ không... căm hờn nữa. Anh sẽ giải nghệ ma cô. Anh không muốn đâm chém, anh cô đơn quá, anh cũng thèm yêu, thèm khóc, thèm giận hờn...

Nó ôm chầm lấy Duyên. Người con gái khẽ gỡ đôi bàn tay tên ma cô khỏi người mình. Nàng thở dài. Lại thở dài:

- Em cũng cô đơn như anh. Anh biết mẹ em là gì không?

- Không cần biết.

- Mẹ em là "chị hai" của bọn gái điếm! Anh ngạc nhiên không?

- Không.

- Tại sao anh không ngạc nhiên?

- Vì anh thấy cuộc đời bản hết không riêng gì một ai. Anh cũng bản, cũng hèn và nếu sống ở chỗ sang trọng thì cũng đốn mạt, đê tiện, ăn cắp như chúng nó thôi.

Duyên đứng phắt dậy:

- Vậy thì anh đừng nói chuyện yêu tôi nữa. Tôi muốn vươn lên chứ không muốn ngụp lặn trong tội lỗi.

Mừng lác níu kéo Duyên:

- Em có tội lỗi gì đâu?

Duyên bĩu môi một cách đau đớn:

- Tôi, tôi khổ sở vì có người mẹ làm nghề bốc lột gái điếm.

Mừng lác chặn lời Duyên:

- Anh biết.

Duyên giật mạnh cánh tay nàng khỏi Mừng lác:

- Anh không biết gì cả, thật sự anh không biết gì cả. Anh đã lầm rồi đó. Tôi đóng kịch với anh từ mấy hôm nay chứ không dễ dàng và ngây thơ như anh tưởng đâu.

Như một tiếng sét nổ tung đầu óc. Mừng lác bủn rủn cả đôi tay, lặng lẽ đan đôi bàn tay lại để bớt run. Mừng lác nói đứt khúc:

- Cô.. nói... thật... hả.. cô Duyên?

Trùm du đảng Phú Thọ có để ai làm nó thất vọng, bối rối. Vậy mà lại có phút giây, tâm hồn Mừng lác xao xuyến

trước cả một lời nói có thể làm nó hoa dao đâm nát thân kẻ đối diện.

Duyên quay lại nhìn Mừng lác. Đôi mắt nàng hiền hậu đó trong phút giây tuyệt vọng. Lửa yêu khơi dậy ở tim nó. Mừng lác nói thật nhỏ:

- Cô nói thật hả, cô Duyên?

Duyên đã ngồi xuống ghế. Nàng mỉm cười:

- Tôi nói thật thì anh nghĩ sao?

- Tôi muốn biết cô nói dối, cô cứ bảo nói dối đi, để tôi được tin rằng đời còn có nấc thang để tôi trèo lên.

- Anh cũng muốn vươn lên?

- Ai chẳng muốn vươn lên. Nhưng Duyên nghĩ xem, đã có ai ròng dây cứu một đứa mà họ cho là kẻ khốn nạn?

- Có chứ.

- Ai. Cô chỉ chỗ tôi đi.

- Tôi đây.

- Vậy thì Duyên hãy ròng dây xuống vực sâu, hãy nói rằng cô không đóng kịch với tôi.

Duyên xoắn ngón tay:

- Tôi muốn ròng dây cứu anh, nhưng tôi không muốn nói dối anh. Tôi biết anh đã bị đem ra triển lãm ở đường Tự Do. Tôi biết anh hay đi trên con đường về nhà tôi và tôi đã giàn cảnh để anh trở tài hiệp sĩ...

Mừng lác trở mắt nhìn Duyên. Người con gái nói tiếp:

- Còn tôi không phải là Duyên. Tôi là Thy Kent anh biết không?

Mừng lác giật mình. Người con gái mảnh mai đương ngồi cạnh nó là Thy Kent, một nữ chúa rắn ri, một đứa con gái

chỉ huy cả một bầy con trai du đãng. Mừng lác đổi thái độ. Nó cười gằn:

- Thy Kent đây à? Cho xin điếu Kent hút đi nữ chúa!

Thy Kent vén ống quần lên. Bao thuốc là đầu lọc được nhét vào sợi dây thun quấn một vòng ở cẳng nàng. Nữ chúa rần ri lôi ra, ném cả bao cho Mừng lác:

- Thuốc nhẹ, hút được không?

- Được chứ.

Thy Kent ném luôn cho Mừng lác hộp quẹt:

- Lửa đây.

Mừng lác đưa tay trái bắt hộp quẹt, đồng thời, tay phải nó chụp lấy cánh tay Thy Kent. Nữ chúa rần ri nhún vai:

- Quê thế?

Mừng lác vội buông tay Thy Kent ra:

- Quê à?

- Chứ sao?

Mừng lác rút điếu thuốc Kent, quẹt lửa mồi thuốc. Nó hít đầy một hơi rồi liệng điếu thuốc ra xa:

- Biết sự nổi giận của vua du đãng Phú Thọ không?

Thy Kent không thèm trả lời. Nữ chúa rần ri giơ tay lên, lấy hai ngón tay vẫy vẫy:

- Cho xin lại bao thuốc, anh Mừng lác.

Mừng lác cười rất đều:

- Dễ thế à?

Thy Kent lại nhún vai:

- Không dễ với người khác nhưng không khó với tôi.

Mừng lác trao gối Kent và hộp quẹt cho Thy Kent, gật gù nhìn nữ chúa rần ri:

- Đúng đấy. Sao hôm nay nữ chúa mặc áo dài?

Thy Kent hỏi xỏ:

- Sao hôm nay vua giết người tán gái hay thế?

Mừng lác tức sôi ruột. Nó nện gót giầy xuống nền đất công viên:

- Muốn sinh sự gì nói luôn đi.

Thy Kent đổ thêm dầu vào lửa:

- Anh nói với cô Duyên hay nói với nữ chúa?

- Nói với nữ chúa.

- Nói với nữ chúa ăn cái giải gì mà hăn học thế?

Mừng lác nghiêng răng ken két:

- Tao hỏi lại, mầy biết sự nổi giận của vua du đấng Phú Thọ không?

Thy Kenh bình tĩnh:

- Nghe nói Mừng lác biết "nín" lắm mà.

Mừng lác nhổ một bãi nước miếng.

Thy Kent cười rộ:

- Mầy đi lạc đường rồi Mừng lác ạ!

Nữ chúa rần ri đanh nét mặt lại:

- Gây sự với tao chỉ tổ lỗ vốn thôi. Nhất là ở đây. Lâu nay mầy nghĩ phóng dao, chắc mầy không biết trên đời đã có nhiều đứa phóng dao giỏi hơn mầy. Muốn biết tên những đứa đó không.

Bị khiêu khích, Mừng lác hất hàm:

- Biết làm gì?

Thy Kent lờ đi, nói chuyện phóng dao:

- Có ba đứa phóng dao như xi nê. Chắc mày muốn biết tên.

Mừng lác không còn hiểu Thy Kent định cho nó đi phiêu lưu tới đâu nữa. Nó bỗng thay đổi thái độ. Đang hục hặc nó điềm tĩnh và giọng nói lịch sự hơn:

- Kể đi, nữ chúa!

Thy Kent lảng lơ nhìn Mừng lác. Đôi mắt tóe lửa chỉ ra lệnh cho đàn em đâm đá, đâm chém ấy không ngờ lại làm cho Mừng lác nổi cảm hứng. Mừng lác nhếch mép:

- Nhớ đừng có bịp nhau đấy nhé!

Nữ chúa bĩu môi, cái bĩu môi rất nũng nịu:

- Bịp. Mừng lác đâu có lời lãi gì?

- Lãi nhiều chứ!

- Thử nói nghe...

- Tao có nhiều "nghệ thuật".

- Mừng lác lăm rồi, tao đâu có cần "nghệ thuật". Cũng như mày, mày chỉ một con nhà lành, mày tán con Duyên chớ mày đâu có tán Thy Kent. Tao ngán du đặng như cơm nếp nát. Nằm chung với bọn nó, tao lạnh băng như tảng nước đá. Tao coi chúng mày như mày coi lũ điếm của mày? Hiểu nhau quá rồi, nói chuyện "nghệ thuật" của mày với tao làm gì, Mừng lác.

Mừng lác chưa kịp mở miệng, nữ chúa đã tiếp lời:

- Tao không thừa ái tình để tặng mấy thằng du đặng. Mày cũng không dễ gì rung động trước tao. Tao biết, trái tim

tao nếu không chai đá thì cũng thối rồi; khó rung động nổi. Tao thèm si tình lắm chứ, nhưng không si mầy đâu.

Nữ chúa chìa tay trước. Mừng lác buông tay nữ chúa, mĩa mai:

- Thế mà cũng là nữ chúa à?

Nữ chúa trả miếng:

- Điều khiển đàn em bằng sức mạnh thì tầm thường quá Mừng lác, vô số kẻ đã làm. Nhưng chưa ai điều khiển đàn em bằng sức yếu cả. Lại là con gái nữa. Tao không có tài phóng dao nhưng muốn hạ tên khốn nạn nào, chỉ cần búng tay khẽ là có đứa tình nguyện đâm người để vào tù ngay. Biết chưa?

- Tao biết.

- Tao muốn mầy biết điều hơn.

- Ô kê.

- Bây giờ tao kể tên ba thằng phóng dao nhé..

- Kể đi.

- Thằng thứ nhứt tên là James Coburn.

Mừng lác cười khanh khách:

- Nó là tài tử Mỹ hả?

- Không nó là dân SaiGon.

- James Coburn là thằng phóng dao trứ danh trong tuồng "Bảy tên giết mướn" mà.

- Đúng, thằng Hồng lai đã đi xem phim "Bảy tên giết mướn", nó khoái thằng James Coburn quá và tự nhận mình là James Coburn.

- Kể tiếp đi.

- James Coburn có thể đứng bên đây đường phóng dao sang bên kia đường để hạ một tên "cớm" dễ như bỡn. Nó đã hạ mười tên "cớm" vồ được mười con chó lửa đem về làm đồ chơi.

- Sao nữa.

- Tụi này thỉnh thoảng cũng kẹt tiền nên phát mại mất năm con rồi.

Mừng lác trờng mắt nhìn nữ chúa:

- Sao nữa?

- Thằng thứ hai tên là Minh "tay trái" vì nó phóng dao bằng tay trái.

Nữ chúa cười nhạt:

- Nó hiền hơn James Coburn Hồng lai nhiều. Không bao giờ nó giết địch thủ, chỉ phóng dao vào cánh tay cảnh cáo thôi. Chuôi dao của nó khắc tên nó, phóng địch thủ xong, nó tặng luôn địch thủ con dao của nó để làm kỷ niệm. Thằng thứ ba tên là Bản gàn. Nó gàn kinh khủng.

Mừng lác ngăm nghĩa Thy Kent một lát rồi đột ngột hỏi:

- Này nữ chúa, mầy muốn gì cứ việc nói trắng ra. Bầy đặt chuyện lộn xộn quá.

Thy Kent đáp:

- Không muốn gì cả.

- Vậy giàn cảnh lừa tao làm gì?

- Cho đỡ buồn.

- Mầy buồn lắm à?

- Ừ, buồn lắm. Không buồn đi làm nữ chúa rần ri làm gì?

Thy Kent đứng dậy vươn vai. Nàng mở sắc lời ra chiếc còi nhỏ thổi "toét" một tiếng. Chừng mười thằng con trai,

thằng nào thằng nấy to con, khỏe mạnh đứng nấp gần công viên xuất hiện. Thy Kent vẫy tay ra hiệu cho chúng rút về. Nàng ngồi xuống ghế cạnh Mừng lác.

- Tối nay muốn mời mầy đi ăn.

Mừng lác mất hết cả tự chủ. Vua giết người lúc này cơ hồ như một cậu học trò lớp bét không thuộc bài đứng khoanh tay nghe cô giáo mắng. Khoảnh khắc, hình ảnh phòng tạm giữ hiện ra với những khuôn mặt chó đẻ của bọn cai ngục, với những trận đòn thừa sống thiếu chết, với những bất công đầy đọa, với những hống hách xằng những bộ mặt nhơ nhớp chất "mã tà" của những ông cảnh sát dưới chế độ Cộng Hòa Nhân vị hiện ra. Hưng mặt theo quẩn quại. Bầy rồ bầy nát thịt da. Anh bán nước dứa gục đổ. Cô nữ sinh Thủy bị hãm hiếp... Mừng lác dần dần hồi tỉnh. Những đau đớn ê chế ở phòng tạm giữ chính là những mũi thuốc "tỉnh" chích vào mạch máu nó.

- Mầy muốn xóa tên tao khỏi sổ bụi đời?

Thy Kent lạnh lùng:

- Nếu như mầy không muốn làm ăn với chúng tao, thì tự mầy xóa tên mầy. Tối nay đi ăn không?

Mừng lác không trả lời. Nó lằm lũi bước khỏi công viên, quên cả giã từ Thy Kent. Nữ chúa nhìn theo gã du đãng có vẻ hài lòng. Nàng rút một điều quẹt lửa, mời thuốc. Thy Kent cúi xuống vén ống quần lên dặt gói thuốc vào cẳng. Nàng hít chừng vài hơi thuốc rồi liệng đi. Và, rất yếu điệu, nữ chúa nhẹ nhàng bước. Thành phố đã sửa soạn lên đèn. Nàng bị hoàng hôn nuốt mất hút.

CHƯƠNG 13

ỪNG LÁC MÓC TRONG TÚI RA MỘT CHÌA khóa. Nó bước tới chỗ xe Vespa đậu. Trong nháy mắt, Mừng lác đã rờ máy đang hoàng ngồi trên chiếc Vespa. Nó trở tài "thối xế" rất hào hùng. Phóng xe đến chỗ Đạm, nó nháy mắt:

- Nhảy lên đi!

Nguyễn Đạm ngạc nhiên:

- Xe của ai đó?

- Thối.

- Thối là gì?

- Là mượn đỡ một lát. Xe của thiên hạ đây mà. Lẹ lên kéo lính nó rượt thì lại vào phòng tạm giữ nếm đòn Chà và lai.

Nguyễn Đạm nhảy vội ngồi phía sau Mừng lác. Mừng lác sang số rồi chờ xe vọt chạy. Đạm ôm lấy bụng Mừng lác. Vua giết người Phú Thọ phóng qua vài phố thì bớt ga lại. Nó cười ha hả. Nguyễn Đạm sợ sệt. Mừng lác không nhìn thấy mặt Đạm lúc đó, nhưng nó hiểu Nguyễn Đạm đang lo ngại. Sự im lặng của Đạm chứng minh nhận xét của Mừng lác là đúng. Mừng lác nói:

- Ngán à?

- Ngán gì?

- Ngán trở lại phòng tạm giữ?

- Đã vào một lần có thể vài lần.

Mừng lác vỗ lấy lời Đạm:

- Cũng như tôi, đã thối xế một lần thì có thể thối xế hàng chục lần.

Nguyễn Đạm vội thanh minh:

- Tôi không muốn nói thế.

Mừng lác hỏi:

- Thế Đạm muốn nói gì?

Nguyễn Đạm trả lời:

- Điều tôi định nói chỉ liên quan tới cá nhân tôi thôi, nhưng anh làm tôi quên bég rôi.

Mừng lác nói:

- Quên là phải, có hàng ngàn điều bắt mình phải quên. Nhớ lại chỉ tổ đau buồn. Đã có hồi tôi làm nghề ăn cắp xe. Nhưng Đạm đừng lo, giờ "giàu" rôi, tôi sẽ bảo Lâm sùi đem chiếc Vespa này lại quận X trả đảng hoàng để Lâm sùi "ăn điểm" của cảnh sát. Đạm chưa biết, tôi có nhiều tài lảm. Tôi có thể mượn đỡ chiếc xe hơi.

Xe chạy qua cầu Trương Minh Giảng. Mừng lác không nói thêm. Nguyễn Đạm cũng không hỏi han gì. Tâm hồn nó đang hướng về Thủy. Mỗi lần nhớ tới Thủy là mỗi lần lòng dạ nó bồi hồi. Và càng bồi hồi, lòng căm thù càng sôi sục. Nhưng chưa có động lực nào làm cho nỗi căm hờn của Đạm thể hiện bằng hành động. Nó chỉ chửi rủa vu vơ và hứa hẹn trả thù cuộc đời.

Sống với Mừng lác đã lâu ngày, Nguyễn Đạm không thể quên nó còn gia đình, còn người bố để khinh bỉ nó. Còn người mẹ để đêm đêm khóc thảm thê thương sót nó. Còn đàn em đại ngơ ngác chẳng biết anh mình giờ ở đâu. Đạm hiểu rõ nó có thể trở về gia đình khi nó làm nổi một việc gì đem lại danh dự cho gia đình. Hoặc nó trở về với nhiều tấm bằng trên tay, hoặc nó trở về với một địa vị cao cả

trong xã hội. Một thứ thì Đạm đã từ chối dứt khoát, một thứ thì Đạm đang mò mẫm kiếm tìm.

Mừng lác đưa nó kiếm tìm trong các hộp đêm, các tiệm giải khát, các nơi ăn chơi xa hoa. Nguyễn Đạm dần dần biến thành tay ăn chơi nổi tiếng. Tiền bạc như nước, uống rượu như uống nước mía. Nhảy hay như tài tử xi nê. Những thứ đó chỉ giải buồn trong khoảng khắc. Khi nằm một mình vất tay lên trán, nghĩ tới tương lai mình, tương lai của những đứa bằng tuổi mình, Nguyễn Đạm cảm thấy buồn nôn. Một bệnh trạng buồn nôn khốn khổ chứ không phải thứ buồn nôn rùng mỡ của bọn văn nghệ chạy theo triết lý hiện sinh mà không hiểu một tí gì về hiện sinh.

Mừng lác thẳng xe làm dứt ý nghĩ của Nguyễn Đạm. Trùm du đặng bảo Đạm:

- Xuống đi bộ một quãng.
- Còn xe Vespa?
- Có lẽ không cần nhờ Lâm sùi đâu, tối nay đi nhảy gọi nhờ điện thoại cho cảnh sát biết tin xe nằm ở đây. Lúc ngồi trên xe Đạm nghĩ gì thế?
- Nghĩ tới số phận mình.
- Hôm nay ông phải "khai hỏa" đấy nhé!

Nguyễn Đạm cười ngượng:

- Cứ giục mãi...

Mừng lác vội nói:

- Hay để giành "khai hỏa" người yêu?

Nguyễn Đạm bỏ Mừng lác tại một cửa tiệm cà phê. Nó theo con ngõ nhỏ đi vào xóm tội lỗi. Vẫn quang cảnh cũ. Không có gì thay đổi ở cái xóm dĩ điếm này dù trên chính sách cải cách xã hội của chánh phủ đã có nhiều điểm đổi thay. Và bộ mặt của các ông Bộ trưởng cũng thay đổi

nghĩa là một ngày béo tốt, hồng hào thơm lừng bơ sữa, nhưng nghiệp dĩ của chị em điếm cứ nằm im trong cái vòng lẩn quẩn: tiếp khứa, bị bố ráp, bị bắt giam tại các phòng tạm giữ, bị đi lục xì, bị đưa vào trại hướng nghiệp rồi lại trở về làm điếm.

Những đứa trẻ thơ mất tuổi thơ, đang tập sự làm ma cô cũng vẫn thế. Tình thương không có thừa để lọt tới đây. Chỉ có sự khinh miệt ghê tởm. Bởi vậy những đôi mắt non nớt lúc nào cũng long lên những ánh căm hờn.

Đạm nghĩ tới Rớt, Gia Nin, tới những đứa trẻ khốn nạn sinh ra ở trong các xóm tội lỗi, lớn lên ở đó và mưu sinh cũng ở đó luôn. Những thằng Rớt, những con Gia nin chưa biết tương lai của chúng nó. Những thằng ma cô, những con điếm đã biết trước chúng là hậu thân của mình. Chỉ có xã hội không biết. Xã hội thì còn biết gì hơn là kết tội. Và những đứa quai mồm, lớn tiếng kết tội, rặt những đứa ăn cắp, khốn kiếp, đạo đức giả. Những người đạo đức thật chỉ nhìn tội lỗi, đau khổ mà thở dài...

Đạm cúi gằm mặt bước đi. Tiếng khóc tằm tức khiến nó phải quay lại. Một đứa bé gái, đầu tóc bơ phờ, áo quần xốc xếch đang bước theo Đạm. Đạm đã nhận ra đứa con gái. Nó chính là con Gia nin, con bé không biết quê hương Việt Nam mà lại nói tiếng Việt Nam.

Đạm đứng lại chờ con bé. Nó đã quên khuấy Đạm. Hằng ngày nó gặp bao nhiêu người đàn ông giống Đạm để gì nó nhớ nổi Đạm.

Con Gia Nin vén vạt áo lên chùi nước mắt. Khi bước tới gần Đạm, câu mở đầu của nó là:

- Để em dẫn anh đi...

Bọn mụ đầu ở cái xóm Lăng Cha Cả này đã "giáo dục" cách dẫn "khứa". Công việc của nó là canh gác lính. Nhưng

nhiều hôm bọn “dẫn đường” đi vắng, con Gia nin hay thằng Rốt phải thay thế.

Đạm bàng hoàng nhìn con Gia nin. Nó thấy nỗi đau này còn hơn nỗi đau đớn ê chề mà những thằng Chà và lai “quần” nó ở phòng tạm giữ. Nỗi đau này không ở ngoài da thịt, mà nó nhức buốt tận xương tủy. Nó làm con người biết thương sót con người muốn nổi loạn. Muốn lột trần truồng tiểu tiện vào cuộc sống nham nhở, ích kỷ muốn châm lửa đốt hết. Rồi đốt luôn cái thể xác hôi hám của mình.

Đạm ngậm ngùi:

- Gia nin!

Con bé ngược đôi mắt xanh nhìn Đạm. Nó chớp mắt.

- Em không nhận ra anh à?

Con Gia nin ngạc nhiên. Rồi khuôn mặt ủ ê của nó bỗng tươi hẳn lên. Nó đã nhận ra Đạm. Nhưng không biết tên Đạm. Nó lắp bắp:

- Anh cho... em... tiền... hả...

Đạm giang rộng đôi tay:

- Ừ, anh cho em tiền hôm nọ ấy mà, em nhớ chưa?

Con bé nhảy bổ vào người Đạm. Đạm khép đôi tay, ôm chặt con bé. Con bé lại khóc tẩm tức:

- Tiền anh cho em má Tư lấy hết trội anh à...

Nó kể tiếp:

- Thằng Rốt giấu tiền, má Tư đánh nó tét trán nữa. Anh cho em theo anh đi. Ở đây chạy lính cực thấy mồ...

Đạm vuốt ve tóc con bé:

- Anh sẽ cho em theo.

Con bé vẫn úp mặt vào bụng Đạm. Dường như nó thèm hà hít tình thương của người thương yêu nó. Đạm mặt kệ để Gia nin ghì chặt mình mà nước nở

Có tiếng gọi:

- Gia nin...

Con bé buông Đạm ra, sợ sệt quay mặt lại. Một cái đầu người đàn bà ló khỏi căn nhà lá lụp xụp. Và tiếng trách móc:

- Mày chôn chân ở đó à?

Con bé trả lời:

- Con đang mời má ơi!

- Lẹ lên tao nhờ chút việc không mày ồm đòn bây giờ.

Mụ đàn bà nói tiếng Bắc. Tiếng mụ the thé đáng tởm. Mụ đã thụt cái đầu bồm sồm của mụ vào trong.

Con Gia nin bảo Đạm:

- Má Tư nó. Má bị bệnh thương hàn tháng trước. Tối qua má mới vô bót.

Nó năn nỉ Đạm:

- Em dẫn anh tới nhà chị Vang nghe anh.

Đạm gật đầu. Con bé dắt tay nó đi. Đạm hỏi:

- Má Tư nuôi em à?

- Dạ.

- Nuôi từ bé hả?

- Em không biết anh ạ! Em có nhiều má lắm. Má Tư mới nuôi em chừng năm tháng nay. Trước em ở với má Bảy. Má Bảy đi lấy Mỹ gửi em cho má Tư. Trước má Bảy em ở

với má Ba. Má Ba đi tù em bơ vợ. Má Bảy đem em về nuôi.

- Má nào tốt nhất?

- Chả má nào tốt cả. Má nào cũng đánh đòn như tử.

- Em vừa bị đòn à?

- Dạ.

- Lỗi gì?

- Ông khách cho em mười đồng, em ăn bánh mất năm đồng, má Tư giận đánh em. Má Tư bắt hể ai cho tiền phải nộp đủ cho má Tư rồi má Tư cho vài đồng thôi. Má Tư bảo để dành cho em.

Đạm theo con Gia nin rẽ sang ngõ khác, tới căn nhà lợp mái tôn. Con bé bảo Đạm:

- Nhà chị Vang đây rồi!

Thấy Đạm không nói năng gì, con Gia nin hỏi:

- Anh không thích chị Vang à? Chị này chịu khách lắm mà. Má Tư nói thế.

Đạm nghiêng răng ken két:

- Gia nin!

Con bé hốt hoảng:

- Dạ.

- Em đừng nói chuyện má Tư, đừng nói chuyện gì ở đây nữa.

Con bé ngơ ngác:

- Thế anh không "đi".

Đạm nhăn nhó đưa tay tai bưng mặt:

- Khốn nạn!

Con Gia nin tưởng Đạm mắng nó khốn nạn. Nó sợ quá bước xa tránh Đạm. Đạm muốn rút nước mắt. Con bé ngần ấy tuổi mà đầu óc đầy rẫy những ngôn ngữ đê tiện của xóm chơi bời rẻ rúng. Nó nắm chặt đôi bàn tay, rít qua kẽ răng:

- Tiên sư chúng nó...

Con Gia nin tròn đôi mắt nhìn Đạm. Nó vẫy tay cho con bé lại gần:

- Tội nghiệp em, anh chửi chúng nó khốn nạn chứ không phải mắng em đâu. Anh thương em mà...

Con Gia nin mon men lại tới gần Đạm. Nó nắm chặt tay con bé:

- Thăng Rớt đâu em?

- Nó trốn má Tư rồi.

- Nó đi đâu?

- Nó bảo em nó lên SaiGon nhập đảng đánh giặc!

- Anh Mạnh đâu?

- Anh ấy cũng trốn rồi.

- Trốn má Tư à?

- Không.

- Thế trốn ai?

- Ảnh trốn lính!

- Tại sao anh ấy trốn lính?

- Em không biết.

- Em biết bây giờ anh Mạnh ở đâu không?

- Không anh ạ!

- Thế anh có dặn gì em không?

- Không. Lính vây khu này, ảnh trốn cách nào em cũng chả hay. Lính bố hai ngày liền. Anh trốn biệt làm em rầu quá anh ơi!

Con Gia nin gõ cửa bốn tiếng. Đợi một lát, nó gõ thêm hai tiếng nữa, cánh cửa hé mở. Người đàn bà bên trong vọng ra:

- Vô.

Cả Đạm lẫn con Gia nin cùng vào. Con điếm Vang hỏi Đạm:

- Một người à?

Đạm tặc lưỡi:

- Một người chứ mấy!

Con Gia nin "giới thiệu":

- Anh này tốt lắm, ảnh là bạn của anh Mạnh đó.

Ả điếm Vang vội sẵn đón:

- Anh tới "thay chân" anh Mạnh hả?

- Không.

- Vậy "đi" thôi.

Đạm lắc đầu:

- Tôi ngồi nhờ trong này nói chuyện một lát được không?

Ả điếm Vang cười nửa miệng:

- Kiểm ăn giờ khó khăn, vất vả thấy mồ tở. Anh không "đi" thì đi cho rồi để may ra tôi còn vớ "khứa" khác chứ.

Đạm móc túi đưa cho con điếm tấm giấy hai trăm. Nó vỗ vai Gia nin:

- Em có phải đưa tiền cho má Tư không?

Con Gia nin đưa mắt nhìn ả điếm Vang, Đạm dúm vào tay nó một trắm:

- Chạy về đưa má Tư rồi đến đây ngay với anh.

Gia nin chỉ đợi có thế. Nó lách cửa bước ra khỏi căn nhà lụp xụp, ảm mục. ả điếm Vang bắt chuyện Đạm:

- Cỗ tình giữ "trinh" à?

Đạm quắc mắt nhìn Vang:

- Không nói được chuyện khác ư?

ả Điếm vênh váo:

- Nói chuyện gì nữa. Làm đĩ thì chỉ chuyện "đó" thôi. Mình bản cùng mình, dẫu có bản thêm cũng chẳng sao. Anh muốn em nói chuyện gì bây giờ.

- Chuyện ở đây.

- Ở đây có chuyện chó chi mà nói. Ngày thì mong "khứa", đêm thì vừa "làm ăn" vừa lo chạy lính bố ráp. Chuyện ở đây đó. Thú vị không?

- Nói nữa đi!

- Bộ anh muốn nghe em kể lể cuộc đời "ái tình" và "sự nghiệp" của em hả?

- Không.

- Thế, muốn nghe chuyện gì? Chuyện tiểu lâm nhé!

- Chuyện anh Mạnh của em.

ả điếm Vang bĩu môi:

- Này, tôi sẵn sàng trả anh hai trắm bạc. Đây không làm chỉ điếm đâu. Thà làm đĩ chứ không thềm làm chỉ điếm.

Đạm ngạc nhiên hỏi:

- Ai bảo cô tôi làm chỉ điếm?

À điếm xía xói:

- Mấy hôm nay, biết bao đứa hỏi thăm tên Mạnh. Dọa nạt rồi hứa hẹn nghe phát tởm. Có bỏ tù thì cứ bỏ tù đi. Bỏ tù được no cơm nếm bánh khỉnh cho sướng. Sống ở ngoài khổ như chó ai ham sống đâu.

- Thì ai bắt làm điếm?

- Không làm điếm lấy cút mà đổ vào miệng à? Đừng ấm ớ. Đây nói đây đểch sợ tù.

Trái tim Nguyễn Đạm tưởng đã chết lịm vì những nghịch cảnh trong xóm tội lỗi ngập tràn này, giờ sống lại đầy sinh khí đầy hy vọng.

- Không biết chỗ Mạnh à?

- Không.

Đạm mở cửa bước ra, nó hấp tấp bước khỏi xóm nhỏ. Nhưng tiếng con Gia nin làm nó kìm bước chân lại. Nó chưa hết trách nhiệm ở đây. Phải, nó chưa hết trách nhiệm ở đây.

Con Gia nin trách móc:

- Anh tính bỏ em sao?

- Không có đâu.

- Anh bảo cho em theo anh mà.

- Anh còn trở lại nữa.

- Không anh cho em theo anh hôm nay đi. Ở đây cứ phải "gác" mới lại "dẫn khứa" chả được đi học gì cả.

Đạm ứa nước mắt vì câu nói thâm thẳm của Gia nin. Nó bộc lộ một sự thật phũ phàng. Một sự thật nằm tênh hênh trên mấy trang chính sách giáo dục "mầm non của đất nước" thì lại rất đẹp. Nhưng quang cảnh này, sự thật

chính là những lời chửi tục tĩu nhất để đối đáp lại mấy trang chính sách giáo dục kia.

Đạm nắm lấy tay Gia nin:

- Theo anh khổ lắm à.

Gia nin chớp mắt lia lịa:

- Nhưng anh không bắt em “gác” và “dẫn khứa” như má Tư.

Đạm mím môi:

- Thôi em, đừng nói những tiếng “gác” và “dẫn khứa” nữa.

Nó kéo con bé chạy nhanh ra ngoài lộ. Và đi luôn vào quán cà phê. Mừng lác đang ngồi chờ nó.

Mừng lác hỏi:

- Nó đâu?

Đạm trả lời:

- Lính bố, nó trốn biệt.

Nó ngó con Gia nin chăm chăm:

- Đứa nào đây?

- Con bé ở trong xóm, nó đòi theo chúng mình. Ở đây...

Mừng lác xua tay:

- Tôi hiểu rồi, đừng nói tiếp nữa.

Nó vồ nhẹ lưng Gia nin:

- Tên em kêu chi?

- Gia nin.

- Ai đặt tên cho em?

- Em không biết.

- Uống nước cam nhé?

- Dạ.

Mừng lác kêu ly cam tươi cho Gia nin. Nó bảo con bé:

- Mầy đi học nghe.

Gia nin ứa nước mắt sung sướng. Mừng lác cũng ứa nước mắt. Ngày xưa nó có một đứa em gái. Hồi em nó bằng tuổi Gia nin, em nó đã khao khát được đi học. Nhưng vì nhà nghèo, con bé không bao giờ được đi học cả. Mừng lác đã phần uất vì nghèo mà đi hoang. Khi nó thừa tiền cho em gái đi học thì em nó lại chết yếu rồi. Nó vỗ nựng Gia nin:

- Thấm nước mắt đi em. Anh sẽ mua cho em nhiều quần áo đẹp. Em chịu không?

- Dạ.

Mừng lác trả tiền nước. Nó gọi tắc xi, cùng Gia nin và Đạm về Saigon.

CHƯƠNG 14

HỦY NGÔI BÊN SONG CỬA. TRỜI MỚI VÀO thu, cái thứ thu bất chợt và hiếm hoi mà người Hà Nội bắt gặp ở Saigon. Nhiều hôm về cuối năm, Saigon có những hôm lành lạnh. Người Saigon bảo trước đây; Saigon chưa bao giờ lạnh thế. Người Hà Nội vội vàng chủ quan nói: “Chúng ta đi mang theo quê hương”. Người Hà Nội lấy cái nhan đề một bức họa sơn dầu của họa sĩ Phạm Tăng để vợ vẽ những cái gì giống giống thời tiết quê hương mình.

Thấy trời mưa nhẹ trong gió lạnh cuốn theo những chiếc lá vàng, người Hà Nội cảm giác mùa thu tới với riêng mình. Người có tâm hồn thi sĩ thì lẩm nhẩm ôn lại những bài thơ mùa thu. Một chén trà buổi mai, một bài “Đây mùa thu tới” rất... tây của Xuân Diệu. Một điệu thuốc, một ly cà phê tại một quán nhỏ ngoại ô, người ta có thể mừng tượng ra rừng thu “Lá thu rơi sào sạt” với “Con nai vàng ngơ ngác” của Lưu Trọng Lư.

Mùa thu bất chợt đến khu phố ngoại ô Hòa Hưng thật ảm đạm. Nghĩ chuyện đã qua, Thủy ứa nước mắt. Đời nàng kể như cũng thoáng phần hương rồi. Trinh tiết đâu còn nữa! Chính mắt Đạm đã trông rõ bọn khốn nạn hãm hiếp nàng. Cái hình ảnh thê thảm khi nàng thất thủ bước vào phòng tạm giữ đã lọt vô mắt Đạm. Chàng chưa biết nàng bị bệnh, bị bọn khốn nạn tiêm những con vi trùng vào người nàng, giết chết tuổi trẻ của nàng, giết chết thời con gái của nàng. Chàng chưa biết nhưng Thủy tưởng chừng chàng đã biết hết.

Không còn gì tủi nhục cho người con gái bằng nghịch cảnh phải làm đàn bà một cách miễn cưỡng. Thủy đã già

đi, đã héo hắt, đã trở thành một người đàn bà ở cái tuổi nữ sinh. Thời gian không tàn phá đời nàng, cơ áo không tàn phá đời nàng, chiến tranh không tàn phá đời nàng. Thế mà nàng vẫn bị tàn phá.

Thủy vẫn ngồi yên bên song cửa. Những mùi thuốc trụ sinh đã trị dứt bệnh của nàng. Song một bọc mủ mới mưng ở trái tim nàng. Nàng cảm hờn mỗi lần nhớ lại. Thủy chỉ muốn nổi loạn, chỉ muốn làm du đãng. Nàng, đôi khi, giận mình không là con trai. Nếu nàng là con trai...

- Chị Thủy!

Đứa em gái nũng nịu gọi, khiến Thủy vội đưa cánh tay áo lên thấm nước mắt. Không kịp nữa, đứa em gái đã nhìn thấy những giọt nước mắt.

- Chị Hai khóc à?

- Đâu có.

- Mắt chị còn long lanh kia kìa...

- Tại con bọ sa vào mắt chị đó.

- Chị nói dối em.

- Chị nói thật mà.

Thủy rời chỗ ngồi bên song cửa sổ. Nàng bước tới chỗ em gái. Thủy vuốt ve em:

- Chị không nói dối em đâu.

Đứa em an ủi chị:

- Bỏ học có gì là buồn mà chị phải khóc. Học khổ thấy mồ, em chỉ muốn thôi học.

Thủy mắng yêu em:

- Thảo, đừng nghĩ nhảm em.

Thảo ngược mắt nhìn chị:

- Em đâu nghĩ nhảm. Học tốn tiền của bố quá trời.
- Bố có kêu gì đâu.
- Nhưng bố đi làm cực quá.
- Bố đi làm cực em cần phải học để lớn lên bố hết cực chứ.

Thảo ôm chầm lấy chị:

- Em thương bố.

Nó nói tiếp:

- Em thương chị nữa.

Thủy thở dài:

- Thương chị thì em phải chăm học chứ. Hễ lười học chị không thương đâu.

Con Thảo tự nhiên hỏi chị:

- Đạo này bố gầy quá nhỉ?

Câu hỏi làm Thủy se lòng. Nàng dìu em về phía kê giường ọp ẹp. Hai chị em ngồi bên nhau. Thủy nghĩ đến người cha đau khổ giờ phút này đang quần quật đổ mồ hôi ở phi trường. Từ ngày biết con gái bị bọn khốn nạn làm hại. Ông Thuận sầu đau khôn tả. Ông im lặng hơn trước và bắt đầu uống rượu. Như bất cứ người Việt Nam tiêu cực nào căm hờn cuộc đời, căm hờn xã hội, ông chỉ biết uống rượu. Ông Thuận đã nghiện rượu, mượn hơi men để gục đầu trong nỗi tuyệt vọng, trong nỗi tủi hổ mà xã hội bắt mình phải gánh chịu.

Rượu mới đầu giúp người đau khổ quên đau khổ khi cần nghĩ tới sự đau khổ. Sau đó nó ngấm vào máu, đốt cháy tim phổi và đốt cháy luôn cả sự sáng suốt. Ông Thuận biến dần những nét hiền dịu của người cha thành những

nét cau có. Ông đâm bản tính mắng mỏ con cái luôn miệng.

Chiều hôm qua, ông Thuận về khuya. Ông bỏ bữa cơm tối ở nhà. Ông đã uống khá nhiều ở một quán cóc bên lề đường ngoại ô. Khi ông lảo đảo bước vào ngõ, ông đã ngã mấy lần. Tới nhà, ông xô cửa đánh rầm cái cửa sổ chập bằng những mảnh thùng sữa gãy nát. Chị em Thủy giật mình tỉnh giấc. Ông Thuận cười hề hề, nói năng nhảm nhí. Ông đọc tên những người lãnh đạo quốc gia chửi bới thậm tệ. Ông gọi những linh hồn của đất nước là những thằng khốn nạn. Ông kết tội cả tổ quốc. Ông bảo tổ quốc không có gì linh thiêng cả. Vì nếu linh thiêng, tổ quốc đã vật chết những đứa khốn nạn đang ăn trên ngồi trước để áp bức đồng bào ông.

Chửi bới một lúc, ông bắt Thủy chong đèn lên. Ông bắt chị em Thủy ngồi dậy nghe ông nguyện rửa cuộc đời. Chị em Thủy, thoát tiên ngơ ngác. Sau đó ôm lấy nhau khóc tấm tức. Ông Thuận hét inh, cấm không cho khóc. Và ông chỉ vào mặt Thủy mắng mỏ:

- Mày là đồ khốn!

Thủy kinh sợ. Nàng vội lấy khăn ướt đắp vào mặt cha. Thủy biết cha mình đêm nay uống nhiều. Nhưng ông Thuận hất tay con gái ra. Mắt ông đỏ ngầu, ông nhìn Thủy trừng trừng:

- Ai bảo mày bị bắt hả Thủy?

Thủy không trả lời. Ông Thuận gầm thét:

- Ai bắt mày, tiên sư cha chúng nó, sao chúng nó bắt mày?

Rồi ông nghiêng răng:

- Nó đổ bệnh cho mày hả con?

Thủy úp hai tay vào mặt:

- Con lạy bố...

Ông Thuận cười man dại:

- Sao con không tự tử cho rồi, còn sống làm chi cho nhục.

Ông lại quát:

- Đồ khốn nạn, sao mày không chết đi. Sao chúng mày không chết đi để tao rảnh tay, tao ôm súng bắn vỡ sọ những thằng khốn nạn đó?

Thủy nghiêng răng muốn nát. Nàng đứng chết dí một chỗ.

Ông Thuận gọi:

- Thảo!

Thảo sợ sệt thưa nhỏ:

- Dạ...

Ông Thuận đập bốp vào vách ván:

- Mày không dám nói to à?

- Dạ...

- Dạ cái gì? Mày dạ ai, bố mày đây không cần dạ vâng gì nghe con. Tiên sư cha cuộc đời...

Ông ôm bụng cười rũ rượi, Thủy bảo em:

- Bố say rồi đó, các em đừng buồn nghe...

Ông Thuận vươn vai. Ông đá tung cái ghế trước mặt:

- Ai bảo tao say? Ai bảo tao say? Ông say đấy, tiên sư cha chúng nó những thằng tỉnh, những thằng khốn kiếp làm ông say...

Ông Thuận dấm một trái vào không khí:

- Thiện!

Đứa con trai thứ ba run rẩy:

- Bố gọi con ạ!
- Ừ, bố gọi con.
- Con đây?
- Con đâu? Bố có nhìn thấy con đâu? Con ơi!
- Dạ.
- Lớn lên con phải học cách giết người nghe con.

Ông Thuận nháy cởn. Ông xé tung khuy áo, cởi chiếc áo sơ-mi vất vào xó tối.

- Phải giết người, đời này lương thiện là ngu.

Ông đổi giọng:

- Sao, chúng mày không chết đi, chết hết đi, sống nheo nhóc làm gì? Chết hết đi, tao sẽ giết chúng mày...

Ông Thuận xồng xộc xuống bếp. Chị em Thủy quá sợ hãi đến nỗi không còn kêu cứu được nữa. Ông Thuận đã xách con dao bầu lên. Ông hoa dao một lát. Thủy chạy tới ôm chân cha:

- Bố ơi! Bố ơi!

Ba đứa em nàng cũng chạy tới khóc như ong vỡ tổ. Những chuyện vợ chửi chồng, chồng đánh vợ, bố đánh các con xảy ra như cơm bữa ở các xóm lao động. Không ai xúc động chuyện này. Người láng giềng vẫn nằm ngủ thìn thít, ngáy khò khò. Nếu sự ồn ào có làm thức giấc, họ chỉ buông vài câu chửi bâng quơ. Rồi lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Dường như, những tiếng khóc đã làm ông Thuận tỉnh rượu, hay ông quá say hết cả sức, ông rời rã chân tay. Con dao bầu rớt xuống đất. Và ông quy luôn.

Thủy cùng ba đưa em chung sức kéo cha lên giường? Nàng đắp chăn trùm kín người cha, ba đưa em chung nhau săn sóc bố. Đứa xoa dầu nóng, đứa sát muối vào lòng bàn chân, đứa lấy khăn ướt đắp lên trán bố. Ông Thuận thở rỗng. Ông đã ngủ mà không biết ông vừa làm gì

Thủy giục các em đi ngủ. Nàng an ủi Thảo:

- Bố say bố nói nhảm đó, em đừng nghĩ gì nghe em. Tội nghiệp bố...

Thảo rơm rớm nước mắt:

- Bố say thật hử chị?

- Bố say thật mà. Những người say đều nói nhảm cả. Họ nói thật tàn nhẫn mà không hiểu họ nói tàn nhẫn. Rượu nói đấy chứ có phải bố nói đâu em...

Thảo lắc đầu:

- Chị nói dối, bố không say đâu, bố thù oán cái gì đó.

Thủy cúi đầu. Tiếng thở của ông Thuận đã nhỏ dần. Ngọn đèn dầu tỏa ra một vùng ánh sáng, sáng hơn cả bao giờ. Những con mắt của bốn chị em nhìn cảnh đổ vỡ. Cánh cửa che gió lạnh sụp gãy. Cánh cửa như ông Thuận. Ông Thuận đã ngã quy. Như một căn nhà trống trải, những đứa con bắt đầu cảm thấy gió lạnh của cuộc đời tạt vào tim phổi họ. Nỗi sợ hãi ùn lên tâm hồn. Thảo bảo chị:

- Em ra chắp cánh cửa che tạm đêm nay nhé chị!

Thiệu đứng lên trước:

- Để em giúp chị Thảo một tay.

Con bé Thúy cũng nói:

- Em cầm đèn nhé!

Nhưng Thúy đã ngược đầu lên. Nàng nhỏ nhẹ:

- Thiện và Thúy đi ngủ đi. Để hai chị lo chuyện ấy.

Hai đứa bé ngoan ngoãn nghe lời chị. Đợi một lúc lâu cho hai em ngủ thiếp, Thủy ngồi sát Thảo, nàng khoác tay qua vai em:

- Bố không thù oán gì đâu, em ạ!

Thảo đưa tay vuốt mặt:

- Không thù oán gì sao bố uống rượu?

- Tại bố buồn.

- Ngày trước bố cũng buồn mà.

Thủy níu chặt cổ em:

- Thảo!

Thảo đáp khẽ:

- Dạ.

- Em chưa nên tìm hiểu. Biết thêm một sự thật người ta sẽ không muốn sống nữa.

Thảo chụp lấy câu nói của chị để hỏi:

- Có sự thật gì ám ảnh bố chẳng?

Thủy mím môi. Thảo nắm chặt lấy bàn tay chị:

- Hở chị?

- Em còn nhỏ quá, tò mò làm gì.

- Em không nhỏ đâu, chỉ kém chị có hai tuổi thôi. Dễ chừng em còn biết hơn chị vì em đã...

Thủy giật mình:

- Em đã...

Nàng buông tay khỏi vai em.

- Em đã... gì?

- Em đã yêu. Em đã biết ôm người yêu của em và rướn người lên để nó hôn em.

Thủy bàng hoàng như đang lạc vào rừng sương mù dày đặc. Nàng thần thờ hỏi em:

- Rồi sao nữa?

- Mới có thể thôi. Chị ngạc nhiên lắm à?

- Ừ, chị ngạc nhiên lắm.

- Có gì mà ngạc nhiên. Tới cái tuổi nào đó người ta không thể chấp nhận hoàn cảnh khốn nạn của mình, người ta phải tìm cách thay thế hoàn cảnh khốn nạn đó bằng một hoàn cảnh khác. Chị có công nhận em đẹp không?

- Em đẹp lắm.

- Sống mãi với bố ở những vùng ngoại ô đầy dĩ điểm này nếu cam phận, rút cuộc cũng chỉ đến cái nước làm điếm. Em không muốn làm điếm, em muốn làm đứa con gái có hàng chục thằng con trai cung phụng em. Em không lý tưởng gì cả. Em thực tế, quá thực tế. Những ngày tháng sống ở Lăng Cha Cả, em đã hiểu cuộc đời. Em không tin tưởng ở bố nữa. Bố bất lực rồi, bây giờ bố lại nghiện rượu. Em tự hỏi bố sẽ làm gì cho chị em mình.

Thủy lặng thinh. Một lát khá lâu hai chị em không nói với nhau điều nào.

Trên mái nhà, tiếng con thạch sùng tặc lưỡi. Tiếng tặc lưỡi của loài thạch sùng sao mà buồn thế. Những hồi tiếc của ngàn đời trong những tiếng tặc lưỡi đó. Thủy ứa nước mắt. Những giọt nước mắt rơi thật nhanh và nghe thật rõ ràng. Ở gầm giường, tiếng chuột rúc, dường như lũ chuột đang nhảy đầm bằng điệu nhạc nước mắt của Thủy.

Thảo bắt đầu hồi hận:

- Em đi dựng cửa chị nhé!

Thủy vẫn nín thinh. Thảo lại ngồi xuống cạnh chị:

- Chị giận em à?

- Không.

- Sao chị không nói với em?

- Em nói hết rồi, em nói đúng lắm. Em đã lớn, em có quyền chọn lựa con đường đi của em.

- Em xin lỗi chị, tại em quá đau khổ.

- Chị chắc bố còn đau khổ hơn em. Bố căm thù cuộc đời, bố đau khổ vì không làm chị em ta sung sướng được. Lỗi ấy đâu phải tại bố. Nhưng em đừng ngại em cứ tự do chọn lựa lấy đường em đi, miễn là con đường đó đưa em tới hạnh phúc.

Thảo ôm lấy chị, khóc rưng rức:

- Em không bỏ bố đâu, em không bỏ gia đình đâu. Em đã nói nhảm, em xin lỗi chị.

Thủy không mấy may xúc động. Nàng hỏi em:

- Em muốn biết một sự thật ám ảnh ba không?

Thảo chưa kịp trả lời, Thủy đã nói tiếp:

- Có lẽ không nên giấu em. Để chị nói em nghe. Hôm chị bị bắt vào phòng tạm giữ, bọn khốn nạn đã phá hại đời chị. Điều đó khiến bố đau khổ, bố muốn chết ngay vì bố tự biết sức bố không thể làm gì hơn là uống rượu để quên đau khổ.

Thảo lại lạc vào vùng sương mù như Thủy vừa mới lạc vào khi hay tin em gái mình đã biết rước người lên cho tình nhân hôn say đắm. Nàng nắm lấy cánh tay chị:

- Thật không?

- Thật hơn cả sự thật!
- Chị bị nó cưỡng hiếp!
- Ba đứa.
- Trời!
- Mà chị vẫn chưa chết. Em có tin rằng người ta muốn chết cũng không chết nổi không?
- Em không biết.
- Chị đã muốn chết, muốn uống liền một lúc vài ống thuốc ngủ khi chúng thả chị ra. Nhưng đúng vào lúc tuyệt vọng, một ánh hy vọng lóe lên. Nếu không có hy vọng chắc chắn chị chẳng được ngồi tâm sự với em.
- Chị hy vọng gì?
- Một người con trai tận mắt thấy chị ngã gục trong phòng tạm giam. Anh ấy không khinh tởm chị. Anh ấy đã hứa sẽ tìm chị và nói yêu chị.
- Anh ấy cũng bị tù?
- Nạn nhân của cuộc đời đó. Anh ấy bị khép tội du đảng như chị bị khép tội làm đĩ!

Thủy giấu em không muốn cho em biết rằng ánh hy vọng mà Đạm chiếu vào tâm hồn u tối của nàng một sớm mai trong phòng tạm giữ đã lu mờ. Nàng nói thật nhỏ:

- Bố đã không có hy vọng. Càng ngày bố càng lao dần xuống dốc tuyệt vọng. Em có thương bố không?

Nước mắt Thảo lại ứa ra. Trong màn lệ đau thương đó, Thảo chỉ nhìn rõ hình ảnh một người đàn ông làm kiếp con gà trống nuôi đàn con nghèo đói. Cuộc đời ít khi dành cho người nghèo một dịp may. Người nghèo muốn vươn mình lên, muốn dùng ý chí của mình để thoát khỏi số phận, muốn không tin số phận đã đầy đọa mình. Nhưng

sống ở một xã hội bất công, thối nát, đầy rẫy áp bức, vươn mình lên tức là tự tụt xuống hố sâu của khốn cùng. Người cha đáng thương của Thảo đã vươn mình lên.

Rốt cuộc, ông đánh mất ý chí và vùi đầu vào rượu chè. Rốt cuộc, con cái ông vẫn thiếu thốn, đứa thèm khát cơm ngon, áo đẹp, đứa bị phá hoại trinh tiết. Rốt cuộc rời Lăng Cha Cả, gia đình Thủy lại dọn về khu "quốc tế" Hòa Hưng, cái khu vực dĩ điểm và ma cô nhiều hơn cả Lăng Cha Cả.

Thảo ghen ngào:

- Em thương bố.

Thủy đưa tay vuốt tóc em:

- Em có nghĩ rồi một ngày kia, chị em mình phải tự làm lấy cuộc đời không?

Thảo ngơ ngác:

- Chị nói gì?

Thủy có nén xúc động để nói với em:

- Bố không còn sống lâu đâu.

- Chị...

- Em muốn làm gì hãy đợi ngày bố nhắm mắt đã.

Thảo quay ngang nhìn chị. Nàng không thể tưởng tượng, Thủy đã dặn dò như thế. Thủy hiểu em đang nghĩ gì. Nàng nói:

- Con nhà nghèo trời phú cho cái ân huệ sớm khôn ngoan. Trời phú cho là trời đầy đọa mình đó. Khôn ngoan làm gì sớm để sớm đau khổ vì nghịch cảnh. Chị đâu muốn già, đâu muốn mất trinh tiết ở phòng tạm giữ, hở em!

- Chị...

- Chị hứa sẽ không ngăn cản em, sẽ không ngăn nổi em. Nhưng em có hứa với chị không?

- Em hứa...

- Em hứa đừng làm gì bậy khi bố còn sống nhé!

- Vâng.

- Đừng kết tội bố vì bố bất lực không làm chị em mình no đủ nhé!

- Và điều này nữa, em cố gắng học hành để tương lai của hai đứa nhỏ không đến nỗi tệ mạt như chị em mình.

- Chị...

- Để chị nói nốt, chị đã quyết định rồi. Nếu bố có mệnh hệ nào, chị sẽ hy sinh tất cả vì các em. Tại sao chị không dám làm đĩ? Xã hội bản thiêu thì mình bị vấy bunn nhơ, lỗi tại xã hội, tại cuộc đời khốn nạn chứ đâu phải tại chị hay em.

- Em van chị.

- Van gì?

- Chị bỏ ý nghĩ đó đi. Chưa đến nỗi nào mà, còn bao nhiêu nghề chị em mình có thể làm được, cần gì phải làm đĩ.

- Chị làm đĩ để chửi lại xã hội. Xã hội đã đẩy chị vào nghề điếm em biết không. Chị sẽ gieo rắc tai họa cho cái xã hội khốn nạn này. Nhưng em cứ chờ, chưa dễ gì bố đã chết. Hãy cho bố cái hy vọng làm được hạnh phúc cho chị em mình. Bây giờ em đi ngủ đi.

Thảo ngoan ngoãn rời chị. Nàng về giường ngủ nhưng mắt vẫn không nhắm nổi. Dưới gầm giường chuột chạy lung tung. Trên mái nhà thạch sùng đua nhau tặc lưỡi. Toàn những tiếng buồn.

Thủy đã tắt ngọn đèn. Căn nhà tối om. Chỉ còn một khoảng sáng ở cánh cửa bị ông Thuận xô đổ. Thủy ngồi bên cạnh chah ai tay chống lên cằm... Và mắt nhìn ra khoảng sáng yếu ớt ở khung cửa.

Đến nửa đêm về sáng ông Thuận tỉnh rượu. Ông xoay người và đụng phải Thủy. Ông ngỡ ngác:

- Con chưa đi ngủ à.

Thủy đáp:

- Con không buồn ngủ.

- Con cho ba hộp nước đi con. Trời ơi! Bố đã làm gì, bố đã làm gì hả con?

- Bố con không làm gì cả.

- Thật bố không có nói gì chứ?

- Bố không có nói gì cả.

Thủy đứng dậy:

- Để con rót nước cho bố uống.

Ông Thuận vẫn bần khoăn không biết ông đã nói gì trong cơn say cực độ. Nước lạnh làm ông tỉnh táo lạ thường. Cổ họng khô cháy dường như được ướp cho tươi lại. Nước vào tới đâu, ông biết tới đó. Khi ca nước hết, ông Thuận cũng nhớ hết những hành động của mình hồi đêm.

- Bố thật có lỗi với các con.

Thủy an ủi bố:

- Bố chẳng có lỗi gì cả.

Ông Thuận đau khổ:

- Bố đã mắng mỏ con, đòi giết các con. Bố thật khốn nạn!

Thảo nằm trên giường nghe rõ cả. Nhưng nàng không cự quậy. Chỉ có nước mắt ứa ra, rơi xuống chiếu. Ông Thuận tung chăn ngồi dậy:

- Bố thật khốn nạn, thật hèn nhát!
- Bố đâu có khốn nạn, xã hội làm bố khốn nạn. Bố đâu có hèn nhát, vì bố thương các con. Thôi bố nằm ngủ đi, trời sắp sáng rồi.

Ông Thuận hỏi:

- Trời sắp sáng rồi à?

Rồi ông trả lời luôn:

- Không bao giờ trời sáng đâu con ạ! Chỉ có sức người bắt trời đất đổi thay, thì bố không còn sức. Bố đâm ra nghiện ngập.
- Xã hội bản thù, đê tiện mà bố vẫn giữ được lòng bố, thế là bố can đảm rồi bố ạ! Các con có đòi hỏi gì bố đâu.
- Con nói dối bố.

Thảo đã khóc thành tiếng. Ông Thuận nghe tiếng con khóc, bất giác lại muốn uống rượu.

- Thảo khóc hờ con?

Tiếng khóc im bặt, Thủy nói:

- Bố nghĩ đến các con ít thôi, bố sẽ thấy bớt đau khổ.
- Không nghĩ tới các con còn nghĩ tới gì bây giờ?

Ông bắt đầu nói bằng giọng kênh kiệu mà ít khi ông nói với con gái:

- Chẳng lẽ bố nghĩ đến những thằng hề đang làm trò khỉ trên sân khấu đời!

Ông thở dài:

- Số phận mình, số phận con cái mình, số phận dân tộc mình nằm gọn trong tay những thằng ăn cắp ư? Những thằng thù vặt, dĩ vãng bản như một thùng rác thối, chó ngáp phải ruồi nhảy lên làm lãnh tụ cũng đòi quyết định số phận của mình ư?

Ông Thuận thở dài. Bất chợt, ông hỏi Thủy:

- Đêm dài quá con nhỉ?

- Vâng đêm dài quá.

- Đêm dài như đời người. Biết bao giờ mới sáng?

Ông Thuận quên khuấy kẻ đang đối thoại với ông là con gái ông. Nhưng Thủy hiểu cha mình muốn nói gì. Thủy trả lời cha:

- Chắc còn lâu, chẳng bao giờ sáng cả...

Ông Thuận lắc đầu:

- Tối mãi thì phải sáng chứ. Như nắng mãi thì phải mưa. Bố mong một trận mưa thác lũ cuốn hết những rác rưởi. Họa may, sau trận mưa, cuộc đời bớt se sắt. Con có biết bố đau khổ như thế nào không?

Thủy níu vai cha:

- Bố, con xin bố..

Ông Thuận điềm nhiên nói:

- Con tin bố đi, có khi một cái chết rất vô nghĩa cũng có thể làm cho cuộc đời người còn sống có đôi chút thay đổi.

- Bố, chúng con có oán hận gì bố đâu?

Thảo không nén nổi tiếng khóc nữa. Nàng òa lên và vụt ngồi dậy, chạy bổ tới phía ông Thuận, Thảo ôm lấy cha rúc vào nách cha thổn thức:

- Bố, con xin lỗi bố, con chưa làm gì cả...

Ông Thuận ôm chặt lấy con gái, vỗ về:

- Bố có nói gì con đâu?

Nhưng Thảo cứ thú tội:

- Con đã nói dối, con nói dối tất cả...

Ông Thuận lặng thinh. Chỉ còn tiếng nước nở của Thảo, tiếng những giọt nước mắt rơi của Thủy, tiếng chuột rúc và tiếng thạch sùng tặc lưỡi.

Thảo nói vậy, nhưng lòng nàng cũng hoang mang như chị. Hai chị em nhìn nhau. Bốn con mắt cùng chớp và những giọt nước mắt ứa ra cùng một lúc.

Chiều xuống. Chiều mưa chóng đuổi ánh sáng, gió lạnh lùa vào căn nhà hẹp. Và bóng tối theo gió lạnh lùa vào. Hai đứa em nhỏ đi học về. Ngọn đèn dầu hỏa được thắp lên. Bốn chị em ngồi bên nhau chờ người bố đau khổ trở về.

CHƯƠNG 15

HƯNG ÔNG THUẬN ĐÃ KHÔNG VỀ. Ngọn đèn chờ đợi tàn dần rồi tắt ngóm. Hai chị em Thủy thức thi với đèn và đã thắng đèn. Nhưng ông Thuận vẫn không về. Trời chưa mình chuyển sáng. Tiếng bánh sắt của xe bò chở rác không còn nghe rõ nữa. Bây giờ chỉ nghe thấy tiếng nhạc của xe thổ mộ, tiếng vó ngựa lộp cộp trên đường ngoại ô vào thành phố. Rồi tiếng xích lô máy và trăm thứ tiếng ngoại ô. Riêng có tiếng cười nói của các chị em giang hồ được trả tự do ở các phòng tạm giữ về ngõ là đi riêng một bè. Cái thứ âm thanh chói tai đó khiến Thảo nghĩ đến chị, nghĩ đến sự rủi ro có thể xảy ra cho ông Thuận.

Nàng nói vu vơ:

- Bố lại say...

Thủy đáp lời em:

- Chắc bố say quá không lết về nổi phải nằm ngủ ở quán rượu.

- Em sợ.

- Sợ gì?

- Sợ bố lết về...

Nàng nín ngay không dám nói tiếp, Thủy dục em:

- Nói hết đi Thảo!

Thảo cắn chặt môi một vài giây rồi nói:

- Em sợ bố chệch choạng giữa đường, xe cán bố bị thương...

Thủy giật mình... Nàng muốn bình tĩnh xong không bình tĩnh nổi. Nàng buột miệng:

- Bố bị thương hay bố đã chết?

Hai chị em tưởng chừng như cha mình đã chết, òa lên khóc. Lại khóc. Những người đau khổ chỉ biết khóc.

Trời sáng dần. Thủy không muốn trời sáng nữa, nàng muốn bóng tối cứ phủ dày đặc nhất chị em nàng trong căn nhà lụp xụp này cho tới khi chị em nàng nhắm mắt để khỏi nhìn rõ cảnh tượng bi ai dưới ánh sáng mặt trời.

Thảo nức nở:

- Bây giờ chị tính sao hả?

- Tính sao? Đã chắc gì bố bị xe cán...

- Say suốt đêm nay bố không về...

- Bố ngủ nhờ ở đâu đấy mà.

- Lúc nãy chị bảo bố đã chết thôi?

Thủy nuốt những giọt nước miếng chảy vào miệng nàng:

- Chị nói bao giờ?

- Chị vừa nói xong.

- Tại em sợ bố bị xe cán thì chị phỏng chừng. Bố không chết đâu. Chẳng lẽ trời đày đọa chị em mình ghê gớm vậy?

Thảo nghiêng rằng:

- Làm gì có trời!

- Có trời chứ.

- Có trời sao trời không ban cho mình một dịp may nào để vùng lên.

- Mình còn sống là may rồi.

- Em không hiểu nổi chị. Khi thì chị căm thù xã hội, muốn làm đĩ để trả thù xã hội. Khi thì chị lại chịu an bài của Thượng đế. Thế là thế nào?

- Chẳng là thế nào cả.

Thảo đâm ra sợ hãi:

- Chị điên rồi à?

Thủy bỗng ôm chầm lấy em cười the thé:

- Điên à? Điên được còn sướng hơn nữa chứ. Vì tha hồ chửi rủa những đứa mình ghét mà không đứa nào dám chấp mình. Em nghĩ có sướng không?

Thảo gỡ tay chị ra. Thủy sững sờ nhìn em:

- Em sợ chị ư?

- Không.

- Chị chưa điên đâu. Có điên phải đợi khi chị đi làm đĩ!

Thảo thương chị vô cùng. Trận bão đời vừa rút về đây, về căn nhà tồi tàn ở khu ngoại ô này. Thảo có cảm tưởng như trận bão đã dứt và một chân trời mới đang hiện ra: Chân trời mới của đói rách cùng cực, ê chề, khổ nạn. Nàng dịu dàng bảo chị:

- Uống một viên "tranquanil", Thủy nhé!

Thủy lắc đầu:

- Chị bình tĩnh lắm, chưa cần thuốc an thần đâu.

- Mình phải ngủ chứ?

- Em đi ngủ đi.

- Không ngủ mình còn nghĩ nhiều chuyện nhảm lắm. Đã chắc gì bố gặp tai nạn. Em van chị, chị đi ngủ đi. Rồi đâu sẽ vào đó.

Thủy không nói năng gì, mặc cho Thảo khuyên giải. Nàng ngồi trơ như một pho tượng, pho tượng chỉ còn đôi mắt đăm lẹ. Tuổi trẻ đầy, tuổi trẻ chưa biết mơ mộng, chưa biết rung động, chưa biết khao khát đá hóa thành pho tượng.

Thảo ngấm chị. Nàng cảm giác mình cũng sắp hóa thành tượng đá hay một đứa con gái bị cướp mất trái tim, tự nhiên, nỗi đau quặn thắt lòng. Thảo cắn chặt môi dưới đến ứa máu. Nàng khe khẽ gọi:

- Bố ơi!

Không có tiếng ai đáp lại ngoài tiếng con thạch sùng tặc lưỡi trên nóc nhà. Thảo về giường mình. Nàng ngả lưng, nằm chờ sáng. Thảo cứ chớp mắt được một lát thì lại gặp từng cơn ác mộng. Và nàng giật mình run sợ. Trán nàng đọng mồ hôi. Khi ánh nắng ban mai lùa vô căn nhà, Thảo vùng dậy. Nàng thấy Thủy vẫn ngồi yên ở chỗ cũ. Đôi mắt Thủy đã khô lẹ nhưng hình như lưỡi biếng chớp. Và nhìn kỹ, Thảo thấy đôi mắt Thủy trũng sâu. Nàng thở dài. Tiếng thở dài Thủy nghe rõ, nàng nói:

- Bố vẫn chưa về.

- Vâng, bố vẫn chưa về. Giờ tính sao hả chị?

- Tính sao?

- Em vào phi trường hỏi thăm tin tức ba, chị nhé!

- Ừ, em đi đi...

- Chị giấu tụi nhỏ nghe chị. Kẻo chúng nó bù lu bù loa cả xóm biết mất.

- Cả xóm biết thì mặc kệ cả xóm biết, em lo gì chuyện này.

Thủy giục em:

- Sửa soạn mau lên!

Thảo đã rửa mặt đánh răng xong. Nàng vừa định cầm lược chải đầu thì có tiếng người ồn ào ở trước cửa. Rồi cánh cửa ọp ẹp vá vúi của căn nhà bị xô đổ. Hai người cảnh sát nhảy bổ vào nhà. Một người hỏi trống không?:

- Nó đâu?

Thảo rụng rời làm rơi cả chiếc lược trên tay. Thủy đứng lên như cái lò so. Người cảnh sát lặp lại câu hỏi:

- Nó đâu?

Thủy lễ phép:

- Thưa, các ông hỏi ai?

- Thăng Thuận!

Hai đứa em nhỏ vụt tỉnh giấc, ngơ ngác nhìn người lạ. Thủy chết lặng, Thảo trôn trôn ngó nhân viên công lực. Người cảnh sát lớn tiếng:

- Nó đâu?

Thảo đáp:

- Các ông hỏi bố tôi?

- Chứ đứa nào ở đây?

Thảo muốn tát vào mặt kẻ đối diện. Nhưng nàng yếu đuối quá, đành nuốt nỗi căm hờn. Nàng nói cộc lốc:

- Bố tôi không có nhà.

- Nó trốn đâu?

Thủy đáp:

- Bố tôi đi làm từ sáng sớm, đêm qua không về. Thưa ông, bố tôi đã làm gì?

Người cảnh sát buông hai tiếng:

- Ăn cắp.

Rồi nói thêm:

- Chúng nó họp đảng, ăn cắp của Hăng. Thăng Thuận trốn biệt, bọn đồng đảng bị hốt hết, có đứa chạy bị bắn què.

Người cảnh sát vẫy tay ra hiệu. Bọn ông ta xông xộc bước tới khám xét cùng chỗ: bếp, gầm giường, cầu tiêu. Không thấy ông Thuận, người này hậm hực:

- Nó không về nhà.

Người kia ra lệnh cho chị em Thủy:

- Chúng mày không được ra khỏi nhà từ giờ cho đến lúc thộp cổ được thăng bố chúng mày. Biết để làm gì không?

Thảo trả lời với giọng đầy bất mãn:

- Không biết!

Người cảnh sát vung tay tát nàng một cái nẩy đom đóm mắt:

- Ranh con đừng có hỗn. Coi chừng đi tù cả lũ, các con ạ!

Bỗng ông ta nheo mắt nhìn bạn:

- Con nhỏ "thơm" quá nhỉ!

Thủy bất chợt hình dung ra phòng tạm giữ, hình dung ra những tên thợ đánh người thay phiên nhau hãm hiếp nàng. Nàng nghiêng rặng rồi bảo em:

- Nín đi Thảo!

Người cảnh sát bĩu môi khinh bỉ:

- Bộ chúng mày định vô một mẻ xây vi-la ở xóm này đây mà. Chắc tiền đã đưa cho chúng mày. Rồi sẽ thòi ra cho mà xem.

Hai người cảnh sát bước ra. Bốn chị em nhìn theo rồi nhìn nhau. Và cùng nhau òa lên khóc. Thủy mon men ra cửa. Nàng thấy bên ngoài có người đứng canh chừng. Thủy bước vào. Nàng nâng cánh cửa ọp ọp lên khép lại.

Thảo và hai em chạy xô tới ôm lấy chị.

- Liệu bố có sao không?

- Chị không biết.

Thằng Thiện sụt sùi:

- Bố đâu có ăn cắp, bố lương thiện mà...

Thủy vuốt nước mắt an ủi em:

- Bố không bao giờ làm trái với lương tâm bố đâu em ạ! Nhưng ở đời có nhiều việc xảy ra trái ngược hẳn ý muốn của mình, lớn lên em sẽ hiểu và em sẽ thương bố hơn.

Thiện tròn xoe mắt:

- Nhưng bố không ăn cắp chứ?

Con Thúy trả lời anh:

- Bố đâu có ăn cắp!

Thảo nói với Thiện:

- Chị Thủy vừa bảo rằng, ở đời có nhiều việc xảy ra ngược hẳn ý muốn của mình, lớn lên em sẽ hiểu và sẽ thương bố hơn. Em thắc mắc làm gì nữa.

Thiện buông thõng đôi tay:

- Thế là bố đã ăn cắp!

Thảo quát:

- Ranh con, nói không nghe gì cả. Ai bảo mà bố ăn cắp?

Thủy xoa tay:

- Thảo đừng mắng em nữa. Nó chưa biết gì đâu.

Nàng vấy tay cho Thiện lại gần. Cầm lấy cánh tay gầy gò của em, Thủy nói:

- Em có tin bố mình ăn cắp không?

Thiện lắc đầu:

- Không chị ạ!

- Nhỡ bố ăn cắp thì em phán xét bố thế nào?

Thảo chặn lời Thủy:

- Làm con không có quyền phán xét cha mẹ.

Thủy không chú ý tới Thảo nữa. Nàng tiếp tục hỏi em trai:

- Em có ghét bố không?

Thiện ngó Thảo rồi đáp:

- Chắc họ vu oan cho bố chị ạ! Đời nào bố mình ăn cắp!

- Chị nói nhỡ bố ăn cắp chứ đã quả quyết bố ăn cắp đâu?

Thiện chớp mắt thật mau. Nó nắm chặt đôi bàn tay, rít qua kẽ răng:

- Thì em đau đớn lắm!

- Đau đớn gì?

- Bạn em ở trường sẽ chế nhạo là con một thằng ăn cắp.

Thảo vung tay tát Thiện một cái:

- Câm mồm mày lại!

Thiện không khóc. Nó ngược mắt nhìn Thảo:

- Em đi học, ăn mặc rách rưới, chúng nó đã chế nhạo rồi, nay chúng nó biết bố ăn cắp, bị khóa tay giải ra tòa, chúng nó đâu có tha em.

Thảo thấy chua xót vô cùng. Nàng có cảm tưởng như ai vừa vắt chanh xuống mụn nhọt lở lói ở tim phổi nàng. Thảo úp hai tay lên mặt, chạy vội về giường, nằm úp mặt lên gối, khóc thầm tức.

Thủy nhẹ nhàng vỗ lưng em:

- Nếu em biết tại sao bố kết bè đảng ăn cắp của hãng, em sẽ hãnh diện vì bố chứ không còn đau đớn nữa.

Thiện nghiêng răng kèn kẹt:

- Tại sao bố phải ăn cắp?

- Lớn hơn, em sẽ hiểu bố!

- Em lớn rồi. Em đã biết nhục khi bạn học chế diễu, chắc em sẽ hiểu bố, chị nói đi!

Vẫn giọng nói dịu dàng, Thủy rót vào tai Thiện:

- Xã hội chị em mình đang sống đầy rẫy những thằng ăn cắp. Nhưng em tin chị đi, bố mình nếu có ăn cắp như chúng nó, sẽ không bao giờ giống chúng nó cả.

Thiện ngạc nhiên:

- Chị nói sao em chưa hiểu.

Thủy kéo con bé Thúy vào lòng mình, vuốt ve tóc em rồi trả lời Thiện:

- Em chưa hiểu thì hiểu nổi bố thế nào được.

- Chị nói lại đi!

Thủy nhìn thẳng vào mặt thẳng em trai bướng bỉnh:

- Thiện!

- Chị gọi gì em?

- Năm nay Thiện bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Mười bốn.

- Em còn nhỏ quá.
- Chị làm rồi, em không nhỏ đâu.

Thủy cúi thấp đầu:

- Được. Nếu em không nhỏ, em có tin rằng chị đã bị hãm hiếp không?

Thiện cứng đờ người ra. Tâm hồn nó xoay tròn trong cơn lốc, đập nát trong tiếng sét kinh hoàng. Thủy nói tiếp:

- Chị đã bị bắt về tội làm gái đĩ, bị nhốt chung với bọn đĩ và bị chúng nó cư xử như đĩ. Em biết sao chị bị bắt không?

- Không chị ơi!

- Vì nghèo. Mình phải sống chung với bọn đĩ điếm. Ở cái xã hội khốn nạn này, nghèo nàn là bị khép đủ thứ tội. Bố mình bị khép tội ăn cắp cũng chỉ vì nghèo nàn, chỉ vì không muốn các con mình sống chui rúc như heo chó. Nếu bố đã đi ăn cắp, chị tin chắc, chính vì bố đã ăn cắp cho chị em mình.

Thủy ngẩng đầu lên:

- Nhiều đứa hãnh diện vì chúng nó ăn cắp của xã hội cho vợ con chúng nó phè phỡn. Chúng nó ăn cắp của những người dân nghèo khổ, ăn cắp một cách đáng tởm. Bố mình dẫu có mang tội ăn cắp không phải vì muốn chị em mình có xe hơi, nhà lầu, đồn điền. Mà chỉ muốn chị em mình thoát cuộc sống hiện tại. Bố là một anh hùng, em biết không? Một anh hùng nghèo khổ và đáng thương.

Bây giờ thì Thiện rơm rớm nước mắt. Nó thở dài:

- Tội nghiệp bố!

Nó hỏi chị:

- Rồi chị em mình sẽ ra sao?

Thủy nói:

- Ra sao thì ra. Nhưng em đừng nghĩ rằng em sẽ bị nhục vì bố ăn cắp.

Thiện bắn khoăn:

- Không làm gì khác được ư?

- Làm gì? Em muốn làm gì?

Thiện lơ láo ngó Thủy. Đôi mắt nó hoa lên. Nó không còn nhận diện rõ ai là Thủy tuy người đứng trước mặt nó vẫn là Thủy. Chỉ có một mình Thủy. Thiện xoay lưng không muốn ngó Thủy thêm giây phút. Nó lồm lũi bước xuống bếp. Thảo hỏi:

- Mà đi đâu?

- Đi đâu, biết đi đâu bây giờ?

- Mà phải can đảm nhìn sự thật cho quen đi chứ! Tao biết tuổi của mày nên nhìn sự thật chung quanh mình. Nhưng nếu chẳng được nhìn hoa bướm, chim muông thì mày nhìn sự bỉ ổi cho đỡ chói mắt. Kéo mai một mày hết muốn sống Thiện ạ!

Thiện đá tung chiếc soong. Nó nói, gần như đe dọa:

- Nếu bố làm sao, tôi đốt cái nhà này!

Thủy hoảng sợ:

- Đừng nghĩ dại.

Thảo gạt dùi:

- Được đấy, nếu mày giỏi thử đốt xem sao. Tao nghĩ vào tù còn sướng hơn sống lây lất ở ngoài.

Thủy nổi đóa:

- Câm miệng cả lũ đi!

Thảo làm bộ điếc. Nàng tiếp tục nói với Thiện:

- Mà định đốt nhà bằng gì?
- Bằng lửa!
- Bằng lửa gì?
- Bằng ét săng.
- Tiền đâu mà mua ét săng?
- Đi ăn cắp.
- Mà biết ăn cắp à?
- Tập.
- Tập khó lắm.
- Khó gì.

Thủy chán nản không muốn ngăn cấm em nói nhảm nữa. Chúng nó đang điên. Tất cả đều điên. Điên hết. Thủy cũng đang nổi cơn điên ngầm. Nàng bịt tai, mặc kệ hai đứa điên rồi bàn chuyện tương lai.

CHƯƠNG 16

ẠM NẪM DÀI TRÊN GIƯỜNG. NÓ KHÔNG muốn cởi giầy thay quần áo. Con bé Gia nin bưng ly sữa lạnh mời Đạm uống. Nó lắc đầu. Mừng lác hỏi:

- Vẫn chưa tìm ra à?

Đạm thở dài:

- Công cốc một tuần lễ...

Nó chửi vu vơ:

- Mẹ, số nhà ở ngoại ô sao tởm thế! Số trùng nhau. Mười mấy lần "xuyệt" thì sống sao nổi. Sao dân mình nghèo khổ vậy?

- Thương dân nghèo à?

- Sống lúc nhúc như heo mà dân mình cũng sống được, không phàn nàn, không dám đòi hỏi. Lạ nhỉ?

- Chịu đựng mà.

- Chịu đựng cái con khỉ.

- Tin vào số phận chứ còn biết nói sao.

- Số phận con chó; có cái số phận thẳng nào sinh ra để bị bốc lột không?

Vừa lúc đó, Lâm sùi đẩy cửa phòng bước vào. Nó bô bô:

- Báo chiều nay có tin hay không thể tả. Tôi ước ao có một người bố dám hy sinh cho con như ông Thuận.

Nó hỏi Đạm:

- Anh đọc không?

Đạm đáp cộc lốc:

- Không.

- Em thấy có tên Thủy, nghĩ tới tên cô Thủy của anh nên mới đem báo về. Lâm này có bao giờ mua báo đâu.

Mừng lác vẩy tay:

- Đưa tao coi.

Nhưng Nguyễn Đạm đã ngồi vụt dậy. Nó nhảy bổ tới vỗ lấy tờ báo:

- Đưa đây.

Lâm sùi traotờ báo cho Nguyễn Đạm. Nó chỉ điểm:

- Bài báo bốn cột có hình ấy.

Đạm dán mắt vào cái títkhá ly kỳ:

MỘT TRÙM GĂNG TƠ "ĐÁNG YÊU" UỖNG THUỐC NGỦ TỰ TỬ.

Cái títkó sức hấp dẫn khá mạnh. Đạm say mê đọc và đọc được giọng nào nó hồi hộp giọng đó. Bài báo ký tên Lý Thụy, một nhà báo có khuynh hướng xã hội, chuyên điều tra các vụ hiếp dâm và tự tử.

SAIGON (27.10) - Hẳn bạn đọc chưa quên vụ tổng tiền sôi nổi và hạ sát ông Nguyễn văn Chương, Giám đốc hãng thầu Manxingo, một hãng thầu đang lãnh công tác sửa sang và mở rộng các đường bay ở phi trường Tân Sơn Nhất tuần trước.

Chúng tôi xin nhắc lại, như thường lệ, văn phòng của ông Giám đốc Nguyễn văn Chương phát lương cho công nhân mỗi tuần vào ngày thứ Bảy tại ngay sở làm. Hãng thầu Manxingo có hàng ngàn công nhân nên tiền lương phát mỗi ngày khá bộn.

Có lẽ đã tính toán từ trước, nên một nhóm công nhân gồm bốn người: Thuận, Điền, Tảo, Nhật đã âm mưu vụ

tổng tiền sôi nổi. Người ta chưa biết bọn này đã cấu kết với nhau tự ngày nào. Và ngoài lý do đoạt tiền, họ có còn thù gì ông Nguyễn Văn Chương không.

Vì ông Nguyễn Văn Chương đã bị hạ sát. Hai tên Tảo, Nhật cũng bị hạ gục khi chúng cố tình chạy trên một chiếc "díp". Tên Điền hiện đang như một người ngớ ngẩn vì chiếc xe "díp" bốc cháy làm hắn ta hoảng sợ đến nỗi mất trí. Chỉ có một người bị truy tìm ráo riết để làm sáng tỏ vụ này là tên Thuận thì hắn ta mới tự tử trên phòng số 3 lầu 2 khách sạn Melin. Hung thủ để lại một bức thư tuyệt mệnh. Và bức thư đó chứng tỏ hắn là một thứ "găng tơ" bất đắc dĩ, một thứ găng tơ đáng yêu. Bức thư của tên Thuận nguyên văn như sau:

Các con yêu dấu.

Bố nhắc lại với các con là từ hôm nay, bố không uống rượu. Bố có nhiều tiền để uống rượu. Uống whisky, Cognac chứ không thèm uống rượu thuốc ở vỉa hè ngoài ô đầu. Bố rót rượu ra ly rồi lại đổ vào chai không xớt một giọt. Bố rất tiếc cuộc đời bố không làm lại được như những giọt rượu chảy vào chai. Đau đớn quá các con nhỉ?

Các con yêu dấu,

Bố đã làm phiền các con rất nhiều. Bây giờ bố còn làm các con mang tiếng xấu nữa. Các con nghĩ gì về bố, xét đoán bố như thế nào đây? Pháp luật chỉ là những cái khóa, khóa chặt tay người có tội. Chiếc khóa làm bằng sắt. Sắt không có tình cảm. Đó là loại kim khí, lạnh và cứng. Pháp luật đúng ra, chỉ là thứ kim loại rẻ tiền! Bố thù hận và khinh bỉ pháp luật ở cõi đời này. Tại sao lại có những thằng đê tiện kiếm ăn bằng sự khờ khạo, sự dốt nát của những người có tội? Tại sao không có những người can đảm hơn những người nơi xét xử? Bố khinh bỉ

chúng nó, bố không cần sự xét đoán của chúng nó. Bố chỉ cần các con thôi.

Các con yêu dấu!

Các con sẽ xét đoán bố thế nào đây? Một người bất lương hay một tên sát nhân? Bố không giết người cướp của để làm giàu như chúng nó.

Bố đi giết người cướp của để thay đổi đời sống cho các con. Bố không muốn các con sống chui rúc ở các xóm điếm, nhìn tương lai ở nét mặt trầy trụa của các ả giang hồ. Bố không muốn thế! Không muốn thế! Bố muốn các con có hy vọng để sống. Và bố đã dám giết người cướp của.

Các con yêu dấu.

Vậy đó, lý do bố làm liều chỉ có vậy thôi. Bố chẳng nói nhiều nữa. Nhưng muốn vươn mình lên bằng sự lương thiện đã không nổi, bố thất vọng khi vươn mình lên bằng sự bất lương. Rốt cuộc, các con cứ phải nhìn tương lai mình ở nét mặt trầy trụa của các ả giang hồ. Và mất cả bố nữa.

Các con yêu dấu.

Bố không muốn để những thằng khốn nạn, những thằng ăn cắp có kinh nghiệm hơn bố xử bố đâu. Bố sẽ xử lấy bố hoặc để các con xử bố. Khi bố chết rồi, các con hãy thương yêu nhau, đùm bọc nhau. Riêng Thủy, bố muốn dặn con điều này. Con hãy can đảm sống, hãy can đảm cho cuộc đời biết con đã bị bọn dã man hãm hiếp...

Đọc tới đây, mắt Đạm hoa lên. Nó úp tờ báo vào mặt, nằm ngửa xuống giường, giấy giạ:

- Ôi! Buồn quá. Buồn quá.

Mừng lác nháy bổ tới, giăng lấy tờ báo. Nguyễn Đạm mặc kệ Mừng lác hành động. Nó không ngăn cản. Than van một lát, Nguyễn Đạm giục Lâm sùi:

- Khui rượu đi mầy!

Mừng lác nháy mắt, Lâm sùi mở tủ lạnh lấy đá. Nó khui chai Johnie Walker, rót lừng ly và bưng tới,

- Anh ngồi dậy uống đi.

Nguyễn Đạm vùng dậy, nó chộp lấy ly rượu, nốc ừng ực. Nó nốc một hơi cạn hết. Vài viên đá nhỏ lọt vào miệng nó. Đạm nhai rau rầu, chửi thề:

- Đ.m, cuộc đời sao chó đẻ thế!

Mừng lác lăm bằm:

- Cắm thù ngấm vào tim hấn rồi.

Nguyễn Đạm bảo Lâm sùi:

- Cho tao đẩy ly.

Lâm sùi lại rót thêm cho Đạm.

- Có vụ đấm đá nào không?

Lâm sùi trở mắt:

- Anh ngứa tay rồi à?

- Tao ngứa cả máu nữa.

- Hãy uống đi đã.

Nguyễn Đạm nốc cạn ly rượu quay sang hỏi Mừng lác:

- Cho tôi đi hút á phiện, đi chơi gái đi. Tôi cần quên đời...

Mừng lác hất đầu ra lệnh cho Lâm sùi. Thằng du đãng Nguyễn Thông tiếp tục rót rượu. Đạm nốc thêm hai ly nữa thì rũ người ra ngồi gục xuống. Nó thở phò phò nói năng lảm nhảm. Mừng lác giục Gia nin:

- Em lấy chặn đấp bụng cho anh Đạm đi.

Nó hỏi Lâm sùi:

- Đúng Thủy của hấn hả mầy?

- Chắc vậy.

- Không biết đọc hết chưa mà hấn đã sôi máu căm hờn.

- Em đoán có lẽ anh ấy đọc tới đoạn này...

Nó chỏ tay vào chỗ Đạm vừa đọc dứt. Mừng lác khẽ đọc:

- "... Con hãy can đảm sống, hãy can đảm cho cuộc đời biết con đã bị bọn dã man hãm hiếp..."

Mừng lác chép miệng:

- Tội nghiệp những đứa nghèo khổ. Tao không đọc nữa đâu. Những thảm cảnh này tao chứng kiến nhiều rồi. Tao cũng không muốn dính vào chuyện buồn của hấn. Để hấn tỉnh rượu, đọc tiếp và làm gì cũng kệ hấn. Mầy phải giữ ý tứ, đừng có bàn láo mà hấn giận. Hấn nhờ gì thì làm việc ấy.

Nó búng ngón tay:

- Vụ mấy thằng ở phòng trà ra sao?

- Tối nay mới giải quyết.

- Mầy lấy của nó bao nhiêu tiền rồi?

- Bảy ngàn.

- Tiêu gì?

- Em xin phép anh biểu vợ Nguyễn Văn Hai năm ngàn, còn hai ngàn đưa bố em mua thuốc.

- Mầy không nhằm đồng nào?

- Dạ không.

Mừng lác trách nhẹ Lâm sùi:

- Liều mạng đấy nhé! Mày không điều tra coi bọn kia có dựa vào phe nào không. Lớ ngớ chọc nhằm phe anh em thì rầy rà to.

- Em điều tra rồi.

- Bọn nó dựa phe nào.

- Tụi nó dựa mấy thằng mặt vụ.

Mừng lác gật gù, đặc chí:

- Mặt vụ thì phải đánh bỏ mẹ chúng nó đi. Liều mình mày đương đầu nổi không?

- Dạ được.

- Cần tao hỗ trợ tinh thần không?

- Anh có mặt chắc bọn đàn em nó sẽ hung lắm.

- Vậy thì tao có mặt. À mày biết Thy Kent không?

- Nữ chúa rần ri.

- Ừ.

- Em có nghe tiếng.

Bây giờ Đạm đã chịu khuất phục rượu. Nó không nói nhăng làm nhảm, mà nằm úp mặt thở rống. Con Gia nin ngồi cạnh bóp chân cho Đạm.

Mừng lác nhìn Đạm nằm trên giường ái ngại:

- Cuộc đời có nhiều gai góc quá. Mỗi chiếc gai tằm đầy thuốc độc. Chỉ cần bị một chiếc gai đời, nó quệt sứt da mình ra là đủ đau đớn rồi.

Lâm sùi cúi đầu:

- Trong anh em mình có đứa nào là chưa bị gai đời quệt. Em nghĩ rằng gai đời đã đâm thủng tim em.

Nó hỏi Mừng lác:

- Anh đọc hết bài báo chưa?
- Chưa.
- Anh đọc đi.
- Tao không muốn đọc chuyện buồn của thiên hạ.
- Chuyện cảm động lắm anh ạ!
- Mày đừng kể nữa.
- Giá em có người bố biết hy sinh cho con như ông Thuận, chắc đời em đỡ đau khổ biết mấy.

Mừng lác bĩu môi:

- Mày lại sắp oán trách thế hệ cha anh, hả?

Lâm sùi ngao ngán:

- Sao cái thế hệ cha anh chúng mình bết quá thế hở, anh Mừng lác?
- Bết ở chỗ nào?
- Toàn nghiện hút và nói phét.

Mừng lác tự dưng nổi hứng:

- Johnnie Walker là nhất đó nghe mầy.
- Dạ.
- Rót rượu ra.
- Dạ.
- Tiên sư cha đứa nào say đấy nhé!
- Dạ.

Lâm sùi đã rót đầy hai ly rượu. Mừng lác nâng ly. Hai đứa nhìn nhau một lát rồi cụng ly:

- Cho cuộc đời chó đẻ chóng bị tận diệt.

Lâm sùi tiếp:

- Cho chúng mình sống có hy vọng.

Hai đứa nốc Whisky ừng ực. Khói thuốc lá tỏa bay. Thuốc lá đốt cháy tư tưởng thanh niên và Whisky đốt cháy tim phổi chúng nó.

Mừng lác khai mào:

- Mày thấy cuộc đời chó đẻ ở chỗ nào?

Lâm sùi vỗ trán suy nghĩ:

- Nó chó đẻ ở cái chỗ số phận anh em mình nằm trong tay những thằng chó đẻ.

- Hay quá, hay đ. chê nổi. Còn chó đẻ chỗ nào nữa?

- À còn chứ; chó đẻ ở cái chỗ anh em mình chịu đẻ số phận mình nằm trong tay những thằng chó đẻ.

Mừng lác đập bàn bốp một cái:

- Mày nói lảm cẩm mà hay đ. chịu đực. Nói nữa đi mày.

- Anh thấy cuộc đời chó đẻ ở chỗ nào?

- Tao thấy à, tao thấy nó chó đẻ toàn diện.

- Toàn diện là thế nào?

- Là chỗ nào tao cũng thấy nó chó đẻ. Tao nói mày đừng buồn nhé!

- Đâu dám.

- Tao thấy mày cũng chó đẻ, tao cũng chó đẻ, chó đẻ tuốt luốt. Làm đ. gì có anh hùng ở cái thời đại này.

Chúng nó uống hơi nhiều. Men rượu làm chúng nó lạc hết tư tưởng... chó đẻ. Mừng lác bắt đầu lè nè:

- Tiên sư cha đứa nào say đấy nhé!

Lâm sùi nâng ly rượu thật cao:

- Ô kê, tiên sư đứa nào say.

Mừng lác hỏi:

- Ê, Lâm sùi. Mày hít thuốc phiện chưa mày?
- Chưa.
- BỐ mày hít mà sao mày không hít?
- Em sẽ hít.
- Ừ, chúng mình sẽ hít, sẽ đốt tiêu ma tuổi trẻ, trên bàn đèn thuốc phiện. À, này, mày đã tìm ra lý tưởng chưa?
- Dạ, thưa đại ca đã ạ!
- Ở đâu đó mày?
- Dạ, thưa đại ca em quên mất rồi.

Đạm cựa mình, nó ngóc đầu không nổi. Mừng lác cười hô hố:

- Người anh em muốn cụng ly nữa chằng? Này, Lâm sùi, bố mày đã từng ăn cắp quần của mẹ mày đi bán rẻ lấy tiền mua thuốc phiện chưa?
- Đã.
- Thế đâu có xấu hả mày? Còn cả triệu thằng đê tiện hơn.
- Dạ.
- Này!
- Dạ...
- Này!
- Dạ...

Hai cái ly rơi xuống sàn. Và hai thằng du đãng gục đầu xuống bàn khóc nức nở. Con Gia nin hoảng sợ. Từ ngày về sống với Đạm, đây là lần đầu tiên nó chứng kiến cảnh tượng này. Nó lay Đạm:

- Anh, anh dậy đi...

Nhưng Đạm chỉ ú a ú ớ rồi nằm yên thở rống.

CHƯƠNG 17

HÒNG TRÀ HƯƠNG HOA CHƯA CÓ KHÁCH. Nhưng Mừng lác và Lâm sùi đã điều đình lọt vào trong. Hai đứa ở trong một góc tối, hút thuốc lá. Mừng lác bảo Lâm sùi:

- Hôm nay tao sốt ruột quá.

Lâm sùi nhả khói thuốc:

- Em cũng vậy.
- Không hiểu tại sao thằng Đạm về muộn thế?
- Chắc anh ấy...

Mừng lác bỏ ngang và không cho Lâm sùi trả lời hết câu hỏi:

- Có bao giờ mày nghĩ tới khi mày chết không?

Lâm sùi chột dạ:

- Anh nói chi kỳ quá vậy?

Mừng lác búng mẩu thuốc lá còn cháy ra giữa sàn phòng trà:

- Kỳ chó gì, mình khác đời thì phải nghĩ khác người đời. Chứ tao cứ nghĩ đến lúc chết mà phát ớn.
- Em thì cho rằng chết là xong chuyện, vì mình sống cũng chẳng khác gì mình chết.
- Mày nghĩ đúng.

Lâm sùi ngạc nhiên lắm. Nó nhìn Mừng lác, do dự một lát mới hỏi:

- Tối nay nói chuyện đâu đâu ấy...

Mừng lác nâng ly bia lên nốc một hơi dài:

- Nghĩ gì đâu đâu là thế nào?

Lâm sùi phân vân một lát rồi mới nói:

- Chưa xuất trận mà anh đã nghĩ chuyện chết, đó là một điềm gở.

Mừng lác cười:

- Tao nói chuyện chết, nói tới cái chết chung của loài người chứ đâu thèm để ý «trận mạc» nhỏ nhen này.

Lâm sùi phân trần:

- Nhưng mà không nên nhắc tới nó khi mình sắp cần dùng dao.

- Mà dùng dao?

- Cả anh nữa.

- Gặp khó rồi à?

- Phải đề phòng, du đãng là thứ dễ chết yếu. Không đề phòng, chết không kịp ngáp.

Mừng lác chép miệng:

- Sống chết có số, mà đề phòng cẩn thận cách mấy mà số mà chết hôm nay, mà vẫn phải chết. Có khi mình chết một cách hết sức hèn hạ.

- Như thế nào là chết hèn hạ?

- Thí dụ như tao, tao là vua phóng dao, ấy thế mà có thể sẽ có một thằng nó đ. biết phóng dao gì cả, nó đâm tao chết giẫy đành đạch.

Lâm sùi xua tay:

- Thôi đi anh, đàn em xin anh đừng nói chuyện chết nữa.

Mừng lác lại nhếch mép cười:

- Chuyện sống đã đ. có gì đáng nói, chẳng nói chuyện chết thì nói chuyện con c. gì đây?

Nó ngừng một lát, vỗ vai Lâm sùi:

- Này Lâm sùi!

- Dạ.

- Lâu nay có được tin gì về Hưng mặt theo không?

- Nó bị đày ra Côn đảo rồi.

- Mà có biết chừng nào nó được tha về đất liền không?

- Không.

- Còn lâu lắm. Tao sợ chúng nó thủ tiêu thẳng khốn kiếp đó rồi. Này Lâm sùi!

- Dạ.

- Theo tao nghĩ, du đặng không nên chơi thân với nhau. Mà biết tại sao không?

- Không.

- Vì chơi thân với nhau, một thẳng chết đi, căm thù của thẳng sống lớn gấp bội. Và rồi lại có thẳng chết, thẳng căm thù. Tao bị giết, mà lo trả thù. Mà bị giết, Đạm lo trả thù, vân vân... Tao nghĩ, sau vụ này, mà xa lánh đi.

Lâm sùi ngạc nhiên:

- Anh muốn đuổi đàn em?

Mừng lác đưa tay xoa mặt:

- Xa mà, đâu có nghĩa là đuổi mà. Tao sẽ xa luôn cả thẳng Đạm. Mà biết tại sao không?

- Không.

- Hôm nay, tao chợt nghĩ đến cái chết khốn nạn, cô đơn, không ai vượt mắt của những thẳng du đặng; tao chợt

nghĩ đến những nỗi buồn chớ để trong cuộc sống chớ để này, tao hồi tâm và tao có ý muốn đi tu.

Lâm sùi phá ra cười. Mừng lác hỏi:

- Mà cười gì?

- Cười cái ý muốn đi tu của anh.

- Tao đi tu có gì mà đáng cười. Khi chịu rửa tội là mình đã sạch hết tội lỗi.

- Chưa thấy một thằng du đãng nào đi tu cả. Chỉ thấy du đãng đi tù thôi.

- Tại vì chúng nó không thích đi tu đấy chứ!

- Còn anh, anh thích?

- Tao mới có ý định đi tu thôi. Từ nay đến khi tao quy y cửa Phật hay khoác áo nhà Dòng có thể tao sẽ thay đổi nếu...

- Nếu gì?

- Nếu cuộc sống của chúng ta le lói một chút hy vọng để làm tương lai.

- Chứ không phải anh thất tình à?

- Tao có yêu ai đâu mà thất tình. Khi tao rắp tâm yêu đương thật sự thì tao gặp con Thy Kent nó sỏ tao một vố. Mẹ kiếp tao cứ bị lừa hoài.

Nghe đàn anh tâm sự một câu hết sức trẻ con, hết sức đáng thương, Lâm sùi không dám cười nữa. Nó cầm điều thuốc vừa mời lên môi Mừng lác:

- Hút đi cho ấm đã!

Mừng lác ưỡ oài nói:

- Trừ phi lửa đốt tao, tao mới cảm thấy ấm. Còn bây giờ hồn tao lạnh như băng.

- Đứa nào làm anh lạnh? Phải con Thy Kent không?

- Cuộc đời. Nhưng từ hôm nay tao không thù hận cuộc đời nữa. Tao tha thứ hết. À, xong trận này, tao định đi Ban Mê Thuật chơi ít lâu.

- Anh đi một mình?

- Đời tao mãi mãi chỉ có một mình. Phải chỉ có một người dẫn tao đi đúng đường thì đâu đến nỗi thành Mừng lác.

Mừng lác chớp mắt. Chưa bao giờ nói chuyện với đàn em nó chớp mắt cả. Nét anh chị trên khuôn mặt của nó biến mất. Chỉ còn lại một nỗi buồn không bao giờ nguôi. Mừng lác hít một hơi thuốc lá thật đầy, nuốt khói vào phổi. Đôi mắt nó long lanh một sự thật, một sự thật náo nùng của thời đại.

Bấy giờ, người ta đã thay đĩa ở giàn hát máy. Bản «Nhạc buồn» của Chopin êm ái bò vào tâm hồn Mừng lác. Nó thở dài, hỏi Lâm sùi:

- Mà buồn không?

- Buồn lắm.

- Thế mà chúng nó cứ bảo du đặng là bọn chai đá, giết người không gớm tay.

- Kệ cha chúng nó chứ, chúng nó biết cái chó gì.

- Lâm sùi!

- Gì thế anh?

- Hay là mày bỏ cái vụ này, tao với mày tới sông hút thuốc phiện đi.

- Mình đã lãnh tiền của nó?

- Kệ mẹ nó, cho nó leo cây luôn. Mày đi hít với tao lần chót biết đâu mai một anh em mình chẳng mỗi đứa một

ngã.

- Anh lại nói gở?

- Gở cái nỗi gì? Tao nói tao với mày sẽ xa nhau bộ nói vậy là tao sẽ chết à?

- Đứa nào dám giết anh?

- Vậy gở cái nỗi gì?

- Trước khi lâm trận, «giang hồ» kỵ nhất nói chuyện chết chóc và xa nhau.

Mừng lác vào dịp khác có thể nó đã bợp tai Lâm sùi hay sỉ vả Lâm sùi thậm tệ về cái tội «lên lớp» nó. Nhưng hôm nay nó chỉ nhếch mép cười:

- Mày «giang hồ» hơn tao không?

- Hơn sao nỗi.

- Tao không kiêng mày kỵ làm chi, Lâm sùi! Tao nói thật với mày là tao buồn lắm. Mai tao nhất định đi Ban Mê Thuật rồi đó, tao tính đi tu. Chứ lông bông không có người chỉ đường dẫn lối cho mình có ngày đói dài, chết khổ nạn hơn chó bị xe cán!

Lâm sùi nghĩ đến Nguyễn Đạm. Nó nhìn thẳng vào mặt đàn anh:

- Anh hết tin tưởng rồi à?

- Hết rồi.

- Không còn tin một ai nữa?

- Ừ...

- Cả anh Đạm?

Mừng lác nín thinh.

Bản nhạc của Chopin đã dứt. Người ta cũng không thèm thay đĩa mới nữa. Mừng lác cảm thấy một nỗi cô đơn hãi

hùng đánh đai vây quanh nó. Ngồi trong phòng trà mắt nó nhìn rõ màu vàng úa của chiều tà. Nó nhìn rõ một mảng nắng mờ côی rớt rơi xuống cuộc đời. Mừng lát thờ dài khiến Lâm sùi sốt ruột:

- Anh nóng lòng!

- Không, tao đang buồn lắm. Thôi mà ở đây điều khiến chúng nó, tao phải đi ra ngoài một chút cho thoáng.

- Anh tới sòng hút?

- Có thể.

- Anh đợi lát nữa em đi với anh.

- Tao không ngồi lâu thêm được mười phút nữa đâu. Ngồi lâu thêm chắc tao hóa đá mất.

- Thì anh chờ thêm mười phút nữa vậy.

Mừng lát chiều đàn em, ngồi nán lại. Nó gọi thêm bia, không biết đã bao nhiêu điếu thuốc lá được đốt cháy? Và giờ phút này, bao nhiêu điếu thuốc lá đang được đốt cháy ở những nơi có thanh niên bơ vơ, lạc lõng? Tuổi trẻ bị bỏ hoang một cách đông tội nghiệp.

Mừng lát bảo Lâm sùi:

- Đêm nay nếu tao không về, mà cứ coi là tao đã bỏ đi nhé!

- Anh đi đâu?

- Tao đã nói với mà rồi. Độ trước tao bảo cho mà cái lý tưởng ma cô, hôm nay tao nhường luôn nghề nghiệp và địa vị tao cho mà. Mà chịu không?

Lâm sùi có vẻ buồn. Nó liếm mép:

- Anh khinh em quá.

Mừng lát sững sờ:

- Mà y bảo tao khinh mà y?
- Vâng.
- Tao khinh mà y ở chỗ nào?
- Anh tưởng em không muốn vươn lên như anh sao?
- Mà y hiểu rồi đấy. Ai bảo du đặng thích làm du đặng? Mà y còn hơn tao nhiều, hơn ở chỗ dám tin tưởng cuộc đời sẽ hết chó đẻ. Hôm nay tao chán chường vì thế có đứa nào phỉ nhổ vào mặt tao, tao cũng nhin. Tao chán hết, chán hết...

Lâm sùi an ủi đàn anh:

- Tại hôm nay anh gặp chuyện buồn. Mai anh sẽ đổi ý.

Mừng lác bĩu môi, khinh khỉnh:

- Ừ. Có lẽ vậy. Thôi tao đi hút thuốc phiện đây. Tao phải chích «đô lô đan» tìm cảm hứng mà sống, chờ ngày cuộc đời hết chó đẻ vậy. Hút thuốc phiện mãi cũng chán phê.

Mừng lác đứng dậy, vươn vai. Lâm sùi hỏi:

- Đêm nay anh chờ em nhé!
- Khởi chờ.
- Hay em tới tiệm kiếm anh?
- Tùy mà y. Nếu không gặp tao thì đừng kiếm nữa. Tao đi luôn, nghe.
- Anh đi đâu?
- Mà y hỏi câu này mấy chục lần rồi?

Mừng lác cười gằn, khinh bạc rất cái lương:

- Trời đất, nước non nơi nào cũng giống nơi nào, biết đi đâu bây giờ!

Lâm sùi thấy giọng nói của Mừng lác khác hẳn mọi hôm.
Nó đâm ra sờ sợ:

- Vậy anh sẽ đi đâu?

- Đi đâu? Tao đã hỏi thế. Có lẽ nên tìm sự giải thoát là ổn nhất.

Lâm sùi nắm lấy tay Mừng lác:

- Em xin đàn anh đừng nghĩ nhảm.

Mừng lác giật tay ra:

- Mày hiểu giải thoát là gì mà bảo tao nghĩ nhảm?

Lâm sùi ấp úng:

- Phải... phải anh... định... tự... tử không?

Mừng lác cười thành tiếng:

- Tự tử hèn chết.

Lâm sùi nói nhỏ:

- Anh còn trẻ...

Nhưng Mừng lác lại nói lớn:

- Tao già rồi, già lắm rồi.

Nó nói tiếp:

- Hận thù đốt cháy tuổi trẻ của mình, mày hiểu không?

Lâm sùi gật đầu:

- Em hiểu.

Mừng lác xô ghế bước ra:

- Mày hiểu thì để tao đi. Mày không giữ nổi tao đâu.

- Cả anh Đạm?

- Để nó lo lấy đời nó.

Mừng lác lừng khùng bước ra khỏi phòng trà. Nó hơi cúi đầu thọc hai tay vào túi quần. Lâm sùi đứng chôn chân một chỗ nhìn theo. Mãi nó chạy ra cửa, hỏi:

- Ở tiệm cũ hả, anh?

Mừng lác không thềm đáp. Nó lăm lũi bước trên vỉa hè. Lâm sùi trông theo, trông theo mãi khi bóng dáng tên đàn anh đau khổ rẽ sang một con ngõ khác nó mới trở vào chỗ cũ. Đôi mắt thẳng du đãng Lâm sùi chớp mau. Và hai giọt nước mắt nó ứa ra. Nó không tin là Mừng lác sẽ tự tử nhưng tự dưng nó buồn khủng khiếp. Lâm sùi đập mạnh tay xuống bàn.

- La de nữa đi!

Nó ngó ra ngoài cửa. Nhóm dù đãng đang nướm nượp kéo tới. Lâm sùi hớn hờ nét mặt. Nỗi buồn lại thoáng qua. Nó đập bàn lần thứ hai.

- La de nữa đi!

Bọn du đãng ùa vào phòng trà, mỗi đứa chiếm một bàn thực hiện kế hoạch phá đám. Mỗi đứa gọi một ly cà phê đá. Chúng nó hút thuốc làm khói ngộp phòng. Và, nói chuyện tục tũn, bản thiêu khiến những người khách đứng tuổi phải trả tiền đi gấp. Những thanh niên đợt sống mới không dám vào.

Giàn nhạc chơi ở trên, ở dưới chúng đập gót giầy hòa nhịp. Ca sĩ hát, chúng ném nút chai lên tán thưởng vỗ tay dài hàng chục phút đồng hồ. Chủ phòng trà đau lòng lắm. Nhưng giàn nhạc vẫn phải chơi, ca sĩ vẫn phải trình bày giọng nói, trình bày nụ cười, trình bày mông, ngực hết sức có nghệ thuật. Một đêm văn nghệ «quái đản» với những khách thưởng thức «quái đản» kéo dài tưởng bằng ngàn lẻ một đêm. Chủ phòng trà bối rối lắm. Kinh nghiệm của phòng trà Phi Mã làm ông ta lo sợ. Cái đà này kéo dài

một tuần lễ thôi là đủ sạt nghiệp rồi. Vì khách sẽ chê, không tới phòng trà Hương Hoa nữa.

Ông chủ phòng trà đành mở ngay một cuộc giàn xếp. Ông bước ra mi cô tươi cười:

- Thưa các bạn. Thật là một vinh hạnh cho phòng trà Hương Hoa hôm nay được tiếp toàn các bạn trẻ, những tinh hoa của đất nước, những người yêu nghệ thuật nhất nước. Mong các bạn hãy tự do thưởng thức, phòng trà Hương Hoa đãi ngộ các bạn hôm nay.

Ông quay về hậu trường:

- Chiêu đãi viên, hãy đem nước ngọt, bánh kẹo khao quý khách đi...

Và nheo mắt bảo ông trưởng ban nhạc:

- Và âm nhạc thật mê ly nghe!

Bọn du đãng vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt. Một đĩa hét:

- Có huýt kị không?

Chủ phòng trà đáp:

- Nếu các bạn muốn thứ gì mà chẳng có.

Một đĩa cười ha hả:

- Có đồ nhậu «mặn» không?

Ông chủ phòng trà gật đầu:

- Đồ nhậu «mặn» rất ngon. Rất thơm tho...

Bọn du đãng cười khoái chí. Lâm sùi ngồi lặng thinh hút thuốc lá. Nó đang mài nghĩ về Mừng lác. Thái độ bi quan của Mừng lác và chuyển đi dự định của nó vào ngày mai. Nó không tài nào hiểu nổi Mừng lác. Tâm sự của thanh niên thế hệ này bị khói đen phủ kín. Không một thứ ánh sáng nào đủ khả năng rọi vào để tìm hiểu hết cái tâm sự

ám khói đó. Hôm nay vùng vẫy, bất mãn, ngày mai đã yên phận và ngày mai nữa nổi loạn. Nổi loạn đến chừng mệt mỏi lại muốn nuôi dưỡng tinh thần ở nhà tù. Và rồi lại bất mãn, lại nổi loạn. Tất cả những biến chứng đó đều do căn bệnh thừa thãi sinh lực mà ra. Thừa thãi sinh lực, không được dùng sinh lực của mình để làm một cái gì, không được khai thác sinh lực đó, tất nhiên người thanh niên đem tiêu xài hoang phí. Kết quả của sự tiêu xài hoang phí món tiền tuổi trẻ đó là sự khánh kiệt sinh lực và một tâm sự ám khói đen.

Lâm sùi chưa có ý kiến gì về đề nghị của ông chủ phòng trà. Nó đã hiểu Mạnh rỗ, đã được nghe nói nhiều về cái chết của Mạnh rỗ. Mục đích của Lâm sùi khác mục đích của Mạnh rỗ. Nó chỉ cần món tiền mua thuốc phiện bố nó hút đủ vài năm rồi nó cũng lại ra đi. Đi thật xa để bắt đầu cuộc đời thẳng Lâm, Nguyễn Minh Lâm không có tiếng sùi thê thảm nổi đuôi nữa. Nó sẽ bỏ rơi cái toa xe lửa dài lê thê chứa nặng túi hờn.

Ngồi lẫn trong đám du đãng do Lâm sùi mượn đến đây, Năm Khánh Hội và Ba rần ri quan sát từng li từng tí. Nó đã biết mặt Lâm sùi nên chờ đợi Lâm sùi lên tiếng. Những đàn em của Mừng lác chưa lên tiếng. Nó mặc kệ bọn đánh mượn la hét om sòm.

Năm Khánh Hội bảo Ba rần ri:

- Y hết cảnh cũ.

Ba rần ri khô hài:

- Chỉ có kếp mới thôi.

Năm Khánh Hội chìa tay ra:

- Tao cá với mày đây.

- Cái gì?

- Lâm sùi sẽ xử sự như Mạnh rỗ.
- Tao thì tin lời nữ chúa.
- Vậy cá một châu mì vệt nhe!
- Rồi!

Chiêu đãi viên đã bưng nước ngọt mời bọn du đãng. Những tiếng «bưng bực» của nút chai được mở ra. Ông chủ phòng trà ngồi cạnh một du đãng, tỉ tê:

- Ai là «xếp» các bạn?
- Lâm sùi.
- Lâm sùi ngồi bàn nào?
- Ông hỏi chi?
- Hỏi để biết mặt một vị anh hùng!
- Thôi xin ông đi.
- Tôi nói thật mà, các bạn đây toàn là những anh hùng.

Ông ta nghĩ thầm:

- Không anh hùng sao dám phá đám một cách hợp pháp thế này.

Thằng du đãng được gáy là «anh hùng» hả hê cõi lòng. Nó vỗ ngực:

- Anh hùng... du đãng...

Ông chủ phòng trà đưa đẩy:

- Bạn giới thiệu tôi với anh hùng Lâm sùi đi.
- Có châu gì «hối lộ» không?
- Bạn muốn châu gì?
- Một ca sĩ chẳng hạn.
- Sẽ có.

- Ông giữ lời hứa đấy nhé.

- Tôi giữ.

- Tụi này tôn trọng sự hứa hẹn lắm đó.

Thằng du đãng xô ghế đứng lên. Ông chủ phòng trà theo nó bước sang bàn Lâm sùi. Thằng du đãng trân trọng giới thiệu ông chủ phòng trà với Lâm sùi:

- Thưa anh, ông chủ muốn gặp anh đấy ạ.

Lâm sùi lạnh lùng:

- Có việc chi?

Thằng du đãng lắc đầu:

- Em không biết.

Ông chủ phòng trà hơi chột dạ về thái độ lạnh nhạt của sếp du đãng. Nhưng ông ta đi thẳng vào vấn đề ngay:

- Tôi muốn điều đình với bạn.

Lâm sùi đuổi một tên đàn em đi, nhường ghế cho ông chủ phòng trà ngồi. Nó hỏi:

- Ông muốn điều đình cái gì?

- Về việc này.

- Ông thông minh thật, đã đánh hơi thấy mùi thất bại của con trai ông.

Lâm sùi tiếp lời, không để cho ông chủ phòng trà ngạc nhiên:

- Chẳng cần giấu ông làm gì. Tôi không muốn làm trò khỉ này đâu. Đã lâu, để chừng vài tháng thôi, tôi bỏ nghề đánh thuê chém mướn sống rất lương thiện. Lần này tôi cần một món tiền hơi lớn để làm cuộc đời và tôi đã lãnh cái «áp phe» này. Bọn thuê tôi phá ông không phải là dân chì đâu, mấy thằng nhãi con các ông lớn ghen tình với

con ông đó. Việc giải quyết dễ lắm, ông cho con trai ông đi sang Tây hay lên Đà Lạt học đi để con mái cho đám «thân chủ» của tôi được quyền là ổn hết.

Lâm sùi hất hàm:

- Ông chủ nghĩ sao?

Ông chủ phòng trà chưa trả lời Lâm sùi, mà tươi cười mời nó:

- Bạn dùng Whisky?

- Không, tôi uống cà phê cho tỉnh táo?

- Đề nghị của bạn dễ quá.

- Dễ với ông thôi.

- Bạn gặp khó gì?

- Ông biết chuyện phòng trà Phi Mã không?

- Biết.

- Có thể nhường ông, tôi sẽ bị giết như thằng Mạnh rồi.

Nó rít qua kẽ răng:

- Nhưng tôi cóc cần, cóc cần hết mọi sự ở trên đời. Tôi muốn đùa giỡn với cái chết. Ông định trả giá tôi bao nhiêu?

- Tùy bạn.

- Tôi cần năm chục ngàn thôi... Mạng tôi có năm chục ngàn rẻ chán.

- Bạn lấy tiền rồi bạn phui tay?

- Tôi bảo vệ cho ông một tháng.

- Bạn giữ lời hứa?

Lâm sùi hơi bất mãn:

- Tôi không hứa với ông. Nhưng khuyên ông tin tôi đi.

Câu nói của Lâm sùi vô cùng hiệu nghiệm. Ông chủ phòng trà chìa tay bắt tay Lâm sùi:

- Tôi tin bạn.

- Tôi tên là Lâm sùi. Tôi nhờ ông một việc, tôi sẽ nói sau nếu mai tôi không gặp người bạn thân của tôi. Giờ xin ông trao tiền mặt.

- Tôi xin làm vừa lòng bạn Lâm sùi.

Ông chủ phòng trà rời bọng Lâm sùi một lát lâu. Rồi ông mang tới một gói tiền. Lâm sùi thản nhiên cầm lấy, không cần đếm, không cần mở ra coi có phải giấy bạc không. Nó nói:

- Vụ này coi như chấm dứt. Ông để mặc tôi hành động.

Ông chủ phòng trà cảm ơn Lâm sùi nhét gói bạc vào túi, đứng dậy. Nó vỗ tay ba tiếng. Bọn du đãng đang cười nói bi bô, nín thinh.

- Anh em, vụ này đã được giải quyết. Mai gặp nhau nói chuyện. Bây giờ giải tán!

Bọn du đãng xô ghế rào rào. Mười lăm phút sau, phòng trà trống trơn. Chỉ còn lại Lâm sùi và hai đàn em của Thy Kent, Lâm sùi thấy hai tên lạ mặt ngồi lì không về, biết là sắp có chuyện. Nó thọc tay vào túi, mân mê con dao, thủ thế.

Năm Khánh Hội lên tiếng:

- Lâm sùi!

Lâm sùi dựa lưng vào tường:

- Muốn diễn trò Mạnh rồ chẳng?

Ba rần ri lắc đầu:

- Người nhà mà.

Lâm sùi cười nhạo:

- Phe nào?

Năm Khánh Hội trách nhẹ:

- Lâm sùi, mày vô ơn quá. Nữ chúa phái tao đến yểm trợ mày để phòng vụ Mạnh rồ mà mày xử thế à?

Lâm sùi đáp:

- Đ. c. nữ chúa chúng mày. Tao xin lỗi có việc cần đi gấp.

Năm Khánh Hội bị chạm tự ái, nghiêng răng ken két:

- Thử xem mày vẽ dễ không?

Lâm sùi bước tới:

- Ừ, thử xem.

Ba rần ri đã đứng lên:

- Thì thử đi!

Lâm sùi nhún vai:

- Chơi gì?

Năm Khánh Hội ngạo mạn:

- Mày có những trò chơi gì?

- Có đủ.

- Vậy chơi tay trước.

Ba đứa không bảo nhau, thu dọn bàn ghế lại biến phòng trà thành sân đấu võ. Giàn nhạc sợ vạ lây, cũng dọn nhạc cụ vào hậu trường. Ông chủ phòng trà hồi hộp lo âu. Lâm sùi trấn an ông ta:

- Ông chủ làm ơn khóa cửa ra vào lại, anh em trong nhà rượt vài đường quyền mà.

Lâm sùi nhắc lại:

- Chúng tôi rượt vài đường thôi mà. Ông chủ cứ yên tâm.

Nó bảo Năm Khánh Hội:

- Chơi tay đôi hay chơi tay ba đây?

Năm Khánh Hội nắm chặt bàn tay:

- Chơi tay đôi.

- Chơi tay đôi thường lắm. Tao thích chơi tay ba.

Ba rần ri nổi nóng:

- Được lắm, chơi tay ba.

Lâm sùi đã cởi phăng áo ra. Ba con dao được rút khỏi túi nằm tênh lênh trên mặt bàn. Ba rần ri nói:

- Nào mời ông bạn.

Lâm sùi nhổ bãi nước miếng:

- Chắc chắn tao không thể là bạn mày được đâu.

Nhưng Ba rần ri vẫn bước tới. Khi cách Lâm sùi chừng một thước, bất chợt, nó lao người vào Lâm sùi đánh một miếng dò dẫm. Lâm sùi khẽ né sang một bên:

- Xong một đường rồi đó.

Ba rần ri nhảy lên phóng một cú đá tuyệt đẹp. Lâm sùi lại né, Năm Khánh Hội đá xáp vô. Cuộc đấu võ diễn ra, chưa có gì sôi nổi cả. Lâm sùi vẫn thủ thế để xem địch thủ của nó thích chơi trò gì. Năm phút đỡ, né, nó hiểu ngay đòn của địch thủ. Năm Khánh Hội không muốn phí sức. Nó phóng ra một trái đấm nào là trái đấm ấy hứa hẹn nhiều quyết liệt. Lâm sùi để ý Năm Khánh Hội hơn là Ba rần ri. Nhưng cả hai thằng đều cố tình hạ nhục Lâm sùi. Lâm sùi rình cơ hội Ba rần ri sơ hở, tặng Ba rần ri một trái. Thằng du đặng ôm mặt lùi về phía sau để Năm Khánh Hội đương đầu với địch thủ.

Năm Khánh Hội khen Lâm sùi:

- Được lắm, mày ăn điếm rồi đó.

Lâm sùi lại nhúng vai:

- Cám ơn tao thích ăn điếm chót hơn.

Năm Khánh Hội sáp vô. Hai thằng thay phiên nhau đấm đá. Những trái đấm kinh hồn giáng vào mặt, vào bụng nhau. Ba rần ri coi như bị loại khỏi trận đấu. Nó đứng một chỗ ôm mặt. Trái đấm của Lâm sùi đã làm toét mí mắt nó.

Năm Khánh Hội đánh liên tiếp hai ba quả. Lâm sùi lãnh đủ. Nó té nhào vào chân Ba rần ri. Thằng này tiện chân và đang sẵn cặm hờn đá bóp vô bụng Lâm sùi. Lâm sùi nhăn nhó, lồm cồm ngồi dậy.

Năm Khánh Hội đang chờ nó, Lâm sùi đã đứng lên. Thay vì nhào tới tấn công Năm Khánh Hội, nó quay lại bồi tới tấp vào bụng vào ngực Ba rần ri. Đòn của nó thật chớp nhoáng. Năm Khánh Hội tiếp cứu bạn thì Ba rần ri đã mềm nhũn ngã quy.

Năm Khánh Hội đấm như mưa vào người Lâm sùi. Nó không đỡ mà cố tình diệt Ba rần ri. Nó nện gót giày xuống bụng Ba rần ri. Đến lúc biết chắc Ba rần ri hết ngóc đầu nổi, Lâm sùi mới nghĩ đến chuyện diệt Năm Khánh Hội.

Trận đấu tay đôi giữa hai thằng du đặng có hạng đã tới lúc diễn ra y hệt một pha đấm đá trong phim cao bồi thượng hạng. Các ông nhạc sĩ, các cô ca sĩ không còn sợ hãi như lúc đầu nữa. Họ đã đứng hết trên sân khấu làm khán giả, theo dõi cuộc thư hùng. Hai diễn viên, hai con gà nòi của giới giang hồ, quần nhau ở khu vực của khán giả. Và khán giả lại đứng ở «khu vực» của những tên

«giác đấu» của thời đại. Đó là một điểm đáng khóc trong cuộc đời hôm nay.

Lâm sùi mặt bê bết máu. Nhóm khán giả tuy không cổ vũ nó, nhưng thâm tâm chỉ muốn Lâm sùi hạ được Năm Khánh Hội. Vì nếu Lâm sùi bị thua Năm Khánh Hội, phòng trà Hương Hoa sẽ bị một «áp lực» khác làm khó dễ. Nó quyết chiến thẳng đàn em của Thy Kent không phải vì món tiền năm chục ngàn của lão chủ phòng trà Hương Hoa mà vì danh dự.

Nghĩ vậy Lâm sùi dồn hết sức mạnh của nó vào bàn tay phải. Nó phóng sang mặt Năm Khánh Hội như quăng một món tiền lớn lên chiếu bạc. Năm Khánh Hội lãnh đủ trái đấm của Lâm sùi. Nó trả đũa lại ngay.

Khuôn mặt của hai thằng bê bết máu. Chúng nó đang tham dự một cuộc «chiến tranh phi lý» nhỏ mọn, cuộc chiến tranh đê tiện phát sinh từ chút tự ái cón con. Một thằng đấm, một thằng đỡ. Đến phiên thằng khác đấm thằng này đỡ. Lâm sùi đánh bao nhiêu cái, Năm Khánh Hội đáp lễ nguyên vẹn.

Tới khi hai đứa mềm nhũn, ngã rạp cơ hồ hai cây cổ thụ bị cưa sát gốc. Thì cuộc chiến tạm ngưng. Ông chủ phòng trà đem nước lạnh dùng khăn đắp lên mặt Lâm sùi. Vài phút sau, nó tỉnh lại. Tự tay nó, nó dùng khăn lau những vết máu đọng khô trên mặt nó.

Lâm sùi nắm lấy cánh tay ông chủ phòng trà:

- Con ông rồi sẽ như thế này, có thể còn tàn tạ hơn nếu gặp những kẻ thù thích chơi lưỡi dao cạo. Ông cho xin vài miếng đá cục đi.
- Tôi báo cảnh sát cho nó xúc hai thằng chó chết này vô Tể Bần.

- Không được. Chúng nó là bạn tôi. Ông để mặc tôi giải quyết.

Người bồi đã mang một số đá cục ra. Lâm sùi bảo ông chủ phòng trà:

- Ông để chúng tôi yên...

Ông chủ phòng trà bỏ đi. Lâm sùi dùng hai tay múc nước đổ lên mặt Năm Khánh Hội. Nó lau mặt cho địch thủ rồi đỡ địch thủ dậy.

Năm Khánh Hội vươn tay đấm Lâm sùi một trái cuối cùng. Nhưng sức nó quá yếu, trái đấm bị Lâm sùi gạt đi. Lâm sùi dịu giọng:

- Đủ rồi, đủ rồi ông bạn.

Năm Khánh Hội nhếch miệng cười:

- Mà chì lắm đó, tao có lời khen.

- Cám ơn.

Lâm sùi đổ nước lên mặt Ba rần ri. Lát sau ba tên du đãng vừa coi nhau như kẻ thù đã ngồi cùng bàn, uống bia, hút thuốc. Phòng trà Hương Hoa bây giờ yên lặng lắm. Đêm đã khuya, sinh hoạt ban đêm không còn gì ngoài những chiếc xe chạy vụt trên đường nhựa. Ngọn đèn mờ của phòng trà che giấu giùm những dấu trên mặt ba thằng du đãng.

Ba thằng du đãng cười sảng sặc. Nước mắt ứa ra từ những con mắt điên dại của chúng nó lúc nào không hay. Ba rần ri chợt nhớ chuyện cần, hỏi Lâm sùi:

- Mà diễn lại trò của Mạnh rồi.

- Ừ.

- Rồi muốn chết đê tiện như Mạnh rồi.

- Không tao đang cần sống, tao thèm sống để làm lại cuộc đời tao. Mỗi thằng trong bọn mình có một tâm sự u ẩn. Tao chắc chúng mày chẳng bắt tao kể cái tâm sự u ẩn của tao. Vậy chúng mày cứ hiểu tao không phải, không thể nào giống thằng đê tiện Mạnh rồi.

- Rồi thân chủ của mày nghĩ sao?

- Đó là những thằng con ông cháu cha nhất như cáy. Chúng nó bị «má y sù y» thôi. Nếu chúng mày coi bọn đó là những kẻ đối thủ với tao thì chúng mày đã lầm rồi đó.

Năm Khánh Hội đập khế ngón tay lên mặt bàn:

- Nó chi mày bao nhiêu?

- Đứa nào?

- Thằng Hương Hoa.

- Năm chục ngàn.

Ba rần ri huyết sáo dài tỏ vẻ ngạc nhiên, Lâm sùi chặn sự ngạc nhiên của nó lại:

- Chỉ đủ ba tao hút thuốc phiện vài năm thôi. Tao còn món nợ với một người chết oan. Tao phải lo tiền cấp cho vợ con hẳn một cái vốn.

Lâm sùi kể lại chuyện ở phòng tạm giữ. Giọng nó đều đều, tâm sự của nó chìm dần trong đêm khuya. Năm Khánh Hội và Ba rần ri lắng tai nghe.

Sáng hôm sau ba thằng du đãng gục đầu trên cùng một chiếc bàn nhỏ, ngủ như chết.

Khi Lâm sùi trở về bin đình, Nguyễn Đạm còn gục đầu trên bàn ngủ miết. Chai rượu mới uống chưa quá nửa, nút rơi mất ở xó nào. Chiếc ly nhỏ còn nằm gọn trong bàn tay Nguyễn Đạm không muốn rời ra. Con Gia nin nằm đắp

chăn trùm kín mít trên giường của nó. Nó thức tới gần sáng, và vừa thiếp đi.

Lâm sùi cầm chai rượu lắc mạnh rồi đưa lên mũi ngửi. Rượu đã hết mùi rượu. Mùi sắc chưa bay nhưng hương vị chẳng còn gì nữa. Nó nhìn Nguyễn Đạm tưởng tượng Nguyễn Đạm là nó. Tuổi trẻ của chúng nó y hệt chai rượu đã bay hết mùi. Cửa hờn của chúng nó bật nút từ hôm nào chúng nó cũng không biết. Chỉ thấy yêu thương, mong ước, hoài bão lén trốn ra đi. Và cầm hờn ở lại.

Lâm sùi chớp mắt lia lịa. Nó đã thề nhiều lần là không bao giờ khóc. Nhưng nó cứ khóc khi nghĩ tới nó, nghĩ tới bạn bè nó cùng cái hiện tại đầy rẫy những hình ảnh ốm o, què quặt. Mừng lác đã giữ đúng lời. Vua giết người Phú Thọ không về đêm qua. Sáng nay nó cũng chưa về. Rất có thể Mừng lác đã đi Ban Mê Thuật. Lâm sùi cảm giác một điệu nhạc gì rất buồn, rất xa vắng đang bò vào từng thớ thịt của nó. Nó ngứa ngáy chịu hết nổi.

Lâm sùi móc túi lôi bó bạc đặt trên mặt bàn. Nó lại tủ lạnh, với chai rượu chưa khai. Rồi mở cánh cửa tủ, tìm kiếm một cái ly. Con Gia nin thức giấc. Nó hỏi:

- Anh đã về hờ anh?
- Ừ, anh đã về.
- Anh Mừng đâu?
- Anh ấy sắp về. Còn cái ly nào không?

Con Gia nin tung chăn ngồi dậy:

- Các anh đập hết rồi, còn mỗi chiếc trong tay anh Đạm thôi.

Lâm sùi thở dài. Nó gần như mất trí. Sau mỗi lần uống say, chúng nó đua nhau đập ly tách. Thế mà nó vẫn còn hỏi. Lâm sùi bảo Gia nin:

- Em ngủ đi.

Con Gia nin ngáp dài bước khỏi giường:

- Anh cần em giúp gì không? Em không buồn ngủ nữa.

Ánh nắng mai đã lọt vào căn phòng. Lâm sùi khép cửa tủ lạnh. Nó vòng tay khoác tay Gia nin:

- Tối mai anh kể chuyện cổ tích cho em nghe, chuyện hay lắm cơ.

Con Gia nin dụi mắt:

- Có bà tiên hiền lành như chuyện của anh Mừng lác không anh?

Lâm sùi chưa uống rượu mắt đã ngầu đỏ:

- Có, nhiều bà tiên lắm, bà nào cũng hiền lành cả không có ai ác đâu, em ạ!

- Anh nhớ kể nhe!

- Anh nhớ mà, bây giờ rửa mặt đi. Đánh răng thật kỹ kéo lớn lên răng sâu hết đẹp, nghe em. Kiểm cho anh cái ca và bỏ vô vài miếng đá em nhé!

Lâm sùi xách chai rượu tới bàn. Nguyễn Đạm vẫn ngái đều đều. Lâm sùi khui nút chai rượu. Nó nhẹ nhàng gỡ chiếc ly nằm chặt trong tay Nguyễn Đạm. Đạm quay đầu lè nè:

- Gì thế em?

Lâm sùi mỉm cười:

- Không có gì đâu anh, ngủ đi, ngủ cho ngon, ngủ mà quên.

Nguyễn Đạm nắm lấy tay Lâm sùi mơn man:

- Quên ai, không quên em đâu.

Lâm sùi suýt phì cười. Bất chợt Nguyễn Đạm ngẩng đầu lên. Nặng làm nó chói mắt. Nó dụi mắt và thấy Lâm sùi. Nguyễn Đạm hơi ngượng. Nó chép miệng, nuốt nước miếng:

- Về khuya thế!

Lâm sùi trách lại:

- Đâu bằng anh!

- Mừng lác đâu?

- Nghe nói anh ấy đến tiệm thuốc phiện đường Nguyễn Công Trứ.

- Có gì lạ không?

- Tiền.

Nguyễn Đạm theo ngón tay của Lâm sùi, nhìn bó bạc trước mặt mình.

- Nhiều thế?

Lâm sùi hất đầu:

- Nhìn mặt tôi đi.

Nguyễn Đạm co rúm người lại:

- Bọn nào đánh đó?

Lâm sùi rót rượu ra ly:

- Rõn chơi mà.

- Với ai?

Nó nốc hớp rượu đầu tiên. Khà một tiếng lớn:

- Đàn em con nữ chúa.

Nguyễn Đạm hỏi giật:

- Còn Mừng lác?

- Anh ấy bỏ cuộc tự hồi đầu.
- Mừng lác bỏ rơi Lâm sùi?
- Không, anh ấy bảo sốt ruột, muốn đi tu.

Nó kể cho Đạm nghe câu chuyện giữa nó và Mừng lác ở phòng trà Hương Hoa. Rồi nó kết luận:

- Anh ấy thắm mệt rồi, thẳng du đặng Mừng lác mệt mỏi rồi. Nhìn anh ấy thất thểu trên vĩa hè em đã ứa nước mắt.

Nguyễn Đạm buông một câu nã nề:

- Tôi lại lâm vào ngõ bí.

Lâm sùi nhún vai:

- Làm gì bây giờ? Hãy uống rượu cho say đã đời, đợi xem anh Mừng lác có về không.

- Rồi sau đó?

- Em có món tiền đây, nếu Mừng lác không về, chúng mình dùng nó giải quyết vài việc cần rồi đông lên Ban Mê Thuật kiểm ảnh.

Gia nin đã bưng ca nước đá tới. Lâm sùi đặt ly rượu xuống bàn, quàng tay lên cổ Gia nin:

- Em sẽ đi học.

Con Gia nin, chưa hiểu chuyện gì, toét miệng cười:

- Anh cho em đi học à?

Đạm nháy mắt ra ý cho Lâm sùi. Nó vỗ nhẹ vai Gia nin:

- Ừ, anh sẽ cho em đi học. Bây giờ em đi xem chiếu bóng đi để các anh uống rượu tính chuyện làm ăn.

Gia nin ngoan ngoãn vâng lời. Lâm sùi rút gói bạc, đưa cho Gia nin một trăm. Chờ nó đi khỏi, Lâm sùi bảo Đạm:

- Con bé xinh quá, lớn lên nó sẽ là hoa hậu. Và em sẽ cưới nó làm vợ.

Nguyễn Đạm gật gù:

- Lâm sùi tính chuyện năm năm sau đây à?

- Vâng.

- Nghe nói du đấng không được chết già đâu.

Lâm sùi thở dài:

- Có lẽ em sẽ giải nghệ.

Nguyễn Đạm bốc một cục đá nhỏ, bỏ vào miệng nhai rau rầu:

- Đôi khi có những nghề mình không giải được cũng như có những nghề mình không chọn mà nó lăn xả tới bắt mình chọn nó.

Lâm sùi tự dưng phê bình rượu:

- Hừ, chai này uống đắng quá!

Nó bỏ mấy viên đá vào chiếc ly, rót đầy rượu rồi khẽ đẩy về phía Đạm. Còn nó, nó rót rượu vào cái ca. Hai đứa cụng ly, vừa uống vừa xã hơi bất mãn.

Buổi sớm, chưa đứa nào ăn gì cả. Rượu làm chúng nó cồn cào và chóng say. Nửa tiếng sau, hai đứa đã bắt đầu nói năng lảm nhảm. Nguyễn Đạm rưới rượu lên gói bạc.

- Cái gì thế này?

- Tiền đó.

- Tiền đây à. Sao tao trông nó giống giấy chùi đít thế?

- Ờ, ờ, nó bản hơn giấy chùi đít nữa, nhưng nhờ nó người nó người ta có thể mua được lý tưởng của những thằng giàu lý tưởng nhất thế giới và nhờ nó, khối thằng bán lý tưởng được giá cao đó, mà ạ!

Nguyễn Đạm cười sáng sặc:

- Nó bản thế để lên đây làm gì mà?

Lâm sùi ôm gói bạc, đưa lên mũi hít hà:

- Nhưng nó vẫn thơm mới bỏ mẹ chứ.

Nó thè lưỡi liếm những giọt rượu chưa thấm vào giấy:

- Thơm quá, thơm quá... Một nửa dành cho Gia nin. Năm năm sau anh sẽ cưới em. Anh sẽ kể cổ tích đời anh, đời du đãng của anh cho em nghe...

Lâm sùi tháo dây buộc gói bạc ra. Nó tách đôi gói bạc, liệng một nửa vào góc phòng. Còn một nửa, nó để ở giữa bàn. Nguyễn Đạm đã say đến hoa cả mắt. Nó cầm chai rượu rót tung tóe lên gói bạc. Lâm sùi khóc rưng rức. Nó gục đầu xuống bàn rồi ngã ngựa kéo theo cả chiếc ghế lăn xuống sàn phòng. Nó lồm cồm bò dậy, cố vịn ghế của Nguyễn Đạm đứng lên.

Nguyễn Đạm móc túi lấy hộp quẹt. Nó mỗi điều thuốc rồi tiện tay châm vào gói bạc. Giấy bạc thấm rượu mạnh bốc cháy. Nguyễn Đạm nhìn tiền cháy vố tay cười ha hả. Lâm sùi bước tới gần bàn, tháo dây lưng trể quần xuống đái, nước đái của nó làm tắt ngóm ngọn lửa. Hai đứa ôm nhau đứa cười đứa khóc. Lát sau thì chúng nó cùng quy. Và quên hết cả chuyện đời...

CHƯƠNG 18

ỜNG LÁC BỎ PHÒNG TRÀ HƯƠNG HOA ĐI lang thang ở những con phố vắng. Đi chán mỗi chân nó kêu xích lô đạp chở nó tới phòng thuốc phiện đường Nguyễn Công Trứ. Mừng lác kiểm một bàn đèn ở góc phòng, thuê riêng một bồi tiêm, tiêm thuốc cho nó hút. Nó đang muốn yên tĩnh nên không thích nằm chung một bàn đèn với những «tiên ông» khác.

Mừng lác ném cho chủ phòng năm trăm bạc. Nó dúì vào túi áo anh bồi tiêm tẩm giấy một trăm mới toanh. Và như vậy, Mừng lác đã biến thành một khách quý của tiệm hút.

Dọn dẹp bàn đèn cho sạch sẽ xong anh bồi tiêm hỏi Mừng lác:

- Cậu cần «gối» không?

Mừng lác hất đầu:

- Khá không?

- Xẩm mà.

- Lai hay thuần túy?

- Mới ở Hồng Kong qua.

Mừng lác hích khẽ khuỷu tay vào mạng mỡ anh bồi tiêm:

- BỐ khi, đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Nếu có «gối» thơm tho, kiểm một em Việt đi.

- Cậu khoái Việt?

- Ừ.

Anh bồi tiêm búng tay tách một cái. Một thẳng nhãi nháy từ bóng tối chạy đến:

- Anh hai kêu chi.

- Đi gọi con Alice Hồng nghe mà. Bảo có công tử Bạc Liêu muốn «gối đầu».

Thằng nhãi vâng dạ rồi lui mất. Mừng lác hút được dăm điếu thì Alice Hồng tới. Anh bồi dục nàng:

- Ngồi xuống đi cô.

Mừng lác nhìn anh bồi tiêm thăm hỏi chuyện «gối đầu». Anh bồi tiêm hiểu:

- Cậu đừng ngại, kéo cái ri đô kín mít là giang sơn riêng của cậu rồi.

Anh ta đặt dục tẩu xuống khay đèn, đứng lên kéo tấm ri đô. Bàn đèn của Mừng lác quả nhiên đã biến thành một giang sơn riêng, ngoài nhìn vào chỉ thấy ngọn đèn dầu lạc lờ mờ, trong nhìn ra thấy nhiều ngọn đèn. Không có một cảnh tượng nào đẹp mắt bằng cảnh tượng trong phòng hút thuốc phiện. Những ngọn đèn cơ hồ những vì sao trên bầu trời. Và, tiếng thuốc phiện cháy sao mà quyến rũ thế! Mùi thơm của nó làm cho kẻ chán đời lịm đi, muốn quên hết cả sự nghiệp.

Mừng lác đã đến nhiều tiệm hút. Nhưng chưa có tiệm nào độc đáo như tiệm này. Các nhà văn nhà báo ít có mặt ở đây. Tiệm này dành riêng cho những khách sang. Bởi vậy, nó cũng kém phần hào hứng và thiếu chuyện văn chương, nghệ thuật, chính trị, cách mạng, những chuyện vá biển lấp trời của dĩ vãng, những chuyện nhớp nhơ bản thủ của hiện tại và những chuyện chán nản, bi quan của tương lai.

Mừng lác đi tìm một sự yên tĩnh cho tâm hồn nên nó chẳng cần nghe chuyện. Nhạc «thuốc phiện» tuy ro ro một điệu nhưng cũng đủ làm nó đỡ bối rối. Anh bồi tiêm «làm phòng» xong, lại nằm gối đầu lên chiếc gối cáu bản

nhớ nhúa brillantine, tiếp tục «làm thuốc». Alice Hồng đã ngồi xuống mép chiếc đi-văng. Mừng lác hỏi nàng:

- Em biết tiêm thuốc không?

Nàng ngượng ngùng đáp:

- Thưa không, em chỉ biết... «làm gỏi» thôi ạ!

Mừng lác chép miệng:

- Uống quá nhỉ?

Người con gái tưởng bị khách chê, hơi cúi đầu và chớp mắt. Anh bồi tiêm thuốc đã dí tẩu vào miệng Mừng lác. Nó hít như một dân nghiện thực thụ. Khiến anh bồi tiêm phải khen:

- Cậu kéo khá quá, chơi lâu chưa?

- Tài tử mà.

Anh ta dục khách:

- Cậu gỏi đầu cho êm hít mới đã. Chơi trắng đêm chẳng?

- Định vậy.

- Cần gì cậu cứ sai.

Mừng lác móc túi lấy ra năm trăm bạc. Nó liệng sang phía anh bồi tiêm:

- Chú mày đi mua cam, táo, nho và vài gói Philip về đây.

Sợ thiếu tiền, Mừng lác liệng thêm hai trăm nữa:

- Thêm vài trăm kẹo Hòa Lan.

Anh bồi tiêm rót ly nước trà Tàu, mời Mừng lác uống rồi đích thân đi mua đồ cho khách. Còn lại ở bàn đèn có Mừng lác và Alice Hồng nàng hỏi:

- Cậu chê em?

Tiếng chê kéo dài một nỗi tuyệt vọng làm cho Mừng lác hồi hận đã trót hỏi nàng có biết tiêm thuốc hay không... Mừng lác buột miệng:

- Em đẹp quá. Làm nghề này lâu chưa?

- Thưa cậu mới làm ạ!

- Đừng gọi anh là cậu, anh đâu phải là công tử Bạc Liêu, cùng dân giang hồ mà. Giang hồ phải thương nhau chứ em.

- Dạ.

- Đêm nay ở đây nhé.

Alice Hồng lắc đầu:

- Không được anh ạ! Thưa anh cho em nửa đêm về.

Mừng lác đã bắt đầu ngấm thuốc phiện... Đôi mắt nó đăm đũa nhìn Alice Hồng. Nàng đâm sợ, chối từ sự mời mọc tha thiết của Mừng lác và «cảnh cáo» nó:

- Em chỉ «làm gối» thưa cậu, em chỉ «làm gối»...

- Em phải ở đây suốt đêm.

- Em van anh, em có hẹn, quá nửa đêm không về «nó» giết em.

Câu nói của Alice Hồng làm kích thích lòng anh hùng của Mừng lác. Máu du đãng râm ran da thịt nó. Giếng mắt đục vọng khô cạn đi. Nó ngồi dậy:

- Đứa nào giết em?

- Thằng Tám dao cạo!

Mừng lác gật gù:

- Anh biết rồi, thằng Tám dao cạo ở chợ Cầu Muối chứ gì? Cứ để nó leo cây đêm nay đi, sáng mai anh đưa em về, dùng dao cạo của nó, rạch mặt nó là em hết sợ.

Alice Hồng ôm mặt:

- Em xin anh, nó sẽ giết anh.

Mừng lác nghiêng rặng:

- Thằng chó đẻ ấy, anh giết nó như giết một con kiến, em đừng ngại. Em biết anh là ai không?

Alice Hồng tròn đôi mắt nhìn một công tử đang tìm lạc thú cạnh bàn đèn. Nàng không thể ngờ gã trai lẳng lơ ngồi gần nàng lại có thể coi Tám dao cạo như một con kiến. Mừng lác biết rằng Alice Hồng đang ngạc nhiên lắm. Nó hỏi:

- Muốn biết tên anh không?

-...

- Đã nghe nói tới Mừng lác bao giờ chưa em?

-...

- Anh là Mừng lác đây, vua giết người ở Phú Thọ đây. Em về bảo thằng khốn Tám dao cạo biết đêm nay anh giữ em ở đây nhé!

Alice Hồng lắc đầu:

- Em không dám.

Mừng lác trợn mắt:

- Tại sao không dám? Vậy thì em ở đây với anh để nó tới đây tìm em, anh sẽ giết nó. Và em sẽ hết bị nó kiểm tỏa.

Alice Hồng ứa nước mắt, Mừng lác đặt tay lên vai nàng:

- Cũng có nỗi buồn ư?

- Dạ.

- Kể đi cho nhau nghe. Anh cũng đang buồn đây, đêm nay hút thuốc phiện suốt đêm, nếu cần giết thêm một

thẳng rồi mai sám hối. Nào kể chuyện buồn của em cho anh nghe, Alice Hồng... Tội nghiệp quá, nào, kể anh nghe đi.

Nàng ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn Mừng lác:

- Mẹ em đang sống với nó.
- Với Tám dao cạo hả?
- Vâng.
- Nó sống bằng gì?
- Trước, nó đi đánh mướn. Giờ nó bắt em đi «làm gối» kiếm tiền cho nó tiêu xài. Nó coi em như một thứ dĩ.

Nàng òa lên khóc.

- Mà em đâu có thể...

Mừng lác thấy dậy ở trong lòng nổi căm hờn. Nó rút khăn thấm nước mắt cho nàng:

- Cuộc đời nó dồn mình vào nhiều khúc rẽ thật tê tái.

Mừng lác chợt hiểu nó đang nói chuyện với một cô gái không biết có học hành gì không. Nó thở dài:

- Để anh tính chuyện thẳng Tám dao cạo giùm em. Bây giờ hãy nín đi, hãy quên tất cả nỗi khổ nhục đi em...

Alice Hồng hỏi một câu thật ngớ ngẩn:

- Anh thương em?
- Anh thương em. Thương tất cả và muốn giết tất cả. Anh thương em nhưng muốn giết em để em khỏi khổ. Anh thương anh, anh muốn tự tử để khỏi nhìn thấy người khác khổ...

Alice Hồng chợt dạ. Nàng không dám nhìn Mừng lác nữa. Nhưng Mừng lác đã chộp lấy tay nàng. Nó biết nàng đang

sợ, sợ cái ý tưởng «thương mà phải giết» của nó. Mừng lác dụi dàng bảo Alice Hồng:

- Anh không giết em đâu, anh cũng không giết anh đâu. Nếu anh dám cầm dao giết được anh thì... thì để gì anh gặp được em ở khung cảnh sắc khói thuốc phiện này.

Nước mắt thẳng du đãng tự nhiên ứa ra một cách hết sức vô duyên. Alice Hồng cảm động. Nàng khóc nức nở, khóc như một đứa con hoang vừa nhận ra bố. Mừng lác vỗ về nàng:

- Nín đi cưng, khóc chi cho tổn nước mắt.

Nàng thốn thức:

- Anh thương em hả, anh?

Mừng lác toan nói thật rằng nó thương cuộc đời chớ không thương gì Alice Hồng. Song đêm nay, Mừng lác chợt thấy thương cuộc đời quá, thương thật sự, thương tha thiết. Nó đã được Thy Kent cho hưởng một sự thật phũ phàng nên bỗng dưng nó muốn nói dối để nàng khỏi khổ sở, khỏi bị ê chề, và Mừng lác bảo Alice Hồng:

- Ừ, anh đang thương em, thương em nhiều lắm.

- Tại em làm nghề này à?

- Anh không cần biết em làm nghề gì. À, này em!

- Dạ.

- Tên thật của em là gì?

- Mẹ em kêu em là Ba.

- Này em Ba, thẳng Tám dao cạo đặt cho em cái tên Alice Hồng, nó dìu em vào con đường này phải không?

- Dạ.

- Nó ẵm em, dồn em và mẹ em vào con đường tủng quẫn. Nó không cho em yên thân nếu em không yêu nó, rồi nó làm bộ thương mẹ em, đem tiền bạc giúp đỡ mẹ em. Thế là mẹ em «gả» em cho nó phải không?

- Dạ.

- Nó dọa sẽ giết em nếu em không làm theo lệnh của nó?

- Dạ.

- Anh biết hết chuyện này rồi. Nó cũng như muôn vàn câu chuyện mà những thằng du đãng đã làm. Du đãng có nghề gì đâu. Nó phải tạo cho em một nghề để khi nó hết thời thì nó nắm nhà tiêu sài tiền của em.

Mừng lác suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Anh hỏi em phải nói thật nhé?

- Dạ.

- Em đã... với Tám dao cạo chưa?

Alice Hồng khóc nức nở hơn:

- Dạ, nó bắt lực.

- Vậy mà nó cũng đòi làm du đãng. Anh phải giết nó. Bây giờ nó ở đâu hả em?

Alice Hồng lắc đầu, ngược mắt nhìn Mừng lác:

- Nó sẽ đến đây kiếm anh.

- Thật à?

- Nó vẫn đến đây kiếm khách gọi em để lột tiền em và đề phòng bọn quýt tiền.

- Nó gặp khách quýt tiền lần nào chưa?

- Nhiều lần anh ạ! Nó rạch mặt người ta bằng dao cạo.

- Tám dao cạo mà. Được lắm, hôm nay anh sẽ làm khách quý tiên. À nó còn ra lệnh gì cho em nữa không?

- Nó cấm em «làm đêm».

Mừng lác nhếch mép cười:

- Nó cũng biết ghen nữa!

- Vâng, nó ghen lắm anh ạ!

Mừng lác không nói năng gì nữa. Nó nhìn Alice Hồng không chớp mắt. Nó tự hỏi tại sao Alice Hồng lại đẹp đến thế. Mừng lác nuốt nước miếng. Thuốc phiện dù nó vào một thế giới không còn du đãng nữa.

- Đã có thằng nào hôn em chưa?

Alice Hồng hơi thẹn thùng:

- Dạ rồi.

- Bao nhiêu đứa?

- Bao nhiêu đứa mời em tới đây là bấy nhiêu đứa làm nhục em.

Mừng lác nghiêng răng:

- Vậy thì anh phải giết đủ từng ấy đứa.

- Anh biết chúng ở đâu mà giết?

- Trời đất đâu có rộng bao la hở em? Anh sẽ kiểm soát chúng nó, xẻo những đôi môi bẩn thỉu của chúng nó, vất cho chó ăn. Còn thằng Tám dao cạo thì anh chọc mù đôi mắt nó.

Alice Hồng bỗng ớn người. Nàng chống tay ngồi dậy. Mừng lác gật gù:

- Chúng nó chỉ cần động tới lông chân người đẹp là anh cho chúng nó trở thành phế nhân rồi. Này em...

- Dạ.

- Em có yêu anh không?

- Dạ.

- Em cứ nói yêu anh đi dù em không yêu anh. Chưa một đứa con gái nào bảo nó yêu anh mà nó nhận lời cả. Đời anh có thiếu gì đâu, chỉ thiếu một lời nói yêu đương thật tình của một đứa con gái thôi. Chúng nó toàn gạt gẫm anh rồi nói sự thật phũ phàng. Còn em, em cứ lừa dối anh đi nhưng đừng nói thật rằng em không yêu anh.

Alice Hồng ôm chầm lấy Mừng lác:

- Anh.

Mừng lác ứa nước mắt. Lần này nó khóc thật. Trái tim nó quặn thắt đau đớn.

- Nói đi em.

- Em yêu anh, em yêu anh...

Đêm nay trong sòng hút thuốc phiện, Mừng lác đã tìm được tình yêu, tình yêu khốn khổ của hai đứa khốn khổ, để hiến trọn chút đắm say cuối mùa của nó. Những giọt nước mắt hòa lẫn vào nhau. Mừng lác mở cả mắt. Hạnh phúc thật khó tìm, nhưng nó đã tìm thấy. Nó không muốn đi xa, không muốn tới một chân trời để bẻ con dao giết người vất xuống một giòng suối nữa. Nó rên siết. Khoảnh khắc, nhưng Mừng lác tưởng chừng như dài muôn thuở. Nó buông Alice Hồng ra, nói một câu mà nàng không hiểu gì:

- Anh không đi tu nữa! Anh ở lại Saigon giết thẳng Tám dao cạo và cưới em.

Nó say sưa vẽ vờ hạnh phúc:

- Anh đưa mẹ em về sống với chúng ta. Anh sẽ làm em sung sướng. Chúng ta sẽ quên hết mọi tủ nhục mà cuộc đời đã hành hạ chúng ta bao nhiêu năm trời. Rồi chúng ta sẽ có nhiều con, chú Đạm sẽ lo lắng cho chúng nó nên người. Em biết không, hạnh phúc phải do mình tìm lấy không đứa nào kiếm cho mình đâu? Em lấy anh làm chồng nhé?

- Vâng.

- Anh sẽ bỏ hết hiện tại và sống thật bần cùng để được sống lâu bên em.

- Anh bỏ nghề du đấng?

- Anh bỏ, bỏ hết. Anh không muốn làm kẻ chết vô thừa nhận, chết như con chó bị xe cán. Em hiểu anh chứ?

- Da, em hiểu.

Lúc đó, sòng hút thật yên lặng. Tiếng thuốc phiện cháy trên những ngọn đèn dầu lạc cơ hồ điệu nhạc ái ân của Thượng đế tấu lên để an ủi hai đứa trẻ khốn nạn mà từ lâu, gần như Thượng đế đã bỏ chúng sống lây lất khốn nạn.

Giữa lúc mầu nhiệm đó, anh bồi tiêm Khê nệ mang nho, táo, kẹo và thuốc lá về. Anh ta ngạc nhiên thấy Mừng lác và Alice Hồng sầu thảm vô cùng. Dường như họ đang diễn tả lại cảnh tượng trong một tiểu thuyết tình cảm. Anh bồi tiêm đặt gói đồ xuống đi-văn, hỏi Alice Hồng:

- Người quen à?

Mừng lác trả lời giùm người yêu:

- Em tôi đó, anh em xa nhau mười mấy năm trời nay mới gặp nhau.

Anh bồi tiêm nghi ngờ:

- Thật không?

Mừng lác trợn mắt:

- Mà là bồi tiêm hay «cóm» mà đòi tra cứu sự thật.

Đôi mắt của Mừng lác khi yêu đương thì thiết tha, say đắm, khi căm hờn khi toát ra cái gì ghê gớm, khiến kẻ đối diện không dám nhìn nữa và thay đổi hẳn thái độ. Đôi mắt đó là đôi mắt của những kẻ làm đàn anh. Những đứa làm đàn em, coi cái chết nhẹ đê mê như ngủ với gái song lại rất khiếp sợ đôi mắt tóe lửa của đàn anh, khi đàn anh giận dữ hay trái ý một điều gì đó. Anh bồi tiêm cúi gằm mặt lễ phép:

- Em xin lỗi anh.

Mừng lác rút tiền quăng cho anh là tấm giấy năm trăm:

- Sai thẳng nhỏ nào xách chai Johnnie Walker về đây chúng mình nhậu chơi.

Anh bồi tiêm hơi ngạc nhiên:

- Rã hết thuốc còn gì?

- Hết thì lại hít thêm. Tao không có ai chia vui đêm nay, thả mà no nê mà.

Anh bồi tiêm vén tấm ri đô, búng tay gọi một thẳng nhỏ, sai nó đi mua chai Whisky. Mừng lác đã dụi đôi mắt, bảo anh bồi tiêm:

- Tao muốn vui một đêm. Tao không muốn chết nữa. Tao thèm sống, tao cần sống...

Nó vỗ vai Alice Hồng:

- Phải không em?

Alice đáp trong hơi thở:

- Dạ.

Anh bồi tiêm chớp mắt một lát xun xoe:

- Thưa cậu, thưa anh... em muốn thưa anh một chuyện...

Mừng lác hất hàm:

- Nói đi!

- Thưa anh, em chưa được biết anh.

- Muốn hỏi tên tao, hả?

- Dạ.

- Hỏi làm gì?

- Thưa anh, em yêu cái sự hào phóng của anh. Em cũng đoán chừng anh là một dân chì trong giới giang hồ. Nhưng em cũng sợ Tám dao cạo không để anh hưởng vui đêm nay đâu.

Mừng lác gật đầu:

- Tao biết thằng cặc ké này rồi. Mà đừng lo, cứ hít đi, hít trong lúc tao đang thèm hít để tao ngắm mày hít xem cơn thèm nó dày vò tao đến cái độ nào. Cứ yên tâm mà hít vì mày hạnh phúc lắm mới được Mừng lác đãi ngộ đó em ạ!

Anh bồi tiêm đang gối trên đầu cuốn tự điển dầy nhấc cổ lên:

- Anh là Mừng lác.

- Ừ, tao là Mừng lác.

- Vậy là thằng Tám dao cạo tới số rồi. Thưa anh, nó tung hoành ở đây khủng khiếp lắm. Nó ức hiếp chúng em tàn tệ lắm, thưa anh.

Mừng lác dậy lòng nghĩa hiệp:

- Để nó cho tao. Trước khi làm lại cuộc đời, tao phải hạ thằng chó đẻ đó. Giờ mày hít đi. Tao đang muốn lặn xả vào con đường nghiện hút, tao đang thèm thuốc lắm.

Nhưng tao cố bắt chước Hồng Tú Toàn. Mà biết Hồng Tú Toàn không?

- Dạ không ạ!

- Không thì thôi, vậy mà hít đi để xem tao sẽ hạ thằng Lý Hồng Chương.

Anh bồi tiêm làm thuốc và hít thả cửa. Mừng lác gãi đầu lên đùi Alice Hồng, mở to mắt ngắm ngọn đèn dầu và ngắm thuốc phiện cháy. Mùi phù dung tỏa ra, luồn vào mũi Mừng lác. Mồ hôi trán nó toát ra. Xương sống nó như có hàng vạn con ròi đang đục khoét, Alice Hồng lấy khăn thấm mồ hôi cho người yêu. Nàng hiểu Mừng lác thực tâm muốn làm lại cuộc đời.

Anh bồi tiêm biết là Mừng lác đang thèm hít lắm. Anh ta tiêm thuốc, đẩy dọc tàu sang phía Mừng lác.

- Anh làm một điếu.

Mừng lác lấy tay hít dọc tàu đi:

- Tao cai mà, mà thường thức đi. Nho, táo, kẹo, thuốc lá ê hề đó, thường thức đi cho đã đời mà. Kéo chết lại hồi hận.

- Cám ơn anh Mừng lác.

Anh bồi tiêm lại hít. Lần này, anh ta không nhả khói vội. Anh ta ngồi nhóm dậy, bóc chiếc kẹo Hòa Lan cho vào miệng nhai ngẫu nhiên. Đoạn anh ta bóc bao Philip, rút một điếu, châm lửa anh ta hít một hơi dài. Rồi rót ly trà Tàu nóng hồi chiêu một ngụm. Xong đâu đó, anh ta mới nhả khói ra đăng mũi. Khói thuốc lá thơm quyện với khói thuốc phiện tạo thành một mùi khói thơm nhất trên cõi đời. Và anh bồi tiêm nhón mấy trái nho, ăn một cách ngon lành. Rồi lại tiếp tục diễn tả sự hít và đớp.

Mừng lác muốn khô cổ họng. Tay chân nó bủn rủn. Mồ hôi tóe ra như tắm. Xương sống nó cơ hồ đã bị loài ròi đục nát hết. Alice Hồng vuốt ve người yêu:

- Hay anh hút một điếu đi, ngày mai bỏ dần, anh ạ.

Mừng lác cố nhếch mép cười:

- Hôm nay không làm nổi, ngày mai hết làm nổi. Và đời mình lại lạc về con đường cũ. Em yêu, em mặc anh...

Alice Hồng thấm mồ hôi cho Mừng lác ướt đẫm cả khăn. Nàng vắt mồ hôi của nó như vắt nước. Cơ thềm thuốc hành nó một cách kinh khủng. Anh bồi tiêm lại giục nó:

- Anh làm một điếu thôi.

Mừng lác quát:

- Mặc mẹ tao, mà cứ hít đi...

Thằng nhỏ đã bưng chai rượu về. Mừng lác giục anh bồi tiêm:

- Khai rượu ra.

Nó gượng ngồi dậy, làm ra vẻ mạnh khỏe lắm, Mừng lác rót rượu ra ly; đổ vào tay rồi đập đập vào mặt. Rượu tung tóe ra khắp chiếc đi-văng, xông lên nồng nặc. Alice Hồng lại lau khô mặt cho nó. Bây giờ bỗng dưng Mừng lác tỉnh hẳn. Nó rót thêm ly rượu. Nhưng nó không uống mà lại từ từ đổ vào chai không rót ra ngoài lấy một giọt. Mừng lác đặt chiếc ly xuống đi-văng, khoan khoái:

- Thành công rồi...

Và nó bẻ bả tay răng rắc. Mừng lác chiêm ngưỡng tác phẩm của mình không chớp mắt. Nó hỏi anh bồi tiêm:

- Mà biết không?

Anh bồi tiêm ngẩn ngơ:

- Thưa anh, biết gì ạ?

Mừng lác gật gù:

- Khi người ta thấm mệt, khi người ta chán nản, khi người ta không còn tin tưởng gì vào cuộc đời nữa, người ta đâm ra thèm khát một nếp sống êm đềm, hèn mọn. Người ta thèm lấy vợ, thèm có con để gây tin tưởng cho con. Mà y đã nghĩ thế chưa.

Anh bồi tiêm tròn mắt:

- Em không dám nghĩ.

Rồi anh ta lại lim dim đôi mắt ám đầy khói thuốc phiện. Mừng lác nhìn cái thể xác còm nhom của anh bồi tiêm, trầm giọng:

- Có chớ gì mà không dám nghĩ. Chỉ cần quên bất mãn đi là mình thấy tâm hồn mình thoải mái. Mà có bất mãn gì không?

- Em chẳng bất mãn chi cả.

- Mà kéo dài cuộc sống như thế này à?

- Dạ.

- Không lo nghĩ gì sao?

- Có ai đâu để mình lo nghĩ, cũng không có ai lo nghĩ thế mình, anh ạ!

Mừng lác cười, văng tục:

- Đ. m., mà làm ông bất mãn giùm mà!

Nó ôm lấy cổ Alice Hồng. Và đôi mắt nó khép kín. Mép nó sùi bọt, nó là người đi vì thèm hút.

Khi Mừng lác mở mắt, nó tưởng nó đang ở phòng tạm giữ. Tay chân nó bị trói ghì và miệng bị dán kín bằng băng keo. Lúc ấy khoảng chừng ba giờ sáng. Mừng lác mở nhừ

mình mảy, tay chân. Nó bị đẩy khỏi chiếc đi-văng, ngồi bó gối dựa lưng sát tường.

Mừng lác tỉnh dần. Nó đã biết sự thể xảy ra. Vẫn ở phòng «đặc biệt» của sòng hút chứ không phải ở phòng tạm giữ. Trên chiếc đi-văng có năm người: Alice Hồng, anh bồi tiêm và ba đứa lạ mặt. Chúng nó nằm co quắp, châu đầu vào bàn đèn. Tiếng nhựa cháy trên ngọn đèn đối với Mừng lác không còn quấy nhiễu nữa. Nỗi thê lương đang hành hạ nó. «Mày hết thời rồi, Mừng lác ơi». Mừng lác nghĩ thế và nước mắt nó ứa ra. Tám dao cạo cười khẩy.

Nó giục Alice Hồng:

- Năm ngửa lên đi-văng đi cưng!

Alice Hồng ngoan ngoãn tuân theo lệnh. Mừng lác nhắm mắt lại. Tám dao cạo theo rồi tình địch không chớp mắt.

Nó bảo Du chột:

- Căng mắt nó ra!

Du chột dùng hai ngón tay kéo mí mắt vua giết người Phú Thọ lên. Tám dao cạo cười ha hả:

- Chỉ cần mày nói một câu thôi. Nói đi Mừng lác!

Mừng lác nín thinh. Tám dao cạo vùng dậy. Nó nhảy từ trên đi-văng xuống, lao hai chân vào người Mừng lác:

- Đ. m., chết thì cũng phải giới giảng chứ! Mày định nhờ thằng nào phục hận nói đi Mừng lác!

-...

- Mày sợ nói tên, ông nội mày tới kiểm nó, rạch nát mặt nó hả?

Mừng lác khinh bỉ Tám dao cạo và chán chường đến nỗi đòn của bọn Cầu Muối không làm nó đau đớn. Nó cũng chẳng thiết tỏ vẻ anh hùng trước đám du đảng đê tiện.

Điều này khiến Tám dao cạo nổi nóng. Ba đứa thay phiên nhau quần Mừng lác. Đến lúc đầu Mừng lác gục rũ, tóc bơ phờ và miệng trào máu ra, Tám dao cạo cắt dây trói cho Mừng lác. Nó vạch chéo ba vết trên mặt Mừng lác, trán và hai bên má rồi bảo Biểu Rumi:

- Đến phiên mày đó.

Mừng lác, lúc ấy, mê man không còn biết gì nữa. Tám dao cạo hỏi Alice Hồng:

- Cưng thương thằng chó đẻ ấy hả?

-...

- Mày bắt chước nó à? Mày yêu nó hơn tao, tao biết mà... Này cưng, nói thật đi... Nếu «cho» nó rồi tức nhiên mày đã là vợ nó và tao tha chết cho nó. Tao để hai đứa lấy nhau nghe cưng. Anh bằng lòng để cưng yêu nó.

Alice Hồng bây giờ mới dám ứa nước mắt. Tám dao cạo dụ nàng:

- «Cho» nó rồi hả, em?

Nàng ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn Tám dao cạo:

- Anh nói thật không?

Tám dao cạo thấy nhói ở tim. Hình như Mừng lác vừa trỗi dậy đêm nó một nhát thấu tim phổi. Nhưng nó giấu sự căm hờn, nhếch mép cười:

- Anh đã nói dối cưng bao giờ chưa?

- Dạ, chưa ạ!

- Tùy ý em đó, nếu em nói dối thì khi anh khám phá ra sự thật anh sẽ không nương tay đâu.

Alice Hồng bối rối vô cùng. Tám dao cạo đánh một đòn cân não chót:

- Thằng đó chưa chết đâu. Nhưng nó sẽ chết trong vòng năm phút nếu em không nói ngay. Trả lời anh một câu thôi: em đã «cho» nó chưa?

Alice Hồng gật đầu:

- Dạ, em đã ngủ với anh ấy...

Tám dao cạo nghiêng răng. Rồi nó cắn môi muốn chảy máu. Nó gật gù:

- Đã «cho» nó?

- Dạ, anh ấy yêu em, và em yêu anh ấy.

Tám dao cạo đột nhiên trở mặt. Nó vung tay tát Alice Hồng một cái:

- Con đĩ ngựa, đồ vô ơn bội nghĩa!

Alice Hồng đã vào bẫy của Tám dao cạo rồi. Nó ra lệnh:

- Biểu Rumi, lo việc đưa thằng chó đẻ Mừng lác về Âm phủ đi.

Biểu Rumi vác Mừng lác lên vai. Du chột theo sau «đóng kịch»:

- Bảo hít vừa vừa thôi. Mới chơi mà cứ ham hít nhiều. Hít nhiều say rũ ra. Báo hại chúng tao phải chở mày về, má mày lại rầy chúng tao cho mà coi.

Cứ cái giọng đó, Biểu Rumi và Du chột khời khời vác xác Mừng lác khỏi tiệm hút. Các tiên ông bận đi mây về gió, không để ý chuyện chung quanh. Và bọn Du chột đã mang Mừng lác tới một con phố vắng gần đó.

Tám dao cạo búng ngón tay:

- Bận đồ vô đi! Hôm nay hạ được Mừng lác anh mừng hết lớn, tha cho em đó. Lỗi tại anh, lỗi tại anh đã không thỏa mãn nỗi em.

Biểu Rumi đặt Mừng lác bên vệ đường. Hai chân của vua giết người ghếch lên vỉa hè và đầu ở dưới đường, dàn xếp đầu đó, Biểu Rumi và Du chột thông thả trở về tiệm hút. Chúng nó không về mà leo lên chiếc Rumi rồ máy. Biểu Rumi lái xe, Du chột ngồi đằng sau cho thêm sức nặng. Hai đứa phóng một vòng thăm thú. Rồi tới con phố có xác Mừng lác, chúng nó chạy hết tốc lực, chiếu đèn pha và đè nghiêng lên đầu Mừng lác.

Chiếc xe mất hút ở con phố khác. Mừng lác bị vỡ óc nằm cô độc giữa trời đầy sương. Vua giết người đã bị giết chết một cách tầm thường và thê thảm.

CHƯƠNG 19

HƯ VẬY LÀ ANH ẤY CHÁN ĐỜI, ANH ẤY LAO đầu vào bánh xe.

- Tôi không tin.

- Anh ấy uống rượu say, đi chệnh choạng trên đường rồi bị xe cán chết. Và chiếc xe khốn nạn đã bỏ chạy.

- Lâm sùi chẳng chịu đọc kỹ bài báo. Họ bảo bác sĩ khám nghiệm thấy trên mình nạn nhân có nhiều vết bầm và mặc dù đầu bị vỡ, bác sĩ vẫn nhận ra trên trán và má nạn nhân có vết rạch bằng dao cạo. Thế thì anh ấy chán đời sao được. Nhà báo đã nghi ngờ đây là một vụ thanh toán giữa hai trùm du đãng. Đứa nào đã hạ Mừng lác?

- Khu ấy gần Cầu Muối còn đứa nào dám động tới lông chân anh ấy.

- Nhiều khi, anh hùng không được chết trong lúc lâm trận. Mà chết hết sức hèn hạ, chết bởi một hai thằng chó đẻ...

Nguyễn Đạm cầm ly rượu hất mạnh vào tường:

- Từ nay không uống rượu nữa. Hết tri kỷ rồi. Chừng chưa giết chết thằng khốn nạn, tôi sẽ không yên ổn làm gì cả.

Nó quật mạnh chiếc ly. Chiếc ly vỡ tan tành. Đôi mắt nó ngầu đỏ, giọng nó chìm trong nỗi thống khổ:

- Lâm sùi, anh Mừng lác đã đối với chúng ta trên mọi thứ tình.

Lâm sùi chớp mắt lia lịa:

- Vâng.

Nguyễn Đạm hỏi:

- Hôm qua Lâm sùi đã nghĩ đến chuyện cho Gia nin vào nội trú, nên làm ngay đi.

- Vâng.

- Bây giờ chúng ta chia đôi. Tôi tới nhà xác còn Lâm sùi tới Tôbia mua hòm. Chúng ta phải thuê cả xe đò nữa. Mừng lác sẽ có kèn tiễn đưa, có nước mắt thương tiếc. Không có gì buồn hơn một người chết không được ai khóc thương tiếc.

- Vâng.

- Chúng ta đi thôi.

Xong đám tang Mừng lác, Nguyễn Đạm bắt tay vào việc trả thù cho người bạn thân nhất đời của nó. Lúc này, nó quên hẳn Thủy. Con Gia nin đã được gửi vào nội trú của bà Phước. Sáng hôm rời bin đình nó khóc như mưa. Lâm sùi thấy nó khóc quá cũng phải rơi nước mắt.

Bây giờ, căn phòng thật trống trải. Thiếu Mừng lác cơ hồ thiếu tất cả. Những chai rượu đã được trút hết chỉ còn vỏ chai bật nút, dốc ngược. Hai đứa nhất định không uống rượu nữa. Trên nóc tủ lạnh, chân dung Mừng lác chuyển động với hai ngọn đèn cầy khi gió lùa nhẹ vào phòng. Lâm sùi nhìn ảnh đàn anh nghiêng răng ken két:

- Em sẽ moi gan nó, cúng anh.

Nguyễn Đạm ngồi bất động. Hai tay chống lên cằm suy nghĩ rất nhiều, đột nhiên nó hỏi:

- Tối ở phòng trà, trước khi chia tay, anh ấy có rủ Lâm sùi đi đâu không?

- Có.

- Anh ấy rủ đi đâu?

- Tới sông hút.

- Vậy chúng mình đi hút thuốc phiện. Lâm sùi đừng nóng nảy chúng mình hút hết ở các tiệm khu vực anh ấy bị giết, thế nào cũng kiếm ra thủ phạm. Tung tiền cho bọn bồi tiêm, chúng nó sẽ đào mả ông nội chúng nó lên kể chuyện cho mình nghe.

- Anh nghĩ hay quá.

- Lâm sùi tập trung đám đàn em thân tín của Lâm sùi lại để có dịp sẽ dùng tới.

- Vâng.

Đã ba hôm liền, Nguyễn Đạm và Lâm sùi đi lùng những đứa giết Mừng lác. Hai đứa nằm bẹp ở các sông hút, khu vực xảy ra án mạng. Nguyễn Đạm hút khá nhiều. Cứ cái đà này, chừng một tháng sau mà không kiếm ra manh mối, chắc chắn hai đứa sẽ mang nghiệp hút thuốc phiện!

Nguyễn Đạm nhớ tới người yêu, nghĩ tới hoàn cảnh khốn nạn của chị em Thủy. Nó bắt rùng mình. Nhưng tình bạn của nó đối với Mừng lác cũng nặng như tình yêu của nó đối với Thủy. Còn nặng hơn là khác. Bởi vậy, Nguyễn Đạm hầu như tạm quên Thủy. Mà chỉ lo lắng việc rửa hận cho Mừng lác. Đôi lúc hướng về khu ngoại ô Hòa Hưng, lòng co thắt lại. Kẻ giết Mừng lác đã giết luôn cả ước vọng đem lại sự bình thản và hạnh phúc nhỏ mọn của hai chị em Thủy mà Đạm hy vọng sẽ tìm thấy. Đằng sau tình yêu, đằng sau sự cao thượng, vẫn cần tiền. Mừng lác chết, tiền không còn nữa, không còn nhiều nữa để đùm bọc chị em Thủy trong những ngày tháng sắp tới.

Nguyễn Đạm nghiêng răng ken két. Lâm sùi chẳng hiểu chuyện gì, vội nói:

- Anh đừng sốt ruột, thế nào cũng thộp được bọn chó đẻ.

Hai đưa đến sông chú Văn là sông Mừng lác đã hút và đã yêu, đã chết ở đây tuần lễ trước. Chúng nó kiếm một bàn đèn ở góc phòng. Bây giờ, trời đã về chiều. Anh bồi tiêm thuốc cho hai đứa là một gã nghiện nặng. Anh ta xun xoe ra vẻ sẽ chiều chuộng khách. Và, dĩ nhiên, anh ta sẽ được khách chiều chuộng.

Vừa nằm xuống bàn đèn, Lâm sùi đã móc gói thuốc lá, rút một điếu. Ngọn đèn dầu chưa thắp. Lâm sùi vỗ túi quần tìm hộp quẹt. Không có. Nó hỏi anh bồi tiêm:

- Mượn hộp quẹt đi.

Anh bồi tiêm đưa hộp quẹt máy cho Lâm sùi. Thằng du đãng chộp lấy hộp quẹt, bật lửa, mồi thuốc. Ánh lửa tỏa ra, đủ sáng một khoảnh bằng chiếc đi-văng bàn đèn. Và đủ để đôi mắt Lâm sùi long một nỗi căm hờn. Nó tắt lửa đi, hỏi:

- Hộp quẹt ở đâu đẹp thế?

- Thằng Hai cho em...

- Thằng Hai là thằng nào?

- Cũng làm bồi tiêm.

- Ở đâu?

- Thưa cậu, nó làm ở đây với em.

Lâm sùi mân mê hộp quẹt máy, rồi hất đầu:

- Bán lại cho tao nhé!

Nó rút tấm giấy hai trăm đặt vào tay anh bồi tiêm.

- Đủ không?

- Dạ. Quá thừa.

- Tao mới «thối» của ông già được bộn tiền, tối nay ăn chơi bằng thích, mà mời thằng Hai tới đây, chúng mình

bày trò tiêu hết món tiền của tao, được chứ?

Anh bồi tiêm gãi gáy:

- Dạ, thưa cậu được ạ!

Lâm sùi dục:

- Đi gọi gấp nhé!

- Dạ.

Anh bồi tiêm chưa được châm đèn đã vù đi. Chờ nó đi khỏi, Lâm sùi hỏi Nguyễn Đạm:

- Anh biết gì chưa?

- Rồi, cái bật lửa của Mừng lác.

Lâm sùi tròn xoe mắt:

- Anh «chì» khiếp!

- Vào việc tự nhiên nó «chì» ra.

- Chì nhất là anh giữ bình tĩnh khi nhận ra cái hộp quẹt của anh Mừng lác.

- Nói nhỏ chứ kéo mắt manh mối.

Lâm sùi lẩm bẩm:

- Anh Mừng lác ơi! Hãy về đây coi đàn em rửa hận giùm anh. Em sẽ moi gan thẳng chó đẻ cúng tế anh. Anh hãy phù hộ em.

Trong khói thuốc lá, Nguyễn Đạm mơ hồ thấy Mừng lác hiện về chứng giám lời khẩn xin của Lâm sùi. Nó nói thật nhỏ:

- Mừng lác, tôi thương anh.

Anh bồi tiêm đã dẫn một người lạ mặt lại. Anh ta giới thiệu:

- Thưa hai cậu, đây là thằng Hai bạn em.

Bồi tiêm Hai cúi đầu chào kính cẩn. Lâm sùi đóng vai công tử:

- Thằng này...

Nó chỉ ngón tay vào anh bồi tiêm:

- Mà kêu chi à.

- Dạ, Bày ạ?

- Thằng Bày bảo mà cho nó hộp quẹt. Hộp quẹt đẹp quá ở đâu mà kiếm hay thế mà?

Bồi tiêm Hai cười nham nhở:

- Của khách để quên, em lượm đó, cậu hai.

Lâm sùi cũng cười:

- Của tao bỏ quên nhớ trả lại nhé.

- Dạ.

- Mà có trò gì giải trí để tiêu hết chục ngàn tối nay không?

- Dạ có.

- Trò gì?

- Trò «làm gái, làm đẽm».

- Trò ấy xưa quá. Mà ở đây có nhiều du đẽm tới phá không?

- Yên lằm, cậu hai?

Nguyễn Đạm lắc đầu:

- Khó tin tụi mà lằm. Tháng trước tụi tao chơi ở sông chú Phồn, bị thằng du đẽm Mừng lác bắt địa nhãn túi.

Bồi tiêm Hai hớn hờ:

- Giờ cậu hai khỏi lo, thằng khốn Mừng lác chết rồi.

Lâm sùi ngạc nhiên:

- Thằng chó đẻ ấy chết rồi à? Đứa nào giết nó vậy? Hà hà kiếm ra kẻ hạ Mừng lác, tao dám cho nó năm ngàn lăm à...

Bồi tiêm Hai nuốt nước bọt:

- Thưa cậu, em coi báo thấy nó bị giết. Chứ chịu, chẳng biết vị anh hùng nào đã giết tên khốn kiếp Mừng lác.

Nguyễn Đạm phá ra cười:

- Mà ngu quá, giá mà biết tên nó có phải mà xén được hai ngàn trong món năm ngàn tiền thưởng không?

Bồi tiêm Hai lại nuốt nước bọt, Lâm sùi tung thêm một đòn cân não:

- Tao dám thưởng thêm cho thằng nào biết tên vị anh hùng giết Mừng lác ba ngàn à...

Đôi mắt bồi tiêm Hai sáng ngời, những lời đe dọa của Tám dao cạo, hình phạt của Du chột và Biểu Rumi làm mờ mắt nó ngay lập tức. Nó chỉ biết nuốt nước bọt chép miệng:

- Tiếc quá, em đã không biết.

Nguyễn Đạm nằm yên nghe Lâm sùi đóng kịch với hai gã bồi tiêm, bây giờ nó mới hỏi:

- Có bàn đèn nào «đặc biệt» hơn không?

Bồi tiêm Hai nhanh nhẩu đáp:

- Có, thưa cậu có, mời cậu đi với em, em sẽ làm cho cậu một cái bàn đèn riêng biệt và gọi con nhỏ Alice Hồng tới «làm gối» cho cậu.

Bồi tiêm Bảy hơi buồn vì mất mồi ngon. Lâm sùi biết điều đó. Nó dúm vào tay cho bồi tiêm Bảy hai trăm bạc rồi hai

đưa theo bồi tiêm Hai đến giang sơn riêng, nơi mà cách đây ít hôm, Mừng lác đã dùng làm «giang sơn», đã lên ngôi vua, đã phong hoàng hậu, đã bị giết. Dọn dẹp bàn đèn xong xuôi, bồi tiêm Hai hỏi:

- Hai cậu cần mấy gói?

- Một.

- Em đi gọi ngay.

- Này, nếu anh đi gọi cả Mừng lác nữa tôi sẽ kêu cảnh sát đấy nhé!

Bồi tiêm Hai nhìn Lâm sùi nheo mắt:

- Cậu phải tin em chứ, thằng khốn kiếp Mừng lác đã chết rồi mà.

Bồi tiêm Hai bỏ đi. Nguyễn Đạm thở dài:

- Chắc anh ấy đã nằm trên cái đi-văn này đây?

Lâm sùi mím môi:

- Em muốn biết chúng nó đã giết anh ấy như thế nào? Thằng bồi tiêm Hai phải được chứng kiến.

- Lát nữa, Lâm sùi thử dí dao vào cổ nó xem sao.

- Nó sẽ khai.

Hai đưa bàn tới đó, thì bồi tiêm Hai xuất hiện. Nó nhăn nhó:

- Em cho thằng nhãi kiểm nàg rồi. Nàg thơm lắm hai cậu.

Bồi Hai kéo cái ri đô kín chiếc đi-văn. Anh ta châm đèn và bắt đầu làm thuốc. Lâm sùi kéo điều thứ nhất. Chiêu ngậm nước trà nóng, nó nhả khói rồi ngấm nghĩa khuôn mặt đê tiện của tên bồi tiêm.

- Này chú bồi!

- Dạ.

- Nghe nói khu này có thằng du đãng chuyên rạch mặt kẻ thù bằng dao cạo, hở?

- Úi cha, khu này thiếu gì đứa chơi dao cạo!

- Thằng nào xếp sòng?

- Em không biết.

- Mà không biết vị anh hùng nào giết Mừng lác à?

- Không.

Bồi tiêm Hai vừa làm thuốc vừa trả lời những câu hỏi của Lâm sùi. Nó đẩy dọc tẩu cho Nguyễn Đạm:

- Cậu chơi đi, để ý bọn du đãng làm chi.

Nguyễn Đạm kéo điều thuốc, Lâm sùi móc ra một xấp bạc chừng năm ngàn:

- Mà biết tiền này dùng làm chi không Hai?

- Dạ, không ạ!

- Để thưởng thằng nào chỉ tao chỗ vị anh hùng giết Mừng lác. Tao có người anh bị Mừng lác xẻo mũi. Tao thù nó lắm. Tao muốn gặp vị anh hùng giết nó để tạ ơn.

Bồi tiêm Hai nhìn xấp bạc, mắt hoa lên. Tay chân anh ta cũng run và cổ họng khô cháy. Nhưng anh ta cố nuốt nước miếng rồi nói:

- Tiếc quá, em không biết.

Lâm sùi mân mê chiếc bật lửa. Nó nghiêng răng ken két. Bỗng nó thay đổi thái độ. Nó móc con dao bấm tách một cái, lưỡi dao bật khỏi cán trông ghê rợn dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu lặc.

Bồi tiêm Hai chưa hiểu chuyện gì đã lặp bắp chối:

- Em không biết, em không biết...

Lâm sùi cười gằn:

- Biết cái gì?

- Biết đứa nào giết Mừng lác.

Lâm sùi đưa mũi dao găm cổ bồi tiêm Hai. Anh ta sợ quá làm rơi cả dọc tẩu xuống bàn đèn.

- Em không biết, em lạy anh tha em...

- Tao sẽ tha mày nhưng tao hỏi mày phải trả lời cho đúng.

- Dạ dạ.

- Mày biết cái hộp quẹt này của ai?

- Em không biết.

- Sao mày có?

- Em bắt được khách tới đây hay để quên đồ, em đánh cắp.

Lâm sùi đã để lưỡi dao sát vào da cổ bồi tiêm Hai:

- Vậy ai để quên cái hộp quẹt này?

- Em không biết tên.

Lâm sùi nhít khế mũi dao. Bồi tiêm Hai nhắm mắt lại:

- Mày kêu thì mũi dao sẽ xuyên qua cổ mày.

- Em không dám kêu.

- Đứa nào giết Mừng lác?

- Thưa anh, anh thương em, em không biết gì cả.

Lâm sùi rút tay về, đặt con dao xuống đi-văn. Nó lấy cái tăm chấm vào lọ dầu lạc rồi đốt. Nó dí cái tăm tằm dầu cháy chạm sát mặt bồi tiêm Hai.

- Tao sẽ đốt cháy lông mi của mày, sẽ đốt mắt và séo mũi mày.
- Em lạy anh.
- Nếu mày không nói tao séo thêm hai chiếc tai.
- Nằm im!
- Thưa anh...
- Nói đi!
- Nói xong em sẽ chết.
- Đừng sợ.
- Anh không sợ nhưng em sợ lắm. Chúng nó đã bắt em cầm miệng và treo giá cuộc đời em.
- Tao bảo đảm chúng nó không dám hại mày, cứ nói đi.
- Thưa anh...
- Gì?

Nguyễn Đạm và Lâm sùi cùng ngồi dậy. Bồi tiêm Hai nhăn nhó:

- Thưa anh, em nói xong là phải ra bến xe đò về Cần Thơ ngay. Không nói chắc anh không tha.

Lâm sùi nhìn bồi tiêm Hai, thương hại:

- Chúng nó sẽ chết trước mày mà, lo gì. Nói đi, chúng nó là những đứa nào?
- Anh cho em một món tiền nhỏ để em về quê làm ăn, em sẽ nói tên chúng nó.
- Mày muốn bao nhiêu?
- Anh cho xin hai ngàn.

Lâm sùi chỉ ngón tay vào sắp bạc:

- Lấy đi!

- Cám ơn anh. Thưa bọn Tám dao cạo đã giết Mừng lác.

Bồi tiêm Hai toan ngồi dậy. Lâm sùi ra lệnh:

- Ngồi im.

Bồi tiêm Hai nói dứt một câu «sống chết» mồ hôi trán toát ra. Anh ta ngồi dậy toan nhón hai ngàn bạc. Nhưng Lâm sùi đã nhắc lưỡi dao cắm phập xuống đi-văn:

- Chưa xong đâu!

- Em lạy anh.

- Tao có làm gì mà sợ.

- Anh đã hứa cho em về Cần Thơ.

- Thì mày sẽ về Cần Thơ.

- Thưa anh...

- Thưa anh...

- Gì?

- Kể từ giây phút này, em coi như đã chết. Xin anh cho em về nhà dọn dẹp quần áo để em đạp xe đêm về quê.

- Tao bảo mày không chết, thẳng chó đẻ Tám dao cạo sẽ không dám động tới một sợi lông chân của mày, nó phải bước qua xác tao hiểu chưa?

- Dạ.

- Đôi mắt mày coi phản phúc lắm. Tao ngờ mày cũng tham dự vụ này.

Bồi tiêm Hai òa lên khóc. Lâm sùi rút lưỡi dao khỏi đi-văn:

- Im mồm hay là chết?

Bồi tiêm Hai im thin thít. Anh ta chối bai bai:

- Lạy anh, em không hề biết gì... Con Alice Hồng nó chứng kiến từ phút đầu, thằng khốn Tám dao cạo đuổi em ra ngoài.

- Tốt.

- Thưa anh, em đã nói hết.

- Chưa hết.

- Anh muốn em nói thêm?

- Bọn nó có mấy đứa?

- Đông lắm.

- Nhưng mấy đứa giết anh hùng Mừng lác?

- Ba đứa giết Mừng lác.

Lâm sùi lại cầm phập lưỡi dao xuống đi-văn:

- Tiên sư mày, mả mẹ mày, mày phải gọi anh hùng cao cả Mừng lác.

- Dạ.

- Gọi đi!

- Thưa, thưa... Tám dao cạo đã trói ghì anh hùng cao cả Mừng lác.

- Mấy đứa?

- Thưa ba đứa.

- Du chột, Biểu Rumi và Tám dao cạo.

- Đứa nào trói?

- Du chột.

- Đứa nào đánh?

- Du chột và Biểu Rumi.

- Tám dao cạo rạch mặt hả?

- Dạ.
- Sao vừa nãy mà bảo mà không chứng kiến?
- Em đứng ngoài ri đô ngó. Thưa anh chắc thằng chó Biểu Rumi đã cán anh hùng ca cả Mừng lác vỡ sọ.
- Thôi, mà cảm miệng lại.
- Anh cho em về quê?
- Cho mà về quê hương của diêm vương.

Lâm sùi chộp lấy cổ bồi tiêm Hai bóp mạnh, khiến tên lưu manh lè lưỡi ra. Nó hất đầu, dục Nguyễn Đạm:

- Anh trói dùm em thằng này.

Nguyễn Đạm lôi khỏi túi một cuộn dây dù. Nó trói chân, tay bồi tiêm Hai. Rồi nhét khăn mùi xoa vào mồm tên phản trắc. Xong đâu đó, hai đứa đẩy bồi tiêm Hai vào gầm đi-văn. Lâm sùi cảnh cáo:

- Mà giãy giụa tao sẽ cắt gân mà. Nằm im, đợi tao giết chết thằng chó để tao sẽ «giải phóng» nghe khốn kiếp!

Lâm sùi dặn Nguyễn Đạm:

- Anh nằm yên đây. Để em ra dặn dò chúng nó.

Lâm sùi bỏ đi. Lát sau nó trở lại. Cũng đúng lúc Alice Hồng tới, khuôn mặt nàng vốn dĩ đã sầu đau. Nàng vừa ngồi xuống đi-văn hỏi ngay:

- Các ông cho gọi tôi?

Nguyễn Đạm gật đầu:

- Vâng, chúng tôi mời cô.
- «Làm gối»?
- Không, hỏi một chuyện buồn.
- Tôi không có chuyện buồn gì cả.

- Chúng tôi có.
- Chắc không liên quan tới tôi?
- Liên quan nhiều lắm. Để tôi giới thiệu với cô, chúng tôi là bạn của anh Mừng lác.

Alice Hồng đau nhói ở tim. Nàng ôm mặt, và nước mắt ứa ra. Nguyễn Đạm và Lâm sùi ngạc nhiên. Nguyễn Đạm rào đón:

- Thằng bồi tiêm đã bị chúng tôi nhốt dưới gầm đi-văn. Cô không còn sợ điều gì nữa. Chắc cô tận mắt trông thấy Tám dao cạo hành hạ anh Mừng lác tàn nhẫn?

Alice Hồng nức nở. Nàng lấy tay quệt nước mắt và lắc đầu:

- Không phải, hơn thế nữa.
- Là thế nào?

Giọng nàng chìm trong nỗi thống khổ, tận cùng của thống khổ:

- Tôi, tôi... là vợ...

Nàng ngừng lại để thổn thức. Nguyễn Đạm mím môi:

- Cô là vợ Tám dao cạo?

Nàng nghiêng răng rít nỗi căm hờn trong nước mắt:

- Thằng khốn Tám dao cạo đã giết chồng tôi, giết ngày mai tươi đẹp của đời tôi.

Nguyễn Đạm đã hiểu nàng muốn nói gì. Nó nín lặng không hỏi nữa. Năm phút nặng nề trôi. Tự nhiên nàng hỏi:

- Các anh là bạn của anh Mừng lác.

Lâm sùi đáp:

- Tôi là em của anh Mừng lác.

Nàng lấy khăn thấm mắt:

- Vậy để tôi kể chuyện anh Mừng lác thế nào cho các anh nghe.

Nàng kể từ lúc gặp Mừng lác tới lúc bọn Du chột đem cái xác mềm nhũn của Mừng lác đi, không thiếu một chi tiết nào. Lâm sùi và Nguyễn Đạm nghe xong, nàng kết luận:

- Anh ấy chết khổ sở như vậy đó. Phải nhìn chúng nó đánh anh ấy trước khi cán xe vỡ óc mới thấy thương anh ấy. Tôi đã muốn chết, nhưng tôi cố sống, hy vọng có một ngày đàn em của anh ấy tìm ra Tám dao cạo.

Lâm sùi nói:

- Chị đã là vợ của Mừng lác, kể như là chị của tôi. Nỗi đau đớn của chị là nỗi đau đớn của tôi. Bản phận của tôi, ngoài việc giết Tám dao cạo còn phải thay anh Mừng lác đưa chị khỏi cái xóm khốn nạn chị đang sống dở chết dở trong nanh vuốt của bọn Tám dao cạo. Xin chị yên tâm. Anh Mừng lác đối với chị không được bằng một phần anh Mừng lác đã đối với chúng tôi.

Alice Hồng chớp mắt:

- Tôi chỉ cần các anh giết được Tám dao cạo.

Lâm sùi bỗng thấy nóng người lên:

- Tám dao cạo! Giết nó như giết một con kiến. Nó đã thừa cơ hội úp anh Mừng lác. Chứ một trăm thẳng như nó, gặp anh Mừng lác tỉnh táo, dễ gì đụng gót chân anh ấy.

Alice Hồng cúi đầu:

- Anh ấy nhút định không hút thuốc phiện và uống rượu nữa. Anh ấy nằm nhìn gã bồi tiêm hút đến lã đi. Tôi khuyên anh ấy cứ hút đi, rồi cai dần. Anh ấy không nghe

tôi. Anh ấy ngồi vũng dẫy, rót rượu ra ly rồi lại đổ vào chai. Và, để tỏ rằng anh ấy chiến thắng, anh ấy đã ngủ với tôi. Anh ấy ngủ vui trong hạnh phúc đến lúc bị bọn khốn kiếp Tám dao cạo trói ghì cũng chẳng hay.

Nguyễn Đạm bẻ bảo tay rằng rắc:

- Cắm hờn ở chỗ một anh hùng như Mừng lác, bị bọn kiến đốt chết. Thưa chị, chị cho biết chỗ ở của Tám dao cạo.

Alice Hồng nhìn xuống người mình. Đã lâu lắm, kể từ ngày được Tám dao cạo nuôi ăn học và sai đi «làm gối» cho những thằng con nhà giàu tập tành thuốc phiện, đây là lần đầu tiên nàng được nghe một giọng nói lễ phép. Bất giác, Alice Hồng lại tiếc nhớ Mừng lác. Phải chi Mừng lác đừng chết...

Nàng khẽ nói:

- Nó sẽ lại kiếm các anh như nó đã kiếm anh Mừng lác. Tôi ở đây với các anh là nó điên lên. Thế nào nó cũng đi tìm. Các anh cứ «chơi» đi. Nó sẽ đến.

Nguyễn Đạm nuốt nước miếng:

- Chúng tôi không chơi thuốc phiện đâu, chị ạ! Chỗ người nhà chúng tôi nói thật đó. Anh Mừng lác và chúng tôi muốn sống một đời sống đáng sống. Chúng tôi đang cố gắng vươn lên. Mới khởi sự chưa được nửa bước, cái đầu tàu của chúng tôi bị đổ, bị mìn giật đổ.

Giọng nó lạc hẳn đi:

- Chúng ta bắt đầu khởi sự lại. Chúng ta tìm kiếm lại những gì chúng ta đã bị mất cắp.

Dưới gầm đi-văn, bồi tiêm Hai giầy giụa. Lâm sùi dọa:

- Mà giầy tao giết mà.

Bồi tiêm Hai hết giầy giụa. Ba người thăm thì những câu chuyện tới quá mười hai giờ, quá giờ hẹn phải về của

Alice Hồng.

Tám dao cạo, Du chột, Biểu Rumi lên tới. Chúng nó vào sông thì nhiều đứa khác cũng vào sông. Khi chúng nó vén tấm ri đô bước vô bàn đèn, một vòng đai đàn em của Lâm sùi đã bọc lấy chúng bên ngoài. Tám dao cạo vẫn không hay.

Nó thấy Lâm sùi, Nguyễn Đạm và Alice Hồng ngồi hút thuốc lá nói chuyện, lấy làm ngạc nhiên lắm, nó hăng giọng:

- Vui nhỉ!

Nguyễn Đạm không thèm nhìn nó, đáp trống không:

- Lát nữa mới vui.

Tám dao cạo chưa kịp văng tục, Lâm sùi đã nói:

- Vui lắm...

Và nhanh như chớp, mũi dao cạo phập xuống đi-vấn được nhổ lên phóng trúng cánh tay Du chột. Nó vừa rú lên thì đàn em của Lâm sùi đã xà vào để nghiền Tám dao cạo, Biểu Rumi và Du chột, trói chặt nhét giẻ vào miệng chúng. Xong đâu đó, đàn em của Lâm sùi thoát ra, một tốp án ngữ của ra vào của sông hút, một tốp áp đảo tinh thần chủ sông.

Bấy giờ, khách hút chỉ còn mấy người no nê thuốc, nằm ngáy khò khò bên ngọn dầu leo lét. Chủ sông không dám gây sự. Làm to chuyện chỉ có nước dẹp sông. Và, đây là vụ du đặng thanh toán nhau, chủ sông giả vờ không biết.

Khi bọn Tám dao cạo bị trói ghì, Nguyễn Đạm dụ Alice Hồng:

- Chị về nhà thu dọn đồ đạc cùng bác tới chỗ chúng tôi ở tạm vài bữa.

- Tôi không muốn về. Tôi muốn xem thẳng khốn chết đau đớn hơn anh Mừng lác.

- Nó sẽ chết đau đớn gấp bội. Nghĩa là chúng tôi bắt nó muốn chết mà không được chết. Chị nên nghe tôi đi về đi. Hồi còn sống tôi bảo gì anh ấy nghe vậy. Chả lẽ chị không nghe tôi. Bọn đàn em Lâm sùi đưa chị về.

Alice Hồng bước xuống khỏi đi-văn. Nàng nhổ bãi nước miếng vào mặt Tám dao cao:

- Đáng đời mày, thẳng khốn nạn!

Và nàng vén tấm ri đô bước ra. Đàn em Lâm sùi đã được dặn dò, đưa nàng về. Còn lại trong cái gọi là giang sơn riêng biệt, Tám dao cạo run như cây sậy. Mũi dao ghim vào cánh tay Du chột, chưa được rút ra. Thằng du đặng Cầu Muối nhăn nhó rất thảm não.

Lâm sùi cầm chai dầu lạc rưới vào mặt Tám dao cạo:

- Mày biết tao sắp làm gì không?

-...

- À, mày câm. Ông sẽ cho mày nói.

- Em không biết anh là ai. Em có tới gây sự với anh đâu.

Lâm sùi dang chân đạp vào mặt Tám dao cạo:

- Sao mày hèn thế? Mới bị đòn đã uốn lưỡi «em em, anh anh» mày muốn kêu to không?

- Em không dám.

- Mày đã giết Mừng lác phải không?

- Không, em không giết ai cả.

Lâm sùi lôi bồi tiêm Hai từ gầm đi-văn ra.

- Thằng này bảo mày giết mà.

Nó hỏi:

- Trong bốn thằng ở đây, thằng nào giết Mừng lác?

Lâm sùi móc giẻ ở miệng Du chột và Biểu Rumi ra. Du chột nói luôn:

- Tám dao cạo!

Lâm sùi gật gù:

- Tao muốn xem Tám dao cạo đánh Mừng lác ra sao.

Nó cời trói cho Biểu Rumi:

- Đừng hòng chạy nghe con. Nào, mày bắt chước Tám dao cạo đánh Mừng lác cho tao coi.

Du chột nhìn con dao của Lâm sùi còn ghim ở cánh tay nó, máu chảy ròng ròng. Nó ngược mắt nhìn đồng bạn. Du chột biết chất chì trong người nó không có là bao so với kẻ thù của nó, nó đành xuống nước năn nỉ:

- Xin anh tha cho em.

Lâm sùi cười thật đều:

- Mừng lác bị trói có xin mày không?

- Dạ không.

- Anh ấy nói gì?

- Anh ấy nin thính.

- Vậy bây giờ mày kêu con người ấy là gì?

- Là bố em.

- Không được.

- Là ông nội em.

- Không được.

- Vậy muốn em kêu bằng gì?

- Muốn mày há miệng ra.

Du chột há miệng. Lâm sùi nhét mẩu thuốc đang cháy vào miệng nó. Du chột rú lên. Lưỡi dao rung rinh trên cánh tay càng làm nó đau đớn, Biểu Rumi và Tám dao cạo nhắm mắt lại. Chúng nó không dám chứng kiến hình phạt tàn nhẫn của Lâm sùi.

Nguyễn Đạm nắm gối đầu trên cuốn tự điển dày cộm, lớp nhớp brillantine, chiêm ngưỡng «tác phẩm» của đàn em. Nó dục Lâm sùi:

- Đến lượt thằng Biểu Rumi.

Lâm sùi rút điếu thuốc, bẻ đôi. Nó mời lửa nửa điếu hít một hơi dài rồi cắm vào lỗ mũi Du chột.

- Hít đi!

Nó dọa:

- Hễ để rơi thuốc, ông xẻo mũi mày!

Du chột đón nhận hình phạt. Nó run như cây sậy, thở rốc. Càng thở điếu thuốc càng cháy. Khói thuốc sặc sụa mà nó không dám ho. Ho sợ rớt điếu thuốc. Lâm sùi để mặc kẻ khốn nạn chịu trận. Nó quay lại chỗ Biểu Rumi:

- Mày không giết chết Mừng lác, hả?

- Không.

- Chúng nó bảo mày giết mà?

- Em chỉ cán xe nát óc, Mừng lác đã bị Tám dao cạo đánh chết.

Lâm sùi vươn tay rút mũi dao ra khỏi cánh tay Du chột. Nó hoa lưỡi dao vấy máu trước mắt Biểu Rumi. Tiếng «ối» của Du chột đã đủ khiến nó hết hồn. Lâm sùi hỏi:

- Biết tao sắp làm gì mày không?

- Thưa anh không.
- Đoán đi, hể đoán trúng tao tha.
- Em không dám đoán.

Lâm sùi bật hộp quẹt của Mừng lác. Nó dí ngọn lửa vào tai Biểu Rumi.

Thằng du đãng Cầu Muối rưng ròi đến ngắt đi. Lâm sùi dục:

- Đoán không?
- Dạ, em sẽ đoán.
- Đoán đi!
- Anh sẽ xẻo tai em.
- Sai.
- Anh sẽ xẻo mũi em.
- Sai.
- Anh sẽ đâm lòi mắt em.
- Cũng sai.
- Anh sẽ...
- Thôi, mà nói sai cả rồi. Tao sẽ cắt gân mà, nghe chưa?
- Em lạy anh.
- Lạy thì tao cắt thêm tai mà. Nghe kỹ đây, tao cắt gân mà, mà có đau không?
- Dạ, đau lắm.
- Đau à?
- Dạ.
- Vậy cắt liền một lúc ba cái gân.

- Dạ thưa anh không đau nữa ạ!
- Không đau à?
- Dạ.
- Vậy cắt một gân thôi. Cám ơn tao đi chứ!
- Dạ, cám ơn anh.
- Không đau là mày sướng chứ gì?
- Dạ.
- Sướng thì tao cắt gân mày có cười không?
- Em cố cười.
- Thật không?
- Thật ạ!
- Hể giầy giụa thì sao?
- Dạ, nếu em trót đại giầy, xin anh nương tay cho.
- Chắc mày sướng quá mày giầy chứ gì?
- Dạ.
- Nhưng không la hét chứ?
- Dạ.

Biểu Rumi đã biết nó sắp bị cắt gân rồi. Tuy nó chưa bị đưa nào trên nước nó cắt gân nhưng nó đã được chứng kiến vụ cắt gân một thằng du đãng nhà giàu. Nó đã được chứng kiến và đêm nay nó sắp bị ném đòn cắt gân. Cắt gân là một đòn dã man nhất của du đãng. Kẻ bị cắt gân quặn đau, giầy giụa, la hét rồi ngất đi. Khi tỉnh dậy, chỉ còn nước lết về nhà tìm thầy thuốc.

Biểu Rumi sợ hãi lắm. Mồ hôi nó chảy ra như tắm. Nó sẽ bị Lâm sùi cắt gân. Nhưng nó phải sắm vai Quan Công

khinh thường sự đau đớn vì Lâm sùi đe dọa nếu la hét, nó sẽ bị cắt gân ở hai bên gót chân.

Lâm sùi chờ cho nổi hải hùng thấm vào máu Biểu Rumi mới hỏi tiếp:

- Sướng thì mày làm gì?
- Em cười.
- Vậy nhớ cười cho tươi nhé!
- Dạ.

Lâm sùi lại mỗi nốt nửa điều thuốc rồi cắm vào lỗ mũi Biểu Rumi. Lúc ấy, nửa điều thuốc cắm ở mũi Du chốt đã cháy đến môi nó. Chưa có hình phạt nào khốc liệt hơn, kể cả hình phạt Tế Bần. Du chốt nhắm mắt chờ chết, chờ cái chết đi thật chậm. Nó không thể chờ được nữa. Nó gục đầu rồi nín hơi, thở thật mạnh. Mẩu thuốc cắm ở lỗ mũi nó văng ra. Nó rên rĩ:

- Chịu hết nổi rồi, giết tao đi!

Biểu Rumi bắt chước đàn anh:

- Giết em đi anh, làm ơn giết em đi!

Nguyễn Đạm vụt dậy. Nó nghiến răng:

- Giết làm gì bọn khốn?

Du chốt:

- Giết cho bọn em chết sớm.

Biểu Rumi:

- Em lạy anh, em lạy anh Hai.

Lâm sùi bảo Biểu Rumi:

- Mày hỏi xem tại sao thằng khốn nạn này lạy tao. Hỏi đi?

Biểu Rumi quay sang nhìn Đạm:

- Đau lắm, đau lắm...

Lâm sùi đốt điều thuốc khác. Nó hít vài hơi rồi dí vào trán xào Tám dao cạo:

- Đau không?

Tám dao cạo nín thình. Lâm sùi quẹt lửa đốt tai nó. Lần này Tám dao cạo rú lên và mở miệng:

- Anh giết em, tổ tiên em biết ơn các anh.

Nguyễn Đạm nhếch mép cười:

- Đâu để tụi bây chết ngon thế? Để tụi bây chết từ từ, vì tụi bây đã giết một vị anh hùng.

Nó dục Lâm sùi:

- Hành hạ nó đi!

Lâm sùi châm hai điều thuốc một lúc. Nó dục đốm lửa đỏ trên đầu mỗi điều thuốc vào mỗi con mắt của Tám dao cạo. Trùm du đăng cắn môi hét lớn. Những trái đấm hận thù của Lâm sùi dán vào miệng nó. Và vài cái răng của nó gãy văng ra. Lâm sùi bật lửa châm vào tóc Tám dao cạo. Tóc thẳng du đăng đã được tắm dầu lạc cháy không vôi vàng. Những giọt dầu nóng thấm xuống da đầu nó. Chết người. Nó giãy giụa, rên xiết rồi gục đầu rũ rượi như một thứ tử tội bị chém treo ngành. Mùi óc nó cháy khét lẹt. Lâm sùi đá vào ngực nó một cú «thi ân». Nó chết giắc và hết kêu la.

Du chột và Biểu Rumi sợ quá. Chúng nó đá ỉa ra quần. Nguyễn Đạm cũng đã ôm mặt. Nó bảo Lâm sùi:

- Thôi, xứng đáng lắm rồi, kết thúc đi!

Lâm sùi cởi áo ngoài, trùm lên đầu Tám dao cạo, dập tắt lửa. Nó bảo Biểu Rumi:

- Mà kết thúc nó bằng đòn của mày nhé!

- Dạ.

- Làm như mày «chơi» Mừng lác ấy, rồi tao sẽ xét lại. Có thể tao tha mày.

- Cám ơn anh.

Lâm sùi cời trói cho Biểu Rumi. Bây giờ, thuốc lá đã vào quá môi của nó.

Biểu Rumi đứng dậy vươn vai:

- Anh đã cho em sống lại, anh bảo gì em cũng nghe.

- Để tao xét lại đã.

- Em lạy anh.

Lâm sùi búng tay, hai thằng đàn em của nó chạy tới:

- Vác thằng khốn Tám dao cạo ra đường.

Nó bắt đàn em cời trói cho Tám dao cạo và theo Biểu Rumi ra ngoài. Y hết cái chết vô tình mà Biểu Rumi đã dàn xếp cho Mừng lác, nó lại dàn xếp cho Tám dao cạo. Lâm sùi ngồi sau xe Biểu Rumi. Biểu Rumi phóng đê nghiêng trên đầu đàn anh. Lâm sùi liên tưởng tới đầu Mừng lác đã bị nát ra thế nào. Nó quặn ruột. Và cảm thù sôi sục trong huyết quản nó. Nó bảo Biểu Rumi:

- Tốt lắm, mày ngừng xe lại đi!

Biểu Rumi ngừng xe lại. Đôi mắt nó sáng lên. Nó đạp chân trái. Tiếng thắng rít lên giữa đường khuya. Lâm sùi nháy xuống trước. Biểu Rumi hỏi:

- Anh tha em?

- Ừ.

- Anh tha em, em xin theo anh.

- Mày theo tao làm gì?

- Anh muốn dùng em làm gì thì làm.

- Thôi, mày rút đi.

Biểu Rumi dùng chân phải đạp số. Chiếc Rumi của nó vừa nhích bánh thì nhanh như một tay chơi dao trên màn bạc, Lâm sùi đã phóng mũi dao trúng lưng nó, Biểu Rumi ngã xe không kịp kêu. Chiếc Rumi xoay ngang nằm giữa đường rồi chết máy. Lâm sùi chạy tới, rút con dao ngấp lút cán, quệt máu vào áo Biểu Rumi rồi gập lưỡi dao lại, bỏ vào túi.

Lâm sùi lầm lũi trở lại phòng hút. Nguyễn Đạm vẫn thản nhiên ngồi trên nhìn Du chột rưng rưng nước mắt. Vết dao Lâm sùi tặng chưa ngừng rỉ máu. Mặt Du chột tái mét. Cái chết nó đã đến, nó đang đứng trước mắt thẳng du đấng Cầu Muối. Du chột bỗng khóc òa lên.

Nguyễn Đạm:

- Mày hồi hận à?

Du chột:

- Em còn mẹ già. Mẹ em bị mù. Anh giết em, ai sẽ nuôi mẹ em? Mẹ em sẽ chết đói.

Nguyễn Đạm:

- Mày đã giết những thằng khác, có đứa nào xin mày như thế không?

Du chột:

- Em chưa giết ai.

Nguyễn Đạm:

- Mày đã giết anh hùng Mừng lác!

Du chột nín lặng. Một lát sau, nó mới nói:

- Tám dao cạo giết chứ không phải em. Em bị theo nó. Với lại, thưa anh, anh Mừng lác không xin tha chết. Anh ấy không thèm nhìn bọn em. Tám dao cạo phải kéo mí mắt anh lên.

Đúng lúc đó, Lâm sùi bước vào. Nó chửi Du chột:

- Đ. m. du đãng, cầm cái mồm thúi của mày đi.

Du chột thấy Lâm sùi như chuột nhắt thấy mèo già. Nó không dám van nài nữa. Lâm sùi trừng mắt ngó nó:

- Mẹ mày có mù thật không?

Nguyễn Đạm:

- Định tha nó hả, Lâm sùi?

Lâm sùi:

- Hỏi, để còn tùy anh.

Du chột lại năn nỉ:

- Dạ, em có mẹ mù.

Nguyễn Đạm:

- Tại sao mày theo Tám dao cạo?

Du chột:

- Theo nó mới kiếm cơm ăn được. Theo nó, các sạp, các vựa ở chợ Cầu Muối mới chịu nộp tiền cho mình.

Lâm sùi:

- Mỗi tháng mày bắt địa mấy vựa?

- Một hai cái.

Lâm sùi:

- Không đủ ăn sao mà Tám dao cạo còn bắt Alice Hồng đi «làm gối»?

Du chột:

- Nó thích vậy.

Nguyễn Đạm:

- Nó nuôi mẹ con nàng đàn hoàng không?

Du chột:

- Đàn hoàng lắm ạ! Nó cho nàng đi học.

Lâm sùi:

- Mà có sợ chết không?

Du chột:

- Em sợ lắm.

Nguyễn Đạm:

- Mà muốn tao tha tội không?

Du chột:

- Dạ, xin các anh tha em.

Nguyễn Đạm:

- Mà nói vậy thôi à?

Du chột:

- Em sống, anh bảo gì em cũng làm.

Lâm sùi:

- Hể tao điều tra, mẹ mà không mù, tao sẽ làm mù mắt mà đạ.

Du chột:

- Em không dám nói láo.

Nguyễn Đạm:

- Tao tha mày, với điều kiện mày phải đỏi công chuộc tội.

Du chột:

- Anh muốn sai em làm gì?

Nguyễn Đạm:

- Mày đi tìm giết những thằng sử dụng dao cạo cho tao.

Du chột:

- Em không dám, tài em không có mấy. Các anh thương em cho em đi theo rồi các anh bảo giết đứa nào, em sẽ giết đứa ấy.

Lâm sùi nhìn Nguyễn Đạm. Rồi nó nói:

- Thà anh nuôi mẹ nó, thằng khốn này không nên để sống. Anh nghĩ sao?

Nguyễn Đạm:

- Tùy Lâm sùi.

Lâm sùi cười trói cho Du chột:

- Tao phải hạ mày. Mày là thằng nguy hiểm lắm, ai cũng có thể bị mày giết. Mày muốn chết ở đâu?

Du chột cúi xuống lạy Lâm sùi:

- Anh cho em sống! Anh cho em sống!

Lâm sùi búng tay. Hai thằng đàn em của nó vào. Dưới chân nó, Du chột đang bám chặt khóc sưng mắt. Trong khoảnh khắc, Lâm sùi gặp hồn Mừng lác. Nó thấy cảnh phòng tạm giữ hiện ra. Hùng mặt thẹo khốn nạn giết chết anh bán nước dừa, quỳ lạy Mừng lác tha chết cho Lâm sùi, Lâm sùi tình nguyện làm đàn em Mừng lác, được Mừng lác ban cho lý tưởng... ma cô. Đó là lý tưởng bất mẫn của nó. Khi cơn bất mẫn lắng dịu, Mừng lác lại thềm

sống an phận, Lâm sùi có người bố nghiện. Nó tưởng tượng khi bị hành hạ như Du chột. Lâm sùi chỉ biết hỏi Nguyễn Đạm:

- Anh nghĩ sao?

Nguyễn Đạm:

- Muốn tha cho nó?

Lâm sùi:

- Vâng, em thương hại mẹ nó?

Nguyễn Đạm:

- Tôi cũng nghĩ thế, Lâm sùi tha nó đi!

Du chột nghe rõ. Nó lè lưỡi Lâm sùi liếm giày một cách đê hèn. Nó thương mẹ nó. Thằng thanh niên bất tài vô tướng, không biết tìm sống bằng cách nào để nuôi mẹ, đành phải theo trùm Tám dao cạo làm thứ du đặng đàn em, dựa hơi đàn anh để có cơm ăn áo mặc cho mình và mẹ mình.

Lâm sùi chột gọi:

- Du chột!

Du chột:

- Dạ!

Lâm sùi:

- Mà hãy cảm ơn tổ tiên mà rồi cút đi!

Du chột lồm cồm đứng lên. Nó cúi đầu chào Nguyễn Đạm. Trước khi bỏ đi, nó nói với Nguyễn Đạm:

- Thế nào cũng có dịp em đền ơn anh.

Lâm sùi mắng át:

- Cút đi, đồ chuột nhắt.

Du chợt lủi thối bước. Lâm sùi đạp bồi tiêm Hai một cái:

- Còn thẳng này, mà muốn về Cần Thơ hay ở đây?

Bồi tiêm Hai lấp bắp:

- Anh cho em về Cần Thơ.

- Về Cần Thơ mà sống bằng gì?

- Em lại đi làm bồi tiêm.

- Mà sợ thẳng Du chợt hả?

- Dạ.

- Nó hèn thế không dám trở lại đây nữa đâu. Nó còn lai vãng quanh đây, tao sẽ cắt gân nó. Nhưng mà muốn về Cần Thơ thì về tao không thừa tiền cho mà đâu, chớ để ạ!

Lâm sùi cắt dây trói cho bồi tiêm Hai. Nó quát:

- Cút đi!

Bồi tiêm Hai không dám mở miệng dông thẳng. Khi chỉ còn lại Lâm sùi và Nguyễn Đạm, Lâm sùi thở dài:

- Vẫn buồn thế thôi.

Nguyễn Đạm gật đầu:

- Ừ, vẫn buồn quá, nhớ Mừng lác quá.

- Lại muốn đi giết nữa.

- Thì đi giết người đi!

Lâm sùi cúi xuống hất tung chiếc bàn đèn thuốc phiện lên. Tiếng thủy tinh vỡ nghe cơ hồ trái tim hai đứa vỡ nát.

Lâm sùi khoác vai Nguyễn Đạm:

- Đi đi anh.

- Đi đâu?

- Đi đâu thì đi, đi tìm quên nỗi buồn, đi giết người mà.

Lâm sùi kéo tay Nguyễn Đạm. Và Nguyễn Đạm để mặc cho đàn em của nó lôi nó đi vào quá đêm cuộc đời.

Giờ đây tâm hồn Đạm trống rỗng, mọi sự phiền muộn như đã biến vào hư không. Đạm bước theo Lâm sùi như một cái máy.

Gió đêm lồng lộng thổi vẫn không giúp Đạm thoát khỏi trạng thái mơ màng.

Bên cạnh, Lâm sùi vừa đi vừa rít thuốc liên miên. Đốm lửa lập lòe từ trên môi Lâm sùi tưởng như không bao giờ dứt, như muốn phá vỡ màn đêm dày đặc trong nỗi tuyệt vọng ê chề.

CHƯƠNG 20

ẦY GIỜ ĐẠM CÔ ĐƠN KHỦNG KHIẾP, CUỘC đời đã đào một cái hố lớn trong tâm hồn nó. Nỗi buồn biến thành nỗi sầu. Nỗi sầu đổ trút bao nhiêu rượu mạnh cũng không tiêu tan nỗi. Đạm uống rượu như uống nước lã, như uống thuốc ngủ để ngủ một giấc khỏi giật mình khi gặp những hình ảnh méo mó, đau thương của xã hội để khỏi nằm mơ thấy người yêu nằm mệ trên chiếc giường trải tấm drap hoen ố nghe tiếng nước xối vội vàng của khách làng chơi.

Một đôi lần Đạm có ý định trở về nhà. Nó đã về thật. Về vào buổi tối cuối tháng. Nó đứng ở một gốc cây bên đây đường nhìn sang cửa nhà nó bên kia. Nhưng cửa nhà nó cài thật kỹ. Đạm đứng đến nửa đêm. Không thấy ai mở cửa. Nó thở dài. Lại đi. Đạm chỉ còn niềm an ủi duy nhất. Là mỗi chiều thứ Bảy nó tới trường nội trú đón Gia nin ra chơi. Sự hồn nhiên của Gia nin đã làm Đạm quên sầu tủi trọn một ngày. Chiều Chúa nhật, đưa Gia nin vào nội trú, rồi về. Đạm lại sầu tủi. Sầu tủi trọn một tuần lễ. Rồi lại quên. Cứ thế, nó đã sống những ngày vô vị ở Saigon...

Ba giờ, cửa nội trú mở. Gia nin cặp gói quần áo chạy ra. Nó ôm chầm lấy Nguyễn Đạm cơ hồ đứa con ôm lấy bố sau một tuần xa cách. Nguyễn Đạm vuốt ve tóc Gia nin. Nước mắt nó muốn ứa ra. Nó nghĩ đến thân phận nó. Nó ước ao được bé nhỏ như Gia nin để được trở về ôm chầm lấy bố nó. Nhưng nó lớn quá rồi. Không một ai thương thanh niên nhiều tội lỗi, dù tội lỗi do xã hội gây ra. Gia nin ngược mắt hỏi Đạm:

- Anh chờ em lâu chưa?

Đạm cúi xuống nhìn Gia nin. Hai giọt nước mắt của nó rơi lên đôi má con bé khiến Gia nin phải nới đôi tay và buông Đạm ra.

- Anh buồn gì vậy?

Đạm gượng cười:

- Buồn gì đâu?

- Sao anh khóc?

- Anh khóc à?

- Vâng, nước mắt anh nhỏ xuống má em!

Đạm đưa gói kẹo cho Gia nin:

- Kẹo của em đây?

Gia nin cầm lấy gói kẹo. Đạm cầm gói quần áo.

Con bé nuốt nước miếng:

- Cả tuần nay em không ăn kẹo.

Rồi nó khoe:

- Ma xơ mới kể cho em nghe một chuyện hay lắm, anh ạ!

Đạm kéo tay Gia nin dìu đi:

- Vừa đi vừa kể cho anh nghe.

Gia nin nũng nịu:

- Anh phải cho em cái gì cơ.

- Biếu em gói kẹo rồi thôi.

- Gói kẹo rẻ quá. Chuyện này hay ghê lắm, anh ạ!

Đạm véo khẽ vào cánh tay Gia nin, khiến con bé nhăn nhó:

- Úi cha...

Đạm cười hồn nhiên:

- Đau hả, em?

Gia nin ngưng nguẩy:

- Đau thấy mồ.

Hai đứa cười ròn tan trên quãng đường vắng. Bây giờ, Đạm không còn nhớ nó là kẻ bị cuộc đời khai trừ nữa. Nó yêu đời hơn cả người yêu đời. Ánh mắt nai tơ của Gia nin đã làm tâm hồn Đạm dịu lại. Đạm cũng không hiểu ánh mắt ngơ ngác ám khói tủi hổ từ bao giờ. Nó nghĩ đến các bà phước ở Cô Nhi Viện và nó ước ao cuộc đời là một thứ «Cô Nhi Viện» dành riêng cho những đứa đau khổ như nó.

Đạm chưa vào trại Tế Bần, chưa vào tù. Nó chỉ mới bị nhốt ở phòng Tạm giữ, bị cạo trọc đầu, xích chân tay đeo biển «du đãng» triển lãm ở hè phố Sài Gòn thôi. Nhưng hồi còn sống, Mừng lác đã tả cho nó nghe sinh hoạt trại Tế Bần và trại Giáo Hóa Thủ Đức. Nó chỉ thấy thù hận và ghê rợn. Và nó mừng tượng những khuôn mặt tàn ác của bọn Giám thị, những kỹ sư tâm hồn của những thẳng thanh niên sa ngã. Quả vậy, chưa vào các trại giáo hóa, nó đã lợm giọng. Làm sao ở Tế Bần, Giáo Hóa có được những tâm hồn rộng mở, kiên nhẫn, chịu đựng của các bà Phước? Ở cái xứ này, danh từ bị lạm dụng một cách triệt để Trại Tế Bần, chính nghĩa của nó là nơi cứu tế những người bần cùng. Thì lại là nơi nhốt những người có tội. Nhà thương, chính nghĩa của nó là nơi những người bệnh hoạn, nghèo nàn tới để được an ủi, thương yêu và trị bệnh. Thì lại là nơi người bệnh hoạn tới để bị các cô, các thầy y tá hắt hủi. Không còn một danh từ nào dùng đúng nghĩa của nó. Đạm hết tin tưởng vào những công việc mà người ta gọi là làm đẹp cho xã hội. Nó chỉ còn một chút tin tưởng khi nghĩ về Gia nin.

Con bé hỏi Đạm:

- Đau thấy mồ là gì hả, anh?

Đạm vỗ vai Gia nin:

- Mất gì anh giải nghĩa cho mà nghe.
- Mất cái kẹo.
- Cái kẹo ít quá.
- Hai cái nhé?
- Không, em đổi cho anh câu chuyện của ma xơ em đi.

Gia nin lắc đầu:

- Em không chịu đâu.
- Vậy anh không giải nghĩa nữa.
- Anh không giải nghĩa em «nghỉ» anh ra.
- Nghỉ thì nghỉ!
- Thật hử?
- Thật chứ rờn à...

Gia nin đứng xựng lại phụng phịu:

- Ứ... ứ, anh bảo nghỉ em ra. Thế thì em về với ma xơ đây.

Và con bé chạy trở lại nội trú. Đạm đứng nhìn theo mỉm cười.

Con bé chạy được một quãng ngắn, đứng lại. Nó quay đầu hỏi đầy trách móc:

- Anh để em về với ma xơ thật à?

Đạm thản nhiên, hút thuốc.

- Em đâu nỡ bỏ anh về mà anh sợ.

Gia nin vênh mặt lên:

- Em về thật hà.

Đạm thách:

- Em đâu dám về.

Gia nin ức quá, la lớn:

- Anh đuổi em về hả?

Đạm càng trêu Gia nin:

- Anh đuổi bao giờ? Em đòi về đây chứ!

Gia nin khăng khăng cãi:

- Anh đuổi em về.

Nó ứa nước mắt ra. Rồi khóc thành tiếng.

Bây giờ Đạm mới chạy lại. Nhưng Gia nin lánh xa Đạm:

- Không thềm chơi với anh nữa.

Đạm dỗ dành:

- Thôi anh xin lỗi. Chúng ngoan, đi coi xi nê với anh nào.

Gia nin nhõng nhẽo:

- Không thềm.

Đạm vút điều thuốc đi:

- Úi cha, phim này hay ghê lắm cơ. Có thằng nhỏ Joselito hát hay lắm. Lại có cả con bé mồm mím hay giận hờn như em nữa.

Gia nin vẫn bĩu môi:

- Không thềm.

Đạm muốn kéo dài quãng thời gian này. Nó hiểu, chỉ ở những lúc này nó mới sống, mới còn sống. Những lúc khác, không có Gia nin không có sự hồn nhiên của tuổi thơ, Đạm đã chết, chết trong men rượu, chết trong đau tủi, chết trên những chiếc giường trải những tấm drap trắng ngà hoen ố.

Đạm vỗ vai Gia nin «xử hòa» nhưng con bé hất tay Đạm ra:

- Không được động tới người ta nữa.

Đạm nhái lại Gia nin:

- Đừng đụng tới «người ta» nữa thì thôi.

Nó giả vờ quay mặt bước đi vài bước:

- Thì người ta đi coi xi-nê một mình vậy. À, chiều nay người ta ra bờ sông lên du thuyền Bạch Tuyết đi Biên Hòa chơi... Đi du thuyền sướng lắm cơ!

Gia nin đang nín thình, bỗng òa lên khóc. Đạm phải chấm dứt ngay sự trêu chọc con bé. Nó quay lại rút khăn lau mặt cho Gia nin, con bé hất Đạm ra:

- Không thềm.

Đạm dẫu dịu:

- Thôi anh xin lỗi mà.

Đôi mắt đỏ hoe, con bé bĩu môi:

- Không thềm.

Đạm sung sướng hưởng cái sự giận hờn con nít này. Nó đứng ngây người y hệt một cậu bé mới lớn lên, mới biết yêu, đứng trước một người yêu nhỏ bé đang giận hờn, không biết cách làm hòa. Nó đứng chôn chân trên mặt đường, nghĩ ngợi liên miên. Nó nghĩ tới phòng tạm giữ đầy thù hận, nó nghĩ đến Thủy, đến Mừng lác, đến cuộc đời. Và nhủ rằng, đây mới là thiên đàng của nó. Những giọt nước mắt của nó mới đúng là những giọt nước mắt.

Đạm móc trong túi ra một gói nhỏ, khoe Gia nin:

- Anh có cái này hay lắm cơ.

Gia nin ngược mắt dăm lệ nhìn lên:

- Cái gì hở anh?

Thế là con bé muốn «xử hòa» với Đạm rồi. Đạm được đà, «yêu sách» ngay:

- Em phải để anh lau dùm nước mắt đã, rồi anh cho em biết cái này là cái gì...

Gia nin nghi ngờ:

- Anh định xí gạt em, hở?

- Không, anh nói thật! Anh xí gạt em để em khóc nữa sao.

Gia nin gật đầu. Đạm thấm nước mắt cho con bé. Rồi nó đưa cho Gia nin cái hộp nhỏ bọc bằng miếng giấy màu rất đẹp. Đạm dục Gia nin:

- Em bóc ra đi!

Con bé bóc miếng giấy màu bọc ngoài. Nó ngạc nhiên:

- Hộp nước hoa hở anh?

Đạm cười:

- Nhảm nào, em còn bé tí, cho em nước hoa làm chi.

Gia nin chỉ vào hình vẽ lọ nước hoa nhỏ trên mặt hộp:

- Người ta vẽ lọ nước hoa đấy thôi.

Đạm cười bí mật:

- Người ta đánh lừa em đó. Anh dặn trước em nhé.

- Dặn gì?

- Hễ mở ra có giật mình đừng khóc nghe.

Gia nin ngơ ngác:

- Cái gì mà ghê thế anh?

- Cái này ngộ lắm.

- Em không sợ đâu.
- Thì em mở hộp ra đi.

Gia nin nhìn Đạm một lát để dò xét. Rồi nó mở hộp ra, nó kéo mạnh, một tiếng «chóc» ghê rợn và một vật lạ nhảy thẳng vào ngực nó, Gia nin cuống cuồng vất chiếc hộp và ôm chăm lấy Đạm. Nó đấm Đạm thùm thụp:

- Anh ác lắm nhé!

Đạm vuốt tóc Gia nin:

- Đâu có ác. Em sẽ có trò chơi đùa các bạn em trong trường mà. Đây là con chuột có lò xo, em ạ! Trong hộp có cái kèn nhỏ. Nhét con chuột vào hộp. Chỉ sợ một lần thôi. Anh mua mấy trăm đó. Mấy trăm bạc mà làm người lạ sợ một lần, đắt quá em nhỉ?

Gia nin mỉm cười sung sướng:

- Vậy anh thương em hở?
- Anh thương em nhiều.

Gia nin buông Đạm ra. Nó cúi xuống lượm chiếc hộp và con chuột. Nó nhét con chuột vào hộp. Rồi lại mở ra.

Lần này con bé cười khúc khích. Nó bảo Đạm:

- Tụi trong trường nó sẽ sợ xanh mặt cho mà xem.
- Ừ.
- Vô số đứa sẽ làm quen em anh nhỉ?
- Ừ.
- Em không giận anh nữa đâu. Anh đưa em đi xem xi-nê anh nhé.
- Ừ.
- Với lại đi du thuyền Bạch Tuyết nữa?

- Ừ.

- À, buồn thấy mồ là gì hở, anh?

- Mồ là chỗ chôn người chết đó em. Người chết thì không bao giờ vui cả. Buồn thấy mồ là buồn thấy người chết đó, em ạ! Bây giờ kể cho anh nghe chuyện ma xơ em mới kể cho em nghe đi.

Hai đứa đã song song bước. Con Gia nin bắt đầu câu chuyện của nó:

- Ma xơ bảo trước ở viện có một đứa con trai trốn ra, nó bị lính bắt chẳng hiểu nó làm gì. Nó trốn vào viện ẩn núp vài năm. Rồi nó lại trốn ra. Vài năm sau nó dẫn vợ nó tới với đứa con trai anh ạ!

Đạm nao nao tâm hồn. Nó nắm chặt cánh tay Gia nin:

- Rồi sao nữa hả em?

Gia nin kể tiếp:

- Ma xơ bảo, giờ vợ chồng nó có một cửa tiệm bán chạp phô.

Tự nhiên Đạm phá ra cười. Cười ngặt nghẽo. Cười đến chảy nước mắt: Gia nin không hiểu chuyện ma xơ buồn cười ở chỗ nào mà Đạm cười giữ vậy. Hay Đạm chế nó? Gia nin ngớ ngẩn hỏi:

- Sao anh cười?

- Tại anh buồn cười.

- Anh buồn cười cái gì?

- Buồn cười cái tiệm chạp phô của thằng du đãng mà em kể ấy.

- Tiệm chạp phô thì có gì buồn cười hở anh?

- Anh tưởng tượng giá anh có tiệm chụp phôi anh sẽ giống lão Tàu già ở gần nhà anh thuở xưa, cả ngày ngồi phôi cái bụng phệ, nhặt từ một cắt trở đi. Thì em bảo có buồn cười không?

Đạm ôm bụng cười. Nó lắc đầu nguây nguẩy:

- Không được đâu, làm cuộc đời bằng cách ấy thà đừng làm nữa. Cứ để buông trôi muốn tới đâu thì tới. Các bà phước không hiểu gì về cuộc đời cả. Cuộc đời chi mà giản dị vậy.

Gia nin trố mắt nhìn Đạm:

- Anh nói gì em chẳng hiểu chi hết cả.

Đạm vỗ nhẹ lên vai con bé:

- Ủ, em chẳng hiểu đâu. Em đừng nên hiểu gì là hơn, ma xớ em kể chuyện hay lắm.

- Sao lúc nãy anh cười?

- Anh cười lão Tàu già đấy chứ?

Nó kéo Gia nin đi, lảng sang chuyện khác:

- Em đã đi tàu thủy bao giờ chưa?

- Chưa.

- Thế hôm nay anh cho em đi tàu thủy nghe em.

- Đi có thích không?

- Thích chứ?

Đạm nắm tay con bé kéo đi. Tới một ngã tư, hai đứa dừng lại đón xe. Những buổi chiều của Đạm từ khi Mừng lác chết, chỉ đẹp ở những buổi chiều thứ Bảy. Vào những buổi chiều như hôm nay, được nắm tay Gia nin, Đạm đã quên bằng cái ngói trùm du đặng, nó đang được du đặng Sài Gòn tôn thờ sau khi thanh toán bọn Tám dao cạo.

Hai đứa đứng lâu lắm mới đón được xe. Đạm cúi xuống sát vai Gia nin:

- Đi tàu thủy nghe em!

Gia nin đáp thật nhỏ, thật ngoan:

- Vâng ạ!

CHƯƠNG 21

ÔNG BÀ XẾP ĐÃ TRỞ THÀNH MỘT VÙNG cấm địa từ ngày Bảy ba dao giết chết hai người lính nhảy dù. Nó đã bị truy tìm gay gắt. Nhưng nó vẫn thoát lưới cảnh sát. Đàn em của nó rất đông. Buổi sớm, Bảy ba dao nhảy tàu hỏa đi Biên Hòa hoặc cao hứng nó đi Phan Thiết, Nha Trang chơi vài ngày. Buổi tối, nó lại nhảy tàu hỏa từ Biên Hòa về cổng Bà Xếp. Đã có vài tên đàn em chờ ở đường rầy đón nó. Nếu có «cớm» ám nó bằng xuồng dõc đi về phía Trương Minh Giảng, ghé vô nhà một ả giang hồ quen thuộc ân ái một đêm. Nếu không bị «cớm» ám, nó ung dung về sào huyết, ra lệnh cho đàn em hoạt động ngày mai kiếm tí tiền còm và dàn xếp cuộc phiêu lưu mới.

Bảy ba dao là tay du đặng lì lợm có hạng ở Saigon. Nguyên nhân biến nó thành tên du đặng rất giản dị. Nó đi «cua» gái, bị đánh hộc máu mồm, bị đâm ba vết ở ngực và bụng. Nó đâm ra hận đời, quyết chí luyện nghề dao búa để trả thù đời. Trước kia Bảy ba dao có cái biệt hiệu là Bảy duyên dáng. Bảy duyên dáng tự cho nó duyên dáng lắm. Nó tán em nào dính liền em đó. Nó đào hoa một cây. Cũng vì đào hoa, nó tán nhằm đào của một tay giám thị Tế Bần. Nó bị xúc vào trại Tế Bần, bị đánh đập. Tình địch của nó hứa: «Ông đánh cho mày hết đẹp trai». Lời hứa đó làm Bảy duyên dáng hết đẹp trai thật. Mấy vết dao cạo rạch trên đôi má nó làm nó bỗng nhiên hóa thành một tên giang hồ, nó bỏ nhà, chọn cổng Bà Xếp làm nơi dung dưỡng.

Khi bị đâm ba nhát, Bảy duyên dáng đã luyện được ngón dao. Nó luôn luôn thủ ba con dao trong túi. Và khi chơi

dịch thủ, mỗi lưỡi dao phải dính một chút máu. Đàn em của nó nhân đó tặng nó một biệt hiệu mới: Bảy ba dao. Dưới trướng Bảy ba dao có ngót một trăm tên du thủ du thực. Nó sống ngoài vòng pháp luật, coi cảnh sát không ra gì cả. Thời đó, lính nhảy dù là lính mà du đảng ngán nhất. Ra trận, lính nhảy dù làm ngán quân thù. Về thành phố, lính nhảy dù làm ngán bọn du đảng. Lính nhảy dù rất hào hiệp. Hễ thấy du đảng hành hung ai, lính nhảy dù đội mũ đỏ lên đầu xông vào trận dẹp du đảng. Có khi du đảng đánh lại nếu chúng thấy chúng đông hơn lính nhảy dù. Nhưng thường thì hễ thấy bóng lính dù, chúng bỏ chạy ngay.

Bảy ba dao muốn làm thần tượng độc tôn. Nó bị kích bác mạnh nên đã lén phóng dao giết chết hai người lính nhảy dù. Lính nhảy dù lòng bắt nó. Nó trốn. Cảnh sát bao vây nó, nó thoát. Ròng rã hai tháng liền, ai cũng tưởng nó sợ, bán xối đất cống Bà Xếp rồi. Thế mà đêm đêm nó vẫn ở cống Bà Xếp đi «diễn hành» một lượt để thị uy dân chúng. Đàn em nó phục nó sát đất. Cảnh sát thay đổi chiến thuật. Họ lừa hấn nó đi. Cảnh sát tìm mua một tên đàn em của nó. Năm tháng sau, cảnh sát mới thộp cổ được nó trong lúc nó đang hút thuốc phiện.

Bảy ba dao bị tổng vào khám Chí Hòa là phòng 2C2. Với thành tích ghê gớm của nó, Bảy ba dao đương nhiên nhảy lên làm vua phòng. Nó bị kết án ba năm khổ sai. Nó được trả tự do vào đúng dịp Mừng lác chết. Bảy ba dao ra tù, tứ cố vô thân. Nó phải trở về cống Bà Xếp để sống và để trả từng món nợ đời.

Bảy ba dao ở tù về, đã định giải nghệ dao búa. Nhưng ở tù không dạy nó được nghề nào ngoài cái nghề cầm phẫn cuộc đời, nên đành xách dao rượt kẻ thù cho nguôi nỗi niềm. Cứ thế, nó sống ngày này qua ngày nọ. Và tác yêu tác quái ở cống Bà Xếp. Từ ngã sáu Hòa Hưng tới đầu khu

ngã ba Ông Tạ là phạm vi hoạt động của nó. Tới khoảng 9 giờ trở đi, ai qua lại đất của Bảy ba dao đều sờn tóc gáy, chỉ sợ đàn em nó chặn đường lột đồng hồ, bút máy, xe đạp. Đàn bà con gái sợ chúng lôi vào chỗ vắng, làm nhục. Du đãng như một thứ đầu Phạm Nhan. Thộp thằng này, thằng khác xuất hiện.

Nguyễn Đạm và Lâm sùi đã lọt vào vùng đất của Bảy ba dao. Lúc ấy, đồng hồ của nhà gần đó điểm mười một tiếng. Lâm sùi níu Nguyễn Đạm, kéo đến một quán cóc bán rượu thuốc và khô nướng. Hai đứa gọi rượu uống. Uống vài ly, Lâm sùi lè nè:

- Ngứa ngáy chân tay quá trời... Nghe nói, cống Bà Xếp hết du đãng rồi thì phải.

Một tên đàn em của Bảy ba dao ngồi với năm đứa khác đã chú ý Nguyễn Đạm và Lâm sùi từ phút đầu. Nó rời chỗ ngồi, bước sang chỗ Lâm sùi. Khi Lâm sùi nâng ly rượu lên nó chộp lấy cánh tay Lâm sùi nhe răng cười rất đều:

- Ly gì thế này?

Dưới ngọn đèn đường, Lâm sùi thấy mặt thằng này sần sùi những vết sẹo, thì đoán ngay, nó cũng là một thứ du đãng bản. Lâm sùi bèn lè nè:

- Ly rượu đó bạn.

Thằng du đãng cống Bà Xếp cúi xuống, hình hình mũi:

- Rượu thật à?

- Rượu thật, rượu thuốc đàn hoàng.

Thằng du đãng liếm mép:

- Cho mượn coi được không?

- Được chứ.

Nó cầm ly rượu, ngửi lần nữa. Rồi nghiêng răng ken két:

- Đ. phải rượu.

- Rượu mà.

- Sao có mùi hôi?

- Tại mũi bạn bị bệnh đó.

Thằng du đãng nổi sùng. Đám bạn nó cười hô hố.

Nguyễn Đạm thản nhiên uống rượu, nhậu khô nướng.

Thằng du đãng lui về phía sau hai bước:

- Mũi tao đâu có bệnh, tại mồm mày thối đó.

Nó hất ly rượu vào mặt Lâm sùi. Nguyễn Đạm coi như không biết chuyện. Lâm sùi đưa tay vuốt mặt:

- Chơi chi kỳ vậy?

Thằng du đãng chưa hả giận:

- Đứng lên!

- Đứng lên làm chi?

- Đứng lên tao bảo.

- Bảo gì?

- Thì đứng lên coi.

Lâm sùi đứng lên, vươn vai. Thằng du đãng ra lệnh:

- Cởi áo mày ra, lau sách cái miệng ly đi!

Lâm sùi ngáp:

- Buồn ngủ thấy mồ...

- Đ. m. thằng khùng. Còn tới cổng Bà Xếp để rớn với cha nội mày à? Cởi áo ra không ông xé nát áo mày bây giờ?

Lâm sùi khúm núm:

- Áo «em» khó cởi lắm. «Anh» cởi dùm «em» đi...

Thằng du đãng ném cái ly vào mặt Lâm sùi. Nó né tránh, chiếc ly trúng cột đèn, vỡ nát. Thằng du đãng bước gần Lâm sùi, phóng ra một trái đấm. Lâm sùi bắt lấy cánh tay nó, đồng thời thoi một quả trứng bụng thằng du đãng. Nó lên gối cái thứ hai. Thằng du đãng kêu «hự» một tiếng, ngã ngửa xuống đất. Bọn cống Bà Xếp toan động thủ. Nguyễn Đạm đã rút dao bấm tách một cái lưỡi dao lấp lánh dưới ánh đèn đường:

- Ngồi yên! Tao có đủ bốn lưỡi phóng trúng bốn trái tim chúng mày. Ngồi yên coi hai thằng chơi nhau.

Đám du đãng cống Bà Xếp đành ngồi yên. Ba phút sau Lâm sùi đã cho thằng du đãng mặt sần sùi nằm co quắp rên la dưới đất. Nó phúi tay, phúi quần áo, lững thững trở về chỗ cũ. Nó nhìn bọn cống Bà Xếp nheo mắt:

- Hãy còn ngứa tay quá trời... Nghe nói cống Bà Xếp có thằng Bảy ba dao. Nó chết đập xó nào rồi ấy nhỉ?

Lâm sùi chỗ mồm sang phía cống Bà Xếp:

- Các bạn nhỉ?

Một thằng nói:

- Mày sức mấy mà đòi «thượng đài» với đại ca Bảy ba dao tao.

Lâm sùi phá ra cười:

- Hay quá, vậy «thượng đài» với đàn em của Bảy ba dao vậy. Nào chấp cả bốn thằng.

Lâm sùi đứng dậy ngoắc tay:

- Chấp bốn thằng nghe chưa?

Bọn cống Bà Xếp đứng lên. Nguyễn Đạm khép lưỡi dao và đút vào túi:

- Tao làm trọng tài cho, thắng nào cầm dao đâm lén tao cắt gân.

Bọn cống Bà Xếp vững tâm bước khỏi chỗ.

Lâm sùi giao hẹn:

- Đánh đến chết hay đánh gục ngã thôi?

Nguyễn Đạm trả lời dùm bọn cống Bà Xếp:

- Đánh gục ngã thôi. cầm địa từ ngày Bảy ba dao giết chết hai người lính nhảy dù. Nó đã bị truy tìm gay gắt. Nhưng nó vẫn thoát lưới cảnh sát. Đàn em của nó rất đông. Buổi sớm, Bảy ba dao nhảy tàu hỏa đi Biên Hòa hoặc cao hứng nó đi Phan Thiết, Nha Trang chơi vài ngày. Buổi tối, nó lại nhảy tàu hỏa từ Biên Hòa về cống Bà Xếp. Đã có vài tên đàn em chờ ở đường rầy đón nó. Nếu có «cớm» ám nó bằng xuống dốc đi về phía Trương Minh Giảng, ghé vô nhà một ả giang hồ quen thuộc ân ái một đêm. Nếu không bị «cớm» ám, nó ung dung về sào huyết, ra lệnh cho đàn em hoạt động ngày mai kiếm tí tiền còm và dàn xếp cuộc phiêu lưu mới.

Bảy ba dao là tay du đãng lì lợm có hạng ở Saigon. Nguyên nhân biến nó thành tên du đãng rất giản dị. Nó đi «cua» gái, bị đánh hộc máu mồm, bị đâm ba vết ở ngực và bụng. Nó đâm ra hận đời, quyết chí luyện nghề dao búa để trả thù đời. Trước kia Bảy ba dao có cái biệt hiệu là Bảy duyên dáng. Bảy duyên dáng tự cho nó duyên dáng lắm. Nó tán em nào dính liền em đó. Nó đào hoa một cây. Cũng vì đào hoa, nó tán nhằm đào của một tay giám thị Tế Bần. Nó bị xúc vào trại Tế Bần, bị đánh đập. Tình địch của nó hứa: «Ông đánh cho mày hết đẹp trai». Lời hứa đó làm Bảy duyên dáng hết đẹp trai thật. Mấy vết dao cạo rạch trên đôi má nó làm nó bỗng nhiên hóa

thành một tên giang hồ, nó bỏ nhà, chọn cống Bà Xếp làm nơi dung dưỡng.

Khi bị đâm ba nhát, Bảy duyên dáng đã luyện được ngón dao. Nó luôn luôn thủ ba con dao trong túi. Và khi chơi dịch thủ, mỗi lưỡi dao phải dính một chút máu. Đàn em của nó nhân đó tặng nó một biệt hiệu mới: Bảy ba dao. Dưới trướng Bảy ba dao có ngót một trăm tên du thủ du thực. Nó sống ngoài vòng pháp luật, coi cảnh sát không ra gì cả. Thời đó, lính nhảy dù là lính mà du đảng ngán nhất. Ra trận, lính nhảy dù làm ngán quân thù. Về thành phố, lính nhảy dù làm ngán bọn du đảng. Lính nhảy dù rất hào hiệp. Hễ thấy du đảng hành hung ai, lính nhảy dù đội mũ đỏ lên đầu xông vào trận dẹp du đảng. Có khi du đảng đánh lại nếu chúng thấy chúng đông hơn lính nhảy dù. Nhưng thường thì hễ thấy bóng lính dù, chúng bỏ chạy ngay.

Bảy ba dao muốn làm thần tượng độc tôn. Nó bị kích bác mạnh nên đã lén phóng dao giết chết hai người lính nhảy dù. Lính nhảy dù lòng bắt nó. Nó trốn. Cảnh sát bao vây nó, nó thoát. Ròng rã hai tháng liền, ai cũng tưởng nó sợ, bán xới đất cống Bà Xếp rồi. Thế mà đêm đêm nó vẫn ở cống Bà Xếp đi «diễn hành» một lượt để thị uy dân chúng. Đàn em nó phục nó sát đất. Cảnh sát thay đổi chiến thuật. Họ lừa hấn nó đi. Cảnh sát tìm mua một tên đàn em của nó. Năm tháng sau, cảnh sát mới thộp cổ được nó trong lúc nó đang hút thuốc phiện.

Bảy ba dao bị tổng vào khám Chí Hòa là phòng 2C2. Với thành tích ghê gớm của nó, Bảy ba dao đương nhiên nhảy lên làm vua phòng. Nó bị kết án ba năm khổ sai. Nó được trả tự do vào đúng dịp Mừng lác chết. Bảy ba dao ra tù, tứ cố vô thân. Nó phải trở về cống Bà Xếp để sống và để trả từng món nợ đời.

Bảy ba dao ở tù về, đã định giải nghệ dao búa. Nhưng ở tù không dạy nó được nghề nào ngoài cái nghề cầm phần cuộc đời, nên đành xách dao rượt kẻ thù cho nguôi nỗi niềm. Cứ thế, nó sống ngày này qua ngày nọ. Và tác yêu tác quái ở cổng Bà Xếp. Từ ngã sáu Hòa Hưng tới đầu khu ngã ba Ông Tạ là phạm vi hoạt động của nó. Tới khoảng 9 giờ trở đi, ai qua lại đất của Bảy ba dao đều sờn tóc gáy, chỉ sợ đàn em nó chặn đường lột đồng hồ, bút máy, xe đạp. Đàn bà con gái sợ chúng lôi vào chỗ vắng, làm nhục. Du đãng như một thứ đầu Phạm Nhan. Thộp thằng này, thằng khác xuất hiện.

Nguyễn Đạm và Lâm sùi đã lọt vào vùng đất của Bảy ba dao. Lúc ấy, đồng hồ của nhà gần đó điểm mười một tiếng. Lâm sùi níu Nguyễn Đạm, kéo đến một quán cóc bán rượu thuốc và khô nướng. Hai đứa gọi rượu uống. Uống vài ly, Lâm sùi lè nhè:

- Ngứa ngứa chân tay quá trời... Nghe nói, cổng Bà Xếp hết du đãng rồi thì phải.

Một tên đàn em của Bảy ba dao ngồi với năm đứa khác đã chú ý Nguyễn Đạm và Lâm sùi từ phút đầu. Nó rời chỗ ngồi, bước sang chỗ Lâm sùi. Khi Lâm sùi nâng ly rượu lên nó chộp lấy cánh tay Lâm sùi nhe răng cười rất đều:

- Ly gì thế này?

Dưới ngọn đèn đường, Lâm sùi thấy mặt thằng này sần sùi những vết sẹo, thì đoán ngay, nó cũng là một thứ du đãng bản. Lâm sùi bèn lè nhè:

- Ly rượu đó bạn.

Thằng du đãng cổng Bà Xếp cúi xuống, hình hình mũi:

- Rượu thật à?

- Rượu thật, rượu thuốc đàn hoàng.

Thằng du đãng liếm mép:

- Cho mượn coi được không?
- Được chứ.

Nó cầm ly rượu, ngửi lần nữa. Rồi nghiêng răng ken két:

- Đ. phải rượu.
- Rượu mà.
- Sao có mùi hôi?
- Tại mũi bạn bị bệnh đó.

Thằng du đãng nổi sùng. Đám bạn nó cười hô hố.

Nguyễn Đạm thản nhiên uống rượu, nhậu khô nướng.

Thằng du đãng lui về phía sau hai bước:

- Mũi tao đâu có bệnh, tại mồm mày thối đó.

Nó hất ly rượu vào mặt Lâm sùi. Nguyễn Đạm coi như không biết chuyện. Lâm sùi đưa tay vuốt mặt:

- Chơi chi kỳ vậy?

Thằng du đãng chưa hả giận:

- Đứng lên!
- Đứng lên làm chi?
- Đứng lên tao bảo.
- Bảo gì?
- Thì đứng lên coi.

Lâm sùi đứng lên, vươn vai. Thằng du đãng ra lệnh:

- Cởi áo mày ra, lau sách cái miệng ly đi!

Lâm sùi ngáp:

- Buồn ngủ thấy mồ...

- Đ. m. thẳng khùng. Còn tới cổng Bà Xếp để rỡ với cha nội mày à? Cởi áo ra không ông xé nát áo mày bây giờ?

Lâm sùi khúm núm:

- Áo «em» khó cởi lắm. «Anh» cởi dùm «em» đi...

Thằng du đãng ném cái ly vào mặt Lâm sùi. Nó né tránh, chiếc ly trúng cột đèn, vỡ nát. Thằng du đãng bước gần Lâm sùi, phóng ra một trái đấm. Lâm sùi bắt lấy cánh tay nó, đồng thời thoi một quả trúng bụng thằng du đãng. Nó lên gối cái thứ hai. Thằng du đãng kêu «hự» một tiếng, ngã ngửa xuống đất. Bọn cổng Bà Xếp toan động thủ. Nguyễn Đạm đã rút dao bấm tách một cái lưỡi dao lấp lánh dưới ánh đèn đường:

- Ngồi yên! Tao có đủ bốn lưỡi phóng trúng bốn trái tim chúng mày. Ngồi yên coi hai thằng chơi nhau.

Đám du đãng cổng Bà Xếp đành ngồi yên. Ba phút sau Lâm sùi đã cho thằng du đãng mặt sần sùi nằm co quắp rên la dưới đất. Nó phúi tay, phúi quần áo, lững thững trở về chỗ cũ. Nó nhìn bọn cổng Bà Xếp nheo mắt:

- Hãy còn ngửa tay quá trời... Nghe nói cổng Bà Xếp có thằng Bảy ba dao. Nó chết đập xó nào rồi ấy nhỉ?

Lâm sùi chồm sang phía cổng Bà Xếp:

- Các bạn nhỉ?

Một thằng nói:

- Mày sức mấy mà đòi «thượng đài» với đại ca Bảy ba dao tao.

Lâm sùi phá ra cười:

- Hay quá, vậy «thượng đài» với đàn em của Bảy ba dao vậy. Nào chấp cả bốn thằng.

Lâm sùi đứng dậy ngoắc tay:

- Chấp bốn thẳng nghe chưa?

Bọn cống Bà Xếp đứng lên. Nguyễn Đạm khép lưỡi dao và đút vào túi:

- Tao làm trọng tài cho, thẳng nào cầm dao đâm lén tao cắt gân.

Bọn cống Bà Xếp vững tâm bước khỏi chỗ.

Lâm sùi giao hẹn:

- Đánh đến chết hay đánh gục ngã thôi?

Nguyễn Đạm trả lời dùm bọn cống Bà Xếp:

- Đánh gục ngã thôi.

Lâm sùi xắn cánh tay áo lên:

- Chúng mày muốn chơi hội chợ hay chơi giang hồ?

Một thẳng trong bọn cống Bà Xếp đáp:

- Chơi giang hồ.

Lâm sùi gật gù khen:

- Khá đó. Bảy ba dao biết huấn luyện chúng mày lắm. Nào nào vô lệ lên, kéo hết đêm rồi...

Lâm sùi hạ bốn thẳng cống Bà Xếp không khó khăn gì. Nó nường tay với thẳng thứ tư. Thay vì đánh gục để thị uy, Lâm sùi đánh rất nhẹ đòn. Nó khóa chặt tay địch thủ hỏi:

- Bảy ba dao có nhà không?

Thẳng du đãng nín thinh, Lâm sùi hỏi tiếp:

- Tao tới cầu hòa chứ không phải thanh toán đại ca của mày đâu. Hay là tao tha mày. Mày về bảo với Bảy ba dao là tao đợi ở đây nghe chưa?

Nó buông tay thẳng du đãng ra:

- Vọt đi!

Thằng du đãng ngạc nhiên:

- Chúng mày là bọn nào?
- Mày muốn bạn hay là thù cũng được.
- Bảy ba dao «tu» một chỗ không muốn đụng chạm anh em giang hồ nữa đâu.
- Chúng tao tới bàn chuyện làm ăn lớn. Mày muốn đi cướp nhà băng không?
- Xưng tên mày đi.
- Khỏi cần xưng.
- Không xưng tên, Bảy ba dao không tiếp mày đâu.
- Vậy à?
- Chứ sao?
- Vậy mày bảo có đàn em Mừng lác tới kiếm nhé?
- Mày là em Mừng lác à?
- Ừ.
- Mày đã giết Tám dao cạo, Du chột à?
- Ừ, lạ không?
- Lạ chứ. Nói thật, mày kiếm Bảy ba dao có chuyện gì?
- Chuyện làm ăn mà.
- Được rồi chịu khó ngồi đó đi. Sẽ gặp Bảy ba dao, và hơi khó đó.

Thằng du đãng cống Bà Xếp bỏ đi. Bốn thằng bạn nó đã ngoi ngóp bò dậy. Rồi chúng cũng bò đi. Nguyễn Đạm bảo Lâm sùi:

- Sắp tới hồi gây cần.
- Đúng.

- Chúng nó sẽ vây mình.
- Kệ chúng nó. Bảy ba dao là thẳng cũng mã thượng đao để, nó không đến nỗi hèn đâu.
- Tôi có nghe nói.
- Nó chỉ có thể hận mình em vì đã hạ đàn em nó. Em sẽ bảo là em say đánh lầm.

Hai đứa ngồi chờ ngót hai tiếng ở quán cóc mãi tới lúc bà hàng dọn về. Bảy ba dao vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Đêm khuya lắm. Sương xuống nhiều làm mờ ánh đèn đường. Lâm sùi rĩ Đạm:

- Mình vào sâu «nội địa» đi!
- Vào đâu?
- Tới đường rầy chờ nó. Chắc nó ngán cảnh sát. Con nhà ngoan tộ.

Hai đứa đi vào ngõ. Tới đường rầy, Lâm sùi ngồi xuống. Trăng cuối tháng bây giờ mới mọc. Nhưng ánh trăng yếu quá không xuyên qua nổi lớp sương dày. Lâm sùi vớ khúc sắt gõ lên đường rầy kêu leng keng. Nó bảo Nguyễn Đạm:

- Bảy ba dao sẽ cho mình leo cây mất.
- Có thể lắm.
- Nó sợ gì?
- Nó tránh đụng chạm. Thằng nào mới ở tù ra cũng muốn làm ẩn sĩ ít lâu.
- Xong vụ này mình làm vụ nào nữa?
- Tôi sẽ giúp chú chinh phục thẳng Thủy què ở Nguyễn Thông nổi dài.

Hai đứa ngồi hút thuốc, chờ đợi, sương rơi ướt đầu tóc và thấm lạnh vai chúng, chuyến tàu sớm đã rít còi từ đằng xa. Nhưng Bảy ba dao không đến. Nguyễn Đạm kéo Lâm sùi đứng dậy:

- Cứ kiên nhẫn, mai mình tới.
- Nó lại né.
- Mình lại tới. Thế nào cũng gặp nó. Quá ba lần không gặp, mình sẽ tìm cách chộp nó. Thôi về, tôi buồn ngủ quá rồi.

Bảy ba dao nốc cạn ly bia cần nhẫn:

- Tụi nó tìm tao à?
- Dạ.

Nó rầy bọn đàn em:

- Chúng mày hồ quá. Hơi tí là đem tao ra làm cọp. Mẹ kiếp, có ở tù ra mới biết đời nhiều thằng chì lăm.
- Anh tính sao?
- Tính gì?
- Nó bảo nó đợi anh?
- Cho nó đợi suốt đêm, tao ngủ một giấc mai hãy tính. Tụi nó dám thức chờ tao mới ngán, còn không tao chỉ cần dùng chân không thềm dùng tay, hiểu chưa?

Bọn đàn em xúm lại ca ngợi Bảy ba dao. Nó phát câu chữ:

- Đ. m. Tụi bây đúng là bọn bất tài vô tướng. Năm thằng để một thằng ăn tái, tao đã dặn nhiều lần rồi, chừng chắc ăn hãy xưng đàn em Bảy ba dao. Để nó quật ngã còn xưng là đàn em Bảy ba dao, mặt mũi nào tao sống với

giang hồ. Bao nhiêu bụi đời của tao, tối nay tụi bây rửa sạch. Ông chỉ còn nước bán xối cống Bà Xếp.

Nó dẫn giọng:

- Hoặc tao hạ hai thằng đó, hoặc tụi nó hạ tao.

Nó đứng dậy:

- Tao phải hạ nó.

Bọn đàn em râu:

- Nó là đàn em của Mừng lác.

Bảy ba dao cười khinh bạc:

- Mừng lác mục rửa thịt rồi.

- Chính bọn nó đã chơi Tám dao cạo và Du chột.

Bảy ba dao gật gù:

- Tao biết, tao biết. Ở tù tao cũng biết chuyện thằng vô danh Nguyễn Đạm nào đó đang tung hoành dữ lắm. Bộ hết tay chì rồi hay sao mà nó tung hoành dữ vậy. Tao còn biết nó «chộp» con Alice Hồng của tụi Cầu Muối đem về nuôi nấng gì đó. Chưa chừng nó cho con nhỏ đi khứa rồi.

Bảy ba dao đã nói sai. Nguyễn Đạm đem Alice Hồng về bin đình ở ít lâu. Khi nó biết bọn Cầu Muối không rửa hận nữa, nó cấp cho mẹ con Alice Hồng chút vốn nhỏ. Hiện thời, mẹ con Alice Hồng đang sống ở khu Bàn Cờ. Nàng bán hàng cho một tiệm vải ở đường Lê Lợi. Thỉnh thoảng, Nguyễn Đạm tới thăm nàng. Nó đã coi Alice Hồng như vợ của Mừng lác. Và vì Alice Hồng để tang Mừng lác nên cảm tình của nó đối với mẹ con Alice Hồng càng thêm thiết.

Bảy ba dao dục đàn em:

- Chú nào ra ngõ xem bọn nó còn chờ không?

Hai thằng đàn em tuân lệnh ra đi. Bảy ba dao lại khui la ve, uống ừng ực. Nó rút ba con dao, cười ha hả:

- Ba năm liền ông chưa rờ tới. Thử thời vận lần «tái ngộ» xem sao.

Nó bấm từng mũi. Và phóng vào cái đầu lâu vẽ trên cánh cửa trước mặt nó. Cả ba mũi dao đều găm không trệch ra ngoài. Bảy ba dao xoa tay:

- Vẫn còn «xuya» lắm.

Bảy ba dao ngồi xuống, dán mắt nhìn «tác phẩm» của mình. Như vậy, nửa tiếng sau, hai thằng đàn em của nó trở về báo cáo:

- Thưa anh chúng nó ra đường rầy.

Bảy ba dao lim dim đôi mắt:

- Vậy chơi như «xi-nê».

Nó hỏi đàn em:

- Biết chơi như «xi-nê» là gì không?

Bọn đàn em xun xoe:

- Dạ không.

Bảy ba dao mắng:

- Đồ ngu, là cho chúng nằm dài trên đường rầy để xe lửa nghiền nát chúng.

Bọn đàn em lại ca tụng:

- Anh nghĩ trò này «tối tân» quá.

- Tối tân à?

- Dạ.

- Biết tao học ở đâu không?

- Dạ, không.

- Học ở trường tù đấy. Một tháng ở Nha Trang đã chơi cái trò này và bị tù về trò này. Nó dạy tao. Chúng mày cần hiểu rằng, tù mỗi ngày là khôn ra ba trăm sáu mươi lăm ngày. Có dịp chúng mày nên vào tù. Xã hội trong đó chỉ thu gọn ở một cái phòng nhỏ thôi. Nhưng có muôn vạn điều mình học hỏi. Thằng nào ra trông chừng bọn đó đi.

Ba đứa khác lãnh nhiệm vụ mới. Nửa tiếng sau, chúng nó trở về báo cáo:

- Thưa anh, chúng nó chiều rồi ạ!

Bảy ba dao thần nhiên:

- Tối mai chúng nó sẽ tới. Tối thanh toán tao hay tới bàn chuyện làm ăn thì chúng nó cũng phải tới. Tối mai, tao sẽ đi uống rượu thuốc nhậu khô nướng. Này các chú!

- Dạ.

- Tối mai để một mình anh lo. Các chú chỉ cần quây kín lấy hai thằng thôi. Bảy ba dao không bao giờ thích đánh hội chợ cả. Ta hơn đời ở chỗ đó. Trong tù nhiều thằng chì lắm. Chúng nó cũng chỉ phục tao ở chỗ đó. Thôi, các em đi ngủ, ngày mai anh lo việc này. Có dịp anh sẽ kể cho các em nghe chuyện trong tù, các em phải biết, anh đã gặp những thằng kết bè vượt biển từ Côn Đảo về đất liền. Trời đất không thiếu gì anh hùng và không thiếu gì anh... hèn. Anh chưa xứng đáng làm anh hùng nhưng nhất định anh không chịu mang tiếng hèn. Thôi giải tán.

Bọn đàn em của Bảy ba dao bỏ đi hết. Còn mình nó trong căn nhà nhỏ. Nó ngồi uống bia và nhìn ba lưỡi dao cắm vào cái đầu lâu. Rồi nó ngủ ngồi, dựa lưng vào vách. Tay vẫn cầm ly bia còn chút ít.

CHƯƠNG 22

HƯNG LIỀN MỘT TUẦN, HAI TÊN LẠ MẶT không tới cổng Bà Xếp nữa. Bảy ba dao đâm ra sợ. Nó không hiểu địch thủ định chơi đòn gì. Bảy ba dao triệu tập đàn em. Nó hỏi thẳng đêm hôm bị Lâm sùi hạ gục xem có thẳng nào nhận diện nổi hai tên «chó đẻ» không. Nhưng trái đấm của Lâm sùi đã làm chúng hoa mắt, chẳng đứa nào nhận diện nổi hai tên, nếu không đứng trước chúng thật lâu.

Bảy ba dao thất vọng. Nó chép miệng:

- Tao đâu muốn kéo dài để lo. Lo là lo bọn «cớm» rình mò mình. Chứ sức mấy mà lo «giang hồ» thanh toán mình.

Nó nghiêng răng:

- Có thẳng nào mới dính dáng vào vụ gì không?

Bọn du đãng cổng Bà Xếp nín thinh. Bảy ba dao quát:

- Sao chúng mày câm?

Một thẳng khúm núm:

- Thưa anh...!

- Gì hở, Tư Mẹo?

- Thưa anh, mấy hôm trước em có dính một vụ.

- Vụ gì?

- Em đâm một cảnh sát.

- Sao nữa?

- Nó té và bảo «Ông biết mày rồi, bọn Bảy ba dao!».

Bảy ba dao dậm chân:

- Tao lại vào tù.

Tư Mạ cúi đầu:

- Em làm tội thì em chịu tội.

Bảy ba dao nổi trận lôi đình:

- Đồ heo chó, chúng nó đâu có bắt mày. Chúng nó sẽ bắt tao. Ông thề là ông «tu» mà «tu» đ. nổi. Cuối cùng lại «tu huyền». Đời vậy đó. Cứ có tiếng một tí là lụy về cái tiếng của mình.

Nó tươi hằn nét mặt:

- Nhưng đ. cần. Đã nhận làm đàn anh thì phải biết cư xử xứng đáng bốn phận làm đàn anh. Tư Mạ!

- Dạ.

- Em đừng lo. Anh vào tù quen rồi. Em cứ ở nhà không sao. Từ nay đừng có đâm cảnh sát, đâm lính nữa. Những thằng chì trong khám nó dạy anh rằng, trứng chọi đá, đá không bao giờ sút mẻ cả. Các em có thấy lính tìm anh, cứ dẫn chúng nó tới đây, bảo Bảy ba dao chờ chúng nó còng đi, nghe các em.

Cử chỉ nghĩa hiệp của Bảy ba dao khiến bọn đàn em nó rưng rưng nước mắt. Những thằng mà cuộc đời là «đầu trâu, mặt ngựa» cũng biết cảm động, biết yêu cái gì gọi là cao cả, gọi là tinh thần hy sinh.

Tư Mạ lạ Bảy ba dao một cách rất tuồng:

- Em sẽ nhớ hôm nay mãi mãi.

Bảy ba dao nhếch mép cười:

- Đứng lên đi mày, chú tể anh sao? Bộ anh chết rồi ư?

Tư Mạ vẫn phục xuống nền nhà:

- Em nhớ đến khi em chết.

Bảy ba dao mím môi:

- Tao bảo đứng lên!

Tư Mẹo ngoan ngoãn vâng lời. Nước mắt nó chảy dàn dựa xuống hai má. Qua màng lệ, nó nhìn thấy Bảy ba dao đẹp như một anh hùng trong trí tưởng tượng của nó.

Bảy ba dao lại trầm giọng:

- Các em tản mác đi kéo chúng nó vào «úp» cả bọn. Anh đề phòng thôi. Chưa chắc chúng đã nở bắt anh. Chúng nó bắt anh là may cho anh. Anh có một điều cần vào khám học lại. Thôi, giải tán gấp!

Bọn du đảng cống Bà Xếp giải tán ngay, còn một mình Bảy ba dao. Ba lưỡi dao cắm trên cái đầu lâu vẽ ở cánh cửa gỗ vẫn chưa được rút ra. Nó ngấm «tác phẩm» của nó, lằm bằm:

- Cứ để đấy, rồi ít nữa hãy hay. Ông đâu muốn dùng dao, hết ham làm Bảy ba dao rồi.

Nó ngồi dựa lưng vào thành ghế, thản nhiên như một triết nhân chờ người ta đến bắt mình tống cổ vào khám. Đúng như Bảy ba dao tiên đoán, cảnh sát đã vây cống Bà Xếp. Nó không chống cự, để cảnh sát còng tay nó, xỉ vả nó, đấm đá và hốt nó lên xe cây. Đám đàn em nhìn ứa nước mắt, thương nó vô vàn.

Tin Bảy ba dao lại vào khám Chí Hòa báo chí có đăng tải. Nhưng các ông thông tin viên lấy tin ở quận cảnh sát, nên chỉ biết Bảy ba dao bị bắt vì nó lại «ngựa quen đường cũ», đâm một nhân viên công lực bị thương. Đám đàn em Bảy ba dao có đưa đọc báo, chửi bọn thông tin viên Đô Thành thậm tệ.

Nguyễn Đạm và Lâm sùi cũng đọc tin này.

Lâm sùi tiếc rẻ:

- Phải chi mình gặp nó sớm hơn.

Nguyễn Đạm không hồi hận:

- Sớm muộn, nếu muốn gặp nó, sẽ được gặp nó lo gì. Chúng nó giờ như rắn mất đầu, chú tới thay chân thẳng Bảy ba dao đi. Ra tù, nó sẽ cảm ơn chú lắm.

Lâm sùi hỏi:

- Lần này em đi một mình?

- Ừ! Đi một mình. Nhưng chú hãy đợi ít hôm nữa. Chú coi như bị giam chung với Bảy ba dao được thả ra và có nhiệm vụ về thông báo cho đàn em nó hay. Chú phải bịa chuyện trong tù kể cho chúng nó nghe. Những đứa nào chưa đi tù lần nào, thèm nghe chuyện tù lắm đó.

- Liệu chúng nó có nhận ra em không?

- Cái đó là tài chú. Đi bụi đời bao nhiêu ngày rồi, tài vặt đó xá gì?

- Anh lại mĩa em.

- Mĩa chú làm gì?

Lâm sùi nín lặng. Một lúc khá lâu, hai đứa chỉ ngồi đốt thuốc lá. Lâm sùi lại nghĩ đến Gia nin. Nó bảo Đạm:

- Em nhớ con bé quá.

Đạm đùa:

- Nó hãy còn bé lắm!

Lâm sùi hơi ngượng. Nó vội dập điếu thuốc:

- Em đâu có nghĩ vậy.

- Tôi cũng đâu có nói vậy. Nó còn bé quá. Nó không biết nghĩ xa xôi đâu. Nó chỉ nghĩ cái gì trước mắt thôi. Hạnh phúc của nó có phải còn xa xôi lắm không?

- Vâng.
- Trước mắt nó, giờ chú đang là Lâm sùi phải không?
- Vâng.
- Con bé muốn quên hình ảnh một Lâm sùi.

Lâm sùi nói lảng:

- Chiều nay mình tới nhà Alice Hồng nghe anh!

Nguyễn Đạm khẽ gật đầu:

- Tôi cũng đang định rủ chú tới!
- Đạo này chị ấy ra sao?
- Khá lắm.
- Đã quên Mừng lác chưa?
- Sao chú nói vậy?
- Em sợ các cô lắm. Hễ sung sướng là dễ quên bạn cũ.
- Chắc chú cũng đã có kinh nghiệm về một cô nào đó.
- Vâng.
- Lâu chưa?
- Trước khi làm du đấng. Nó làm em phát điên lên. Em phải đi làm du đấng. Lúc mình chưa dám dấn vô mặt tình địch, tự nhiên mình thấy hèn. Đành chào thua và mang mối hận trong lòng thôi. Tình yêu thật khó giải nghĩa.

Nguyễn Đạm nhếch mép cười:

- Thì ra chú cũng đau khổ vì tình.

Lâm sùi chớp mắt:

- Như anh ấy, có khi còn đau hơn anh. Chị Thủy quá yêu anh mà xa anh. Chứ em, người yêu của em xa em vì

không yêu em nữa. Tại sao anh không đi tìm chị Thủy nữa?

Nguyễn Đạm thở dài:

- Tôi sợ gặp nhiều oan trái.

Nguyễn Đạm vỗ vai Lâm sùi:

- Nào, mình tới nhà Alice Hồng chơi.

Bọn du đãng cống Bà Xếp bu quanh Lâm sùi nghe thuật chuyện Bảy ba dao ở trong tù. Câu chuyện của nó thật hấp dẫn, nên không một đĩa nào, trong năm đĩa đã bị nó hạ, nhận ra nó nữa.

Lâm sùi chích một mũi thuốc «danh dự» đầu tiên vào mạch máu những thằng mất hết danh dự:

- Đại ca chúng mày nổi tiếng ở trong tù. Không một thằng nào là không xuýt xoa ca ngợi Bảy ba dao.

Một thằng hỏi:

- Ảnh mần chi trong đó?

Lâm sùi kiêu hãnh đáp:

- Anh của mày năm khơi khơi à.

Nó thêu dệt:

- Giám thị còn ngán đại ca của chúng mày nữa là bọn tù.

Một thằng khác hỏi:

- Anh là bạn thân của ảnh phải không?

Lâm sùi gật đầu:

- Tao là tri kỷ của Bảy ba dao.

- Ảnh dặn anh gì không?

- Có chứ.

- Gì?

- Tao khó nói quá.

- Anh cứ nói đi. Anh là tri kỷ của «anh Bảy» tụi em tức là như anh Bảy rồi. Tụi em là em út có chi là khó nói?

Cả bọn tán đồng câu nói «bay bướm» của tên du đãng khét tiếng Nam tà vọc. Lâm sùi nhìn vào mặt Năm tà vọc cố tìm kiếm một nửa sự dối trá, một nửa sự thách thức của đàn em Bảy ba dao. Bỗng nó hỏi:

- Tên chú là gì?

- Năm tà vọc.

Năm tà vọc trả lời không một chút kính cẩn. Dường như nó nghi ngờ Lâm sùi. Trùm du đãng mỉm cười:

- Chú Năm tà vọc hay xử dụng tà vọc?

- Anh hỏi chi?

- Anh hỏi chú có biết đánh người bằng tà vọc không?

Lâm sùi đổi giọng rất trịch thượng. Nó thừa hiểu muốn chinh phục bọn cống Bà Xếp, trước hết, phải chinh phục được Năm tà vọc, Năm tà vọc cũng cấu sườn về lối xưng hô của Lâm sùi lắm. Nó chưa tiện nói ra thôi:

- Cần gì phải đánh bằng tà vọc?

- Thế mà có biệt hiệu là Năm tà vọc à?

- Thưa anh vì em hay hạ xong địch thủ lôi nó ra đồng tà vọc nằm ngổn ngang gấn đây cho nó gỏi đầu một giắc trên gang thép.

- Chú chỉ huy anh em ở đây?

- Gần như vậy?

- Bảy ba dao cho phép chú?

- Gần gần như vậy.

- Chú nghi ngờ anh?

Năm tà vọc:

- Em đâu dám.

Lâm sùi ngăm dao cắm vào cái đầu lâu vẽ trên cánh cửa, tác phẩm của Bảy ba dao. Nó hỏi:

- Tác phẩm của chú Năm hả?

- Không phải?

- Của ai?

- Của anh Bảy.

- Chú «chơi» được thế này không?

Lâm sùi nhìn Năm tà vọc. Thằng du đặng cống Bà Xếp nổi máu anh hùng:

- Không bằng được nhưng cũng tạm tạm.

- Bao giờ mới bằng được?

- Mòn đời.

- Chú thử «chơi» coi!

Năm tà vọc lừng lững bước tới cánh cửa. Nó rút ba lưỡi dao ra rồi đi về chỗ Lâm sùi. Nó không thèm nói thêm, phóng liền. Lưỡi dao thứ hai trúng cổ, thứ ba trệch ra ngoài hình vẽ một chút. Nhưng Năm tà vọc rất hãnh diện. Nó hỏi Lâm sùi:

- Được không anh?

Lâm sùi lắc đầu:

- Còn yếu lắm.

Năm tà vọc tức muốn học máu mồm. Ở giang sơn cống Bà Xếp, ngoài Bảy ba dao, chỉ có mình nó biết phóng dao, theo đúng nghĩa của chữ «biết». Biết bao nhiêu du đặng

đã ớn tài phóng dao của nó. Thế mà đông đủ anh em hăng mển phục tài phóng dao của nó ở đây, Lâm sùi dám chê nó. Năm tà vọc nể Lâm sùi là tri kỷ của Bảy ba dao chứ không nó đã thách Lâm sùi đấu võ.

Năm tà vọc nhếch mép cười:

- Yếu ở chỗ nào, thưa anh?

Nó cố nói «thưa anh» một cách thật trịnh trọng và mỉa mai. Lâm sùi thì coi như không thèm biết tới. Nó đáp:

- Yếu ớt chỗ chú run.

- Sợ ai đâu mà run?

- Run vì uất ức, vì tự ái.

- Sao anh biết?

- Ở tù dạy người ta biết nhiều thứ lắm. Có dịp các chú nên vào tù mà học hỏi. Nhiều khi, uất muốn chết mà phải nín. Lại nhiều khi ta phải nín cả những thẳng mà ta có thể bóp mũi nó được.

Ngừng lại một lát, nó tiếp:

- Như phóng dao là một nghệ thuật cần nín hơn bất cứ một nghệ thuật nào. Các chú biết phóng dao thôi, chưa đủ đâu. Phải biết phóng vào lúc nào, phóng đi, phóng xong hậu quả ra sao, lương tâm mình thế nào. Thí dụ: du đảng ghét cảnh sát nhưng phóng dao lén chết một tên «cớm» để vào tù làm gì? Vậy tóm lại, dao là để chơi với dao. Gặp địch thủ chơi dao ta mới lợi. Nó trội hơn ta, ta cần hạ nó để giữ tiếng. Còn mọi trường hợp ta nên nín. Mà phóng dao thì không nên tức giận hay sợ sệt. Tức giận thì hay run, phóng không trúng địch thủ. Sợ sệt cũng vậy. Phóng dao phải bình tĩnh. Không bình tĩnh sẽ chết non đó. Các chú hiểu chưa?

Năm tà vọc hậm hực:

- Anh nói hay lắm, thử «dạy» tụi em một bài được chăng?

Lâm sùi khẽ gật đầu:

- Được chứ.

Nó bảo một thằng du đãng:

- Chú nhờ ba lưỡi dao kia cho anh.

Thằng du đãng vội vàng nhờ ba lưỡi dao đem tới cho Lâm sùi. Nó hỏi:

- Chú Năm còn dao không?

- Còn.

- Mấy con?

- Hai con.

- Chú đưa anh mượn.

Lâm sùi cầm năm lưỡi dao, khép hết lại. Nó lại bảo Năm tà vọc:

- Chú lấy phần tô rõ hai con mắt, cái miệng, cái mũi và cái cằm hình trên cánh cửa đi!

Năm tà vọc làm liền. Lâm sùi bắt đầu trở nghề. Năm tà vọc có vẻ ngán. Nhưng mắt nó chưa trông thấy tài nghệ của Lâm sùi, nên vẫn chưa phục. Lâm sùi nhìn Năm tà vọc, cười độ lượng:

- Giả dụ anh mà như chú, anh sẽ «mất mặt» ngay. Người đã biết phóng dao không nên tự ái, chú hiểu chưa?

Năm tà vọc không đáp, mà dục:

- Anh dạy dỗ vài đường đi?

- Dễ mà.

- Tụi em nóng ruột quá rồi!

- Đừng bao giờ nóng cả. Hãy tỏ ra lạnh suốt đời nếu có ngày chú mày muốn lấy vợ, có con, sống cuộc đời bình thản như những người khác.

Năm tà vọc hỏi móc:

- Trong tù anh làm gì?

Lâm sùi rút bao thuốc, nhón một điếu, mỗi lửa. Nó hít đầy một hơi, nhả khói lên trần nhà. Rồi mơ màng:

- Anh dạy những con gà mới có cựa như chú.

- Trước khi vào tù, anh ở khu nào?

- Không ở khu nào cả.

- Anh chưa từng làm «đại ca» à?

- Không làm thì đúng hơn. Chú có hiểu chuyện chính trị không?

- Không.

- Vậy anh nói cho chú hay: Làm chính trị cũng như làm du đãng, cũng như đánh bài. Thăng nào chiêng mắt ra mùa may là thành đồ bỏ, là giống quân bài lật ngựa. Chú biết đánh xì không?

- Biết.

- Vậy thì kể như anh đây chính là quân tẩy «xì» đó.

Năm tà vọc nhún vai:

- Nhỡ tẩy «xất» thì sao?

Lâm sùi đã bấm lưỡi dao bật ra. Nó quát:

- Thì đây...

Và nó phóng ra một lưỡi dao. Lưỡi dao cắm đúng vào mắt bên phải của hình vẽ. Lâm sùi hỏi Năm tà vọc:

- «Xì» hay «xất»?

- Mới là «bồi».

Lưỡi dao thứ hai được phóng ra. Trúng mắt bên trái của hình vẽ.

- «Xì» hay «xất»?

- Mới là «đâm».

Lưỡi dao thứ ba được phóng ra. Trúng mũi của hình vẽ:

- «Xì» hay «xất»?

- Mới là «Tây».

Lưỡi dao thứ tư, thứ năm lại được phóng theo, một mũi trúng điều thuốc lá mới hút rớt xuống nền nhà.

- «Xì» hay «xất»?

- Xì, đúng là «xì»... bích!

Bọn du đảng cồng Bà Xếp vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Lâm sùi xoa tay:

- Không khó gì đâu. Chú nào muốn học anh sẽ dạy phóng dao ngay bây giờ. Anh hỏi thực. Năm tà vọc, chú còn khích anh trở thêm nghề gì nữa không?

- Dạ em xin lỗi anh.

- Anh ở tù ra định về Trung làm việc khác hấp dẫn hơn làm du đảng. Nhưng nghĩ tới tình của Bảy ba dao, anh tới tìm các chú. Anh ở tù với Bảy ba dao ngót ba năm. Thằng Bảy ra trước anh rồi nó lại lù lù dẫn xác vô. Đến lượt anh ra nó nhờ anh tới dìu dắt các chú nếu như Năm tà vọc không bằng lòng, anh ở đây tới tối, sẽ nhảy xe lửa về Trung vậy.

Năm tà vọc móc thuốc lá, trịnh trọng bước tới chỗ Lâm sùi:

- Mời anh.

Lâm sùi rút một điếu:

- Cám ơn chú.

Một thằng khác quẹt lửa cho Lâm sùi mỗi thuốc. Câu chuyện bắt đầu nổ như pháo rang. Lâm sùi nói:

- Các chú đừng lo ngại gì cả. Bảy ba dao ở trong đó sướng như tiên. Ở ngoài các chú nên tổ chức lại đời sống. Các chú nghĩ sao?

- Tùy anh.

- Tùy các chú chứ.

- Chúng em không biết tổ chức gì cả, nếu anh muốn thì anh tổ chức dùm chúng em.

- Anh đâu có thể muốn được. Nhưng anh hỏi các chú có chú nào thích sợ sệt luật pháp không?

- Không...

- Có chú nào khoái trốn tránh cảnh sát không?

- Không?

- Có chú nào khoái bị người ta khinh bỉ không?

- Không.

- Vậy thì chúng ta nên tổ chức lại đời sống. Mai một, anh sẽ cho các chú biết tại sao Bảy ba dao nhờ anh dìu dắt các chú. Bây giờ anh xin lỗi các chú, anh có chuyện riêng với chú Năm tà vẹt.

Đám du đãng giải tán liền. Còn lại có Lâm sùi và Năm tà vẹt. Lâm sùi vỗ vai «kẻ-vừa-bị-chinh-phục»:

- Chú bướng lắm.

- Anh bỏ lỗi cho em.

- Chú không có lỗi gì cả, anh yêu cái bướng của chú. Nó chứng tỏ chú xứng đáng làm con trai. Xứng đáng trở thành dân «chì». Anh ghét những thằng nói sao nghe vậy. Anh có việc muốn nhờ chú.

- Việc gì anh?

- Chúng ta phải làm cha hết những thằng trùm du đãng ở Saigon. Với tài phóng dao của chú, anh tin rằng chú sẽ chiến thắng hết.

Năm tà vệc từ xưa tới nay vẫn có mộng trở về Tân Định làm vua. Nó vốn ở Tân Định, vào nghề dao búa nhi nhô. Bị Sáu mọo đánh cho một trận nên thân, rồi bị cấm cư ngụ trên đất Tân Định, nó phải bán xới đất Tân Định đi nhiều nơi. Cuối cùng được Bảy ba dao thương mến cho tá túc trị cống Bà Xếp. Năm tà vệc đã được học hỏi nhiều nghề, những ngày sống cạnh Bảy ba dao, nó đã tưởng sống mãi mãi đây để chỉ nuôi mộng trở về mà chẳng bao giờ có thể về được, khi Sáu mọo vẫn trên tài nó.

Nhưng hôm nay, Lâm sùi đã làm giấc mộng của nó lớn lên to ra và hy vọng thực hiện rồi. Nó hỏi Lâm sùi, giọng chiu nặng tâm sự:

- Anh có định giúp em một việc không?

- Mời việc anh cũng giúp chú.

- Thưa anh, kêu anh tên chi?

- Khỏi cần biết tên anh, chờ ngày Bảy ba dao nó ra nó sẽ cho chú biết.

- Anh biết Sáu mọo không?

- Thằng ở Tân Định?

- Vâng.

- Nó khoái cắt gân địch thủ và đi đâu cũng bọc con dao dài vào tờ báo.

- Vâng.

- Thuê một trăm thì nó chém tay, năm trăm nó chém đùi, một ngàn nó chém mình mấy phải không?

- Dạ, sao anh biết?

- Chúng nó kháo nhau ở trong tù vậy. Thực ra thằng Sáu mọo không đến nỗi tệ vậy đâu. Đôi khi nó cũng anh hùng ra trò. Chú có thù với nó?

Năm tà vọc kể lại kỷ niệm lưu đày của nó và hỏi Lâm sùi:

- Anh có thể làm cho em trở về bằng vinh quang không?

Lâm sùi mỉm cười:

- Về Tân Định chú tính làm gì?

- Anh muốn bảo em làm gì, em sẽ làm cái đó.

- Chú nhớ nhé?

- Em nhớ. Anh muốn em cắt máu thề với anh không?

- Khỏi.

- Sáu mọo nó ghê gớm lắm.

Lâm sùi vỗ vai Năm tà vọc:

- Chú biết Mừng lác không?

- Em chỉ biết tiếng.

- Tiếng nó ra sao.

- Nó chì nặng.

- Biết ai giết Mừng lác không?

- Biết.

- Ai?

- Bọn Tám dao cạo.
- Biết ai giết bọn Tám dao cạo không?
- Dạ không.
- Cứ coi như giết được Mừng lác là chì gấp hai Mừng lác đi.
- Dạ đúng.
- Vậy giết được cả bọn Tám dao cạo thì chú cho chì gấp mấy? Anh cho chú biết tên người giết bọn Tám dao cạo nhé!
- Thưa anh, ai vậy?
- Nguyễn Đạm đó.

Năm tà vọc trở mắt nhìn Lâm sùi:

- Nguyễn Đạm mới nổi tiếng gần đây. Nhiều thằng kể nó lạnh nhất thiên hạ. Nó bị nhốt trong phòng tạm giữ, để bọn cặc ké hành hạ, đánh nó. Mãi đến khi Mừng lác mở mắt bọn cặc ké, bọn cặc ké mới hiểu Nguyễn Đạm là Thái Sơn. Thưa anh, anh quen Nguyễn Đạm?

Lâm sùi chậm rãi:

- Anh là đàn em của Nguyễn Đạm.

Năm tà vọc giật mình:

- Em xin lỗi anh.

Lâm sùi độ lượng:

- Anh bỏ qua cho chú vì chú không biết. Trước khi tới đây, anh đã có đến anh Nguyễn Đạm. Anh cho biết có tới tìm Bảy ba dao với mấy đàn em. Mấy chú ở đây hỗn láo gì đó, lại bị đàn em anh quật ngã. Anh chờ Bảy ba dao tới sáng mà Bảy ba dao lánh mặt. Anh có vẻ buồn. Chú biết anh tìm Bảy ba dao làm gì không?

- Thưa anh, không ạ!
- Anh muốn mời Bảy ba dao làm gì đó?
- Chưa kịp tiếp xúc Bảy ba dao thì nó đã lại vào tù. Chú yên tâm, nếu tài anh không đem nổi chú về bắt thẳng Sáu meo khuất phục chú thì đã có anh Nguyễn Đạm.
- Em cảm ơn anh.
- Thế nào chú cũng phải về Tân Định bằng vinh quang. Các anh sẽ giả đồ làm đàn em của chú để hạ thẳng Sáu meo. Khi chú làm vua Tân Định anh xin chú một điều.
- Mười điều em cũng tuân theo.
- Một điều thôi. Là chú tổ chức lại đời sống của đàn em để chúng nó dần dần bỏ nghề dao búa, lấy lại danh dự. Ta vẫn sống ngoài pháp luật. Nhưng ta không đánh chém bậy bạ nữa.
- Ai mà chẳng thích thế.
- Thích là được.

Lâm sùi biết chắc Năm tà vọc đã thắm những lời của nó. Nó thân mật hỏi Năm tà vọc:

- Chú rảnh không?
- Thưa anh rảnh.
- Đi uống cà phê với anh rồi dẫn chú lại anh Nguyễn Đạm.

Năm tà vọc ngần ngại:

- Có việc gì cần không anh?

Lâm sùi nhún vai:

- Chẳng có việc gì cần. Nhưng anh nghĩ chú nên biết mặt anh Nguyễn Đạm. Có lợi cho chú nhiều trên bước đường «giang hồ» của chú.

- Anh ấy dễ không?
- Chú đi với anh thì dễ.
- Vậy hôm nào rảnh anh dẫn em tới anh Nguyễn Đạm nhé!
- Chú muốn thì lát nữa anh dẫn đi.
- Thôi anh cho đàn em khất hôm khác.
- Đi uống cà phê nhé!
- Dạ.

Hai đứa kéo nhau ra một quán cà phê. Quán lúc ấy vắng nên Lâm sùi có thể nói to mà không sợ ai nghe tiếng. Nó gợi sự «hồi hương» của Năm tà vọc. Thế là Lâm sùi đã chinh phục được tên đàn em thân tín của Bảy ba dao.

CHƯƠNG 23

ÂM SÙI ĐÃ CHẾT ĐI SỐNG LẠI NHIỀU LẦN. Sống lại muốn chết ngay. Và được chết ngay nhưng rồi vẫn phải sống, sống khốn khổ khốn nạn với hằng chục kiểu đòn của thợ đánh người.

Nhưng nhất định nó không khai gì thêm. Không có gì để khai cả nó không dính líu vào vụ tổng tiền giết người. Lâm sùi không phải là du đặng khốn nạn. Thợ đánh người không tin Lâm sùi đang cải hóa dần du đặng Saigon. Với du đặng chỉ có những thằng du đặng có lòng mới cảm hóa và cải hóa được. Còn luật lệ, hình phạt vất đi. Nhưng thợ đánh người không chịu hiểu. Và Lâm sùi, sau mỗi trận đòn chỉ là một đống thịt bầy nhầy dưới sàn phòng tra tấn. Rốt cuộc họ vẫn chẳng khai thác gì được ở Lâm sùi. Vì họ tin rằng một du đặng có thành tích nằm trong hồ sơ cảnh sát, không là thủ phạm thì cũng là đồng lõa.

Tuần lễ thứ ba đã trôi đi. Người ta chưa muốn tha Lâm sùi và bọn du đặng. Khi đánh Lâm sùi, thợ đánh người đã đánh biểu diễn trước hàng trăm du đặng. Sáu mọ, Năm tà vệt thật mắt trông thấy Lâm sùi thà chết chứ không khai anh em, chúng nó lấy làm cảm động. Và đã đền ơn Lâm sùi bằng cách nghiền răng chịu đòn.

Cảnh sát nhốt chúng cả bọn vào phòng tối. Họ có gài máy ghi âm. Lâm sùi đã về phòng, nó rỉ tai anh em cảm như hến đi. Người ta chờ những vết thương trên Lâm sùi, Sáu mọ, Năm tà vệt bớt «ê ằm» lại lôi chúng lên một phòng khác. Phòng này có những lỗ mèo chui lọt ra ngoài, người bắt ba đứa phải «vượt ngục». Đây là đòn tối tân nhất. Cả ngày, ba đứa chỉ loay hoay chui vào cái lỗ nhỏ mà chó chui cũng không nổi. Người ta bắt chui bằng đầu, chui

bằng chân, bằng tay... Chui liên miên không được nghỉ. Mệt nhọc cũng vẫn rần. Vượt ngục, kẻ yếu bóng vía nghe đòn này là đủ khai hết gia sản. Vì đòn này tuy nhẹ, mà nó làm đầu óc con người mệt mỏi, chán nản chỉ muốn làm được một việc gì cho xong rồi chết hay sống cũng được.

Lâm sùi, Năm tà vọc, Sáu mẹo đều là những tay chì trong giới giang hồ mà còn không chịu nổi đòn này. Cả ba đứa cùng nằm sống soài, thở hồng hộc như chó thở mệt giữa buổi trưa hè.

Cuối cùng bọn Lâm sùi được đưa vào khám Chí Hòa để chờ ngày đưa ra tòa lãnh án. Những ngày đầu, Lâm sùi thật nhiều tin tưởng. Nó quả quyết với Năm tà vọc rằng được tha.

- Chúng mình hên lắm.

- Hên mà vào tù à?

- Ừ, hên mới vào tù.

- Vào tù còn hên?

- Chứ sao. Đáng lẽ chúng mình suốt đời ngủ gục trong phòng tối. Được thở ra đây là có hy vọng về với cuộc đời rồi. Mà có biết ai đem sự hên cho chúng mình không?

- Trời.

- Trời biết cái gì, trời cao lắm.

- Phật.

- Phật chết rồi, chết mất xương thịt, mất cả mồ mả.

- Vậy ai?

- Tài chịu đòn.

Năm tà vọc tin thật, nhưng một tuần, một tháng trôi đi, không thấy được ra tòa... Những vết đòn thường làm ê

âm ngực Lâm sùi. Nó vào phòng khám bệnh của «ấp» và được biết một tin buồn. Nhưng nó giấu vì y tá bảo chưa đến nỗi gì.

Niềm hy vọng của Lâm sùi, Năm tà vẹo chết dần. Sáu tháng sau, cả bọn được đưa ra tòa. Lâm sùi lãnh năm năm khổ sai. Năm tà vẹo ba năm. Bọn du đãng lau nhau từ một năm đến sáu tháng. Nguyễn Đạm biết tin này, lòng nó quặn đau...

«Chí Hòa ngày... tháng... năm 19...

Kính gửi anh Đạm

Em bị giam ở khám Chí Hòa, phòng số... Vì bị nghi oan trong vụ giết người tàn nhẫn như anh đã biết. Đời sống trong này không thiếu thốn gì cả. Nhưng buồn lắm. Em kham khổ quen rồi, nên chẳng cần anh tiếp tế, nếu có thể thì anh gửi thuốc lá cho em. Ông giám thị phòng em là «bồ tèo» ngày xưa thành thử cũng dễ chịu lắm.

Em thương anh không biết bao nhiêu mà kể. Em bị năm năm nhưng giá được ân xá thì may ra ba năm em sẽ ra tù. Ngồi tù mới thương ông bố nghiện hút, muốn nhờ vả anh, sợ anh phải vất vả thêm. Anh cứ nói cho Gia nin biết em bị tù. Mong tin anh. Gửi thư cho em, anh đề tên thật của em, số tù... phòng... trại... khám Chí Hòa. Anh đừng dán kín phong bì. Ông giám thị phòng em tên Nguyễn Tư. Anh có vô khám, cứ hỏi ổng, ổng sẽ giúp đỡ em ngay».

Đạm rút nước mắt xuống bức thư, thương Lâm sùi, thương mình, thương những người bằng tuổi mình, Gia nin ngồi đối diện Đạm, lạ lùng lắm. Con bé hỏi:

- Thư của ba anh à?
- Không.
- Thế của ai?

- Của anh Lâm.
- Thư anh Lâm sao anh khóc.
- Anh ấy bị bắt rồi.

Gia nin tròn đôi mắt:

- Anh Lâm của em bị bắt rồi à?

Nguyễn Đạm khẽ gật đầu:

- Ừ, anh ấy bị bắt rồi.

Gia nin đưa tay bưng mặt và òa lên khóc. Nguyễn Đạm để mặc kệ con bé khóc. Một lát sau, chừng nước mắt đã làm dịu cơn xúc động của nó, ngược mắt đăm lệ hỏi Đạm:

- Tại sao anh ấy bị bắt hử, anh?
- Tại anh ấy...

Nguyễn Đạm thở dài:

- Trên đời này nhiều tội lắm em ạ! Lớn hơn em sẽ hiểu, không có tội gì như anh mà cũng bị bắt, bị đánh huống hồ kẻ phạm tội.

Gia nin đưa cánh tay quệt nước mắt:

- Anh Lâm có bị đánh không?

Nguyễn Đạm mím môi:

- Thoát sao nổi.
- Có đau không anh?
- Đau lắm

Gia nin chớp mắt:

- Giờ anh tính sao?

Nguyễn Đạm vuốt mặt:

- Anh chả biết tính sao. Anh Lâm bị tù năm năm. Để mình vô khám thăm anh Lâm nhé!

- Vâng, vô được hờ anh?

- Vô được, nhưng anh em mình chỉ được gặp anh Lâm qua cái lưới sắt.

Gia nin hỏi:

- Bao giờ anh đi thăm anh Lâm?

Nguyễn Đạm thở dài:

- Em lại gọi anh ấy là Lâm sùi đi...

- Sao vậy anh?

- Vì cuộc đời làm tâm hồn anh ấy sùi thêm...

- Chắc anh ấy đau lắm nhỉ?

- Ừ, đau lắm.

- Anh ấy có khóc không?

- Có chứ.

- Người lớn mà khóc chắc nhiều nước mắt hơn trẻ con anh nhỉ?

- Ít hơn em ạ!

- Em tưởng lớn thì nước mắt phải nhiều.

- Lớn khó khóc được, khi anh muốn khóc anh cắn nát môi cho nó đau mà cũng không khóc được, anh phải nghĩ đến những nỗi oan bị đòn hồi thơ ấu mới khóc nổi. Và cũng chỉ rớt vài giọt nước mắt, nhưng anh biết anh Lâm sùi của em sẽ khóc nhiều lắm.

Gia nin lại ứa nước mắt:

- Em thương anh ấy lắm. Anh có thương anh ấy không?

Nguyễn Đạm bẻ bảo tay:

- Anh thương anh Lâm như thương đời anh, giá em hiểu chuyện người lớn, anh sẽ kể cho em nghe.

- Anh cứ kể đi.

- Em không hiểu gì đâu.

- Kệ, em thích nghe là được.

- Thế em thi không đậu, em có buồn không?

- Có chứ, em buồn chết mất.

- Anh Lâm sùi của em vừa bị thi trượt em ạ!

- À em hiểu rồi...

- Vậy thôi đừng bắt anh nói nữa nhé.

- Dạ.

- Em phải chịu khó học hành, năm năm sau, anh Lâm sùi ở tù ra thấy em khôn lớn, anh ấy sẽ hết sần sùi tâm hồn, nghe em.

- Dạ.

Đạm đập điều thuốc, bảo Gia nin:

- Anh đưa em tới trường nhé!

Gia nin lắc đầu:

- Em ở đây với anh, tối em tới trường được không anh?

- Anh có chút việc cần.

- Anh cứ để em ở đây, anh đi công chuyện của anh đi, hể muộn em về một mình cũng được.

Nguyễn Đạm thấy áy náy làm sao. Nó đứng dậy bước ra cửa nhìn xuống đường. Dưới chân nó là cuộc đời. Cuộc đời đầy đau thương và gầy vụn, nó chẳng muốn xuống dưới đó, chỉ muốn ở trên cao cùng với sự hồn nhiên, ngây dại của con bé Gia nin. Nhưng nó cứ phải bước xuống như

bao nhiêu người đã bước xuống. Nắng chiều làm chói mắt Đạm. Nó nghĩ đến Thủy, đến bố Lâm sùi, đến tương lai của Gia nin. Và nó cho rằng nó không thể sống tài tử như thế này mãi được. Nó cần có nhiều tiền, thật nhiều tiền để mọi người được sống một đời sống không bị tiền làm điều đứng.

Nguyễn Đạm quay lại:

- Anh đưa em đi coi chớp bóng.

Gia nin trở mắt:

- Anh không đi công chuyện nữa à?

- Mai anh đi cũng được.

- Nhưng em chẳng thích đi xem chớp bóng đâu!

- Sao thế!

- Anh Lâm sùi ở tù, em buồn lắm không muốn gì cả, các anh tốt vậy sao anh Mừng lác bị chết, anh Lâm sùi lại bị ở tù anh nhỉ?

- Trời đầy đọa những người tốt, em ạ!

- Em ghét trời.

- Đừng dại, không ai dám ghét đâu.

- Em cứ ghét trời, các sơ bảo Chúa hay cứu giúp những người khổ cùng, ước gì Chúa cứu anh Lâm sùi khỏi tù.

Nguyễn Đạm định diễn tả một câu thật chua chát. Nhưng nó nhìn đôi mắt của Gia nin thành thật quá, lại không nỡ. Nó khẽ gật đầu:

- Em hãy xin Chúa ban phước lành cho em đi...

- Chúa có ghét em không?

- Em làm gì mà Chúa ghét?

- Em mồ côi!

- Chúa thương nhất những đứa trẻ mồ côi.

- Thương bằng anh không?

Nguyễn Đạm mở căng mắt. Gia nin đã nhìn thấy hình ảnh Chúa trong đôi mắt của Nguyễn Đạm. Con bé ứa nước mắt:

- Hở anh?

- Anh thương em, anh nói anh thương em như vậy thương ít lắm. Chúa thương em, Chúa không bao giờ nói cả. Như vậy thương nhiều lắm. Chúa không nói thương ai bao giờ cả. Nhưng Chúa ủy thác cho nhiều người thương em. Các sơ là người của Chúa, các sơ đã an ủi em, kể cho em nghe nhiều lời yêu thương của Chúa đó, em ạ!

- Anh có là người của Chúa không?

- Không.

- Sao anh cũng thương em?

Nguyễn Đạm nói lảng:

- Em muốn viết thư thăm anh Lâm sùi không?

Gia nin tươi hân nét mặt:

- Em muốn viết lắm. Em sẽ kể cho anh Lâm sùi nghe chuyện một người bị tù oan, được Chúa che chở không bị đánh đòn đau, ra ngoài đào được lọ vàng.

- Chuyện hay quá.

- Đào được lọ vàng, người này mua nhà, lấy vợ, sinh được bốn đứa con. Anh Lâm sùi nghe chuyện này chắc đỡ buồn.

- Ừ, anh ấy sẽ vui lắm.

- Thế em viết nhé!

- Viết đi.

Gia nin đứng dậy, ra bàn tìm giấy bút viết thư cho Lâm sùì.

CHƯƠNG 24

UỖI CHIỀU CHẬM CHẬM NGOÀI SONG SẮT, tiếng ồn ào của tù nhân nổi dậy lên như ong vỡ tổ. Ngọn cò vàng ba sọc đỏ phất phới bay trên đỉnh bồn nước nhuộm ánh nắng vàng hanh. Xa tít trên bầu trời xanh thẳm, một con diều giấy, có đuôi ngũ sắc cheo leo.

Sáu meo, Năm tà vọc và Lâm sùi ngồi uống trà ở hành lang. Điếu thuốc lào để trước mặt. Năm tà vọc móc một gói giấy nhỏ trong túi áo bà ba đen ra vê một viên thuốc lào tra vào nõ điếu.

Hắn đánh quẹt, nâng điếu lên thông thả hút. Tiếng nước trong bình điếu réo sôi sòng sọc. Năm tà vọc đặt điếu xuống, ngửa mặt nhả khói mù mịt.

Xong xuôi, hắn gói giấy lại đưa cho Lâm sùi:

- Đ.m, nhấp nháy đả hết thuốc.

Lần lượt, Lâm sùi, Sáu meo hút thuốc, chúng nó ngồi dựa lưng vào tường nhìn ra ngoài trời.

- Bọn mình hút suốt ngày đêm, thuốc nào chịu cho thẫu. Lần trước, ở ngoài đời gửi vào cả ký lô thuốc mà đâu có đủ.

Lâm sùi ngồi bó gối, lơ đãng nhìn dọc theo hành lang. Người đi thăm nuôi xách những chiếc giỏ nặng trĩu từ dưới cầu thang lên. Người nào người nấy đỏ mặt, tươi rói. Một gã công vụ quần áo trắng từ dưới lầu đi lên, tay cầm một xấp đơn thăm nuôi. Các tù nhân bu lại. Mặt gã công vụ vênh vác trông đến ghét. Hắn gắt ngạo xì, hắn giấu xấp đơn sau lưng:

- Đ.m, làm gì vậy? Để thông thả người ta gọi tên nào!

Một người nói:

- Tôi muốn biết ai thăm?
- Ai xuống dưới phòng thăm thì sẽ biết.

Hắn đưa cao xấp đơn khỏi đầu:

- Nguyễn Văn Mai số ...
- Có!
- Phạm Mịch số ...
- Có!
- Nguyễn Lâm số ...
- Có!

Năm tà vẹt và Sáu mọo reo lên dẫm vào lưng Lâm sùi thùm thụp:

- Đi lẹ anh, tối nay bọn mình no bóc ké rồi.

Năm tà vẹt chạy vào phòng lấy chiếc giỏ đưa cho Lâm sùi. Lâm sùi đứng dậy sửa soạn lại quần áo. Hắn đến bên gã công vụ hỏi:

- Làm ơn xem cái đơn ai nuôi.

Gã công vụ giấu phắt cái đơn sau lưng:

- Xem gì?

Mặt Lâm sùi lạnh lùng. Nó quắc mắt lên nhìn thẳng vào mặt gã công vụ:

- Khó vậy sao?
- Không khó, nhưng thẳng này chỉ làm đúng luật.

Lâm sùi cười nhạt:

- Hừ, đúng luật!

Gã công vụ gậy gố:

- Rồi bây giờ mày muốn gì đây?

Mặt Lâm sùi vẫn lừ lừ. Nó tiến lại gần gã công vụ hơn:

- Đừng có giở trò chó săn, hèn lắm.

Những người có đơn thăm nuôi nóng ruột, mỗi người can một câu:

- Thôi mày Lâm!

Lâm sùi đứng dang ra. Gã công vụ phân bua:

- Cô bác làm chứng nghen, thằng này thích ăn thua với tôi.

Lâm sùi hần học:

- Ăn thua với mày à! Con c... sức mấy. Một thoi thoi con ôi!

Gã công vụ miệng nói lép bép một hồi rồi êm ru luôn. Gã hướng dẫn những người thăm nuôi xuống cầu thang xoáy tròn ốc tới xếp khu trưởng trình diện trước khi ra hành lang. Dãy hành lang dài uốn vòng theo hình khám đường hình bát giác. Mỗi đầu khu lại có một tốp người tù đứng kiểm soát kẻ đi thăm nuôi về. Giỏ đồ đã được lục soát kỹ lưỡng ở phòng nuôi, nhưng tới đó vẫn dở tung ra. Chúng cầm gói thuốc lá của kẻ được nuôi tung tăng trên tay:

- Nghi quá, trong này chắc có sái!

- Bóc ra thử coi!

Và chúng lột gói thuốc ra, mặc lời năn nỉ của chủ nhân. Chúng tự do rút thuốc ra gắn lên môi hút.

- Không có gì, thoi "vút" đi cho được việc.

Lâm sùi thấy nóng mắt. Nó nghĩ bụng. Chắc lát nữa mình thoi nhau với mấy thằng khốn nạn này quá.

Đoàn người thăm nuôi được hướng dẫn tới phòng thăm. Ở đó một ông giám thị ngồi ở một cái bàn gỗ thu đơn, bọn Lâm sùi phải xếp hàng đôi chờ đợi. Chuông cứ năm phút lại reo lên một lần một tốp người ở trong xách giỏ đi ra một tốp khác vào thay thế.

Một hồi chuông rung lên, tốp mười người trong đó có Lâm sùi được gọi vào. Sau khi kiểm thể sơ qua, Lâm sùi được dẫn vào một hẻm nhỏ, cao lưng chừng. Từ hẻm nhỏ ra tới lưới sắt còn có thêm khoảng cách một người đi lọt. Một ông giám thị đi đi lại lại ở đó canh chừng. Người đứng trong lưới có với tay lắm mới tới được lưới.

Thân nhân từ bên ngoài có lệnh ào vào, chạy ngay đến lưới chọn chỗ tốt nhất bấu lấy. Nhiều người tới muộn phải đứng long ngóng phía sau. Tiếng nói chuyện ồn lên như ong vỡ tổ. Tù nhân và các thân nhân gào thật to mới nghe thấy. Những đứa trẻ ở bên ngoài lưới được mẹ chúng đưa cao lên khỏi đầu để nhìn mặt bố:

- Ba ơi ba ơi! Bao giờ ba về?

Một gã tù đứng phía trong lưới đưa tay lên chạm mặt:

- Ba không còn về được nữa, con ơi! Mai ba đi Côn đảo rồi, chắc chết rục xương ngoài đó, con ơi!

Đứa bé khóc ré lên:

- Không không ba phải về với con cơ, ai bắt ba ...

Người đàn bà mẹ đứa bé cũng tấm tức khóc. Gã tù xua tay:

- Thôi má nó bồng con về đi, nhìn thấy tội bay tao chết mất.

Chị đàn bà còn dùng dằng, gã đàn ông quay phắt đi, đứa bé gào lên thảm thiết:

- Ba ơi! Ba ơi!

Gã đàn ông quay đi, nhất định quay đi, gã không nhìn lại nữa.

Đạm cũng vừa vào tới. Lâm sùi đứng tì tay nhìn ra lưới:

- Sao vào trễ thế hả anh?
- Tao kẹt giỏ đồ.
- Gửi gì vào mà nhiều quá vậy?
- Đâu có nhiều, ít đồ tụi nó gửi cho chú. Chúng nó gửi lời vào thăm chú và chúc chú sớm được tự do.

Lâm sùi cười nhạt:

- Còn lâu anh ơi!
- Chú ngu như bò! Không biết phải nhồi nhét thêm những gì đây vào đầu chú, chú mới khôn ra được ...

Lâm sùi mỉm cười:

- Thôi bỏ đi anh, chuyện qua rồi ...

Lâm sùi hỏi sang chuyện khác:

- Làm cách nào mà anh vào thăm em được?
- Đáng lý ra tao không thấy mặt, nhưng nhờ quen ùột ông xếp ổng giúp đỡ... Thôi được thấy chú mạnh khoẻ là anh mừng rồi

Đạm và Lâm sùi nói chuyện một hồi thì chuông hết giờ rung lên. Ông giám thị đứng gác coi tù lừa tù nhân vào. Lâm sùi giơ tay lên vẫy.

Khoảng ba phút sau, Lâm sùi đã có mặt ở phòng khám đồ. Trên dãy bàn những giỏ đồ xếp ngay ngắn. Giám thị và tù công vụ đứng dọc theo hai bên bàn. Giám thị gọi từng người vào đứng trước giỏ đồ của mình. Đoạn cầm dao, cắt giấy gói và dây ra. Từng món đồ được sắp ra bàn kiểm soát kỹ lưỡng trước khi trao cho tù nhân. Nhiều giỏ

đồ chứa đồ lậu như thuốc phiện chẳng hạn, được khám phá kịp thời. Gã tù chủ giỏ nuôi bị hai tên tù an ninh kèm hai bên mang đi nhốt phòng tối liền. Giấy phép thăm nuôi bị rút.

Đến lượt Lâm sùi, giỏ nuôi hơi nhiều; Người giám thị nhìn giỏ đồ nghi ngờ:

- Có gì không đây?
- Có nhiều thứ lắm.
- Tao hỏi có gì không thú thiệt đi!

Mặt Lâm sùi trở nên lăm lì:

- Tôi không biết. Xếp xét đi. Nếu có thì cứ việc nhốt tôi, giản dị vậy thôi.
- Mà chì hả? Mà nổi tiếng cứng đầu.

Lâm sùi thấy cãi cũng vô ích. Nó đứng im mặc cho ông giám thị giở đồ tung tóe ra xét. lát sau, xong xuôi thì những món đồ ăn, những gói thuốc của Lâm sùi không còn hình thù nữa; Lâm sùi xách giỏ lăm lũi trở ra.

Khi về tới phòng mình. Lâm sùi quăng cái giỏ tiếp tế xuống mặt sàn, khuôn mặt lăm lăm, lì lì đến dễ sợ. Năm tà vọc và Sáu meo không dám hỏi han. Những tên tù khác trông ngóng vào sự "bố thí" của Lâm sùi cũng đâm ra thất vọng. Lâm sùi ngồi phệt xuống sàn, gục đầu vào đầu gối. Một thời gian khá lâu, Lâm sùi ngẩng mặt lên. Đôi mắt nó ngầu đỏ. Nó lắc đầu than thở:

- Thê thảm quá!

Năm tà vọc hỏi:

- Gặp chuyện gì đấy anh? Bọn công vụ át giọng anh hả!
- Không, tao gặp một chuyện đau long quá, có lẽ tao không dám lấy vợ nữa.

- Chuyện gì vậy?

- Chuyện một người bố chẳng hiểu làm gì nên tội bị đày đi Côn Đảo. Vợ con khóc suốt mướt, đứa con nhất định không cho bố đi đảo. Người bố nhìn vợ con lần chót muốn tóe máu mắt ra, bỗng ông ta phát điên chửi nhà nước đã bắt oan ông ta và đánh tên công vụ học máu mồm. Ông ta nhào ra lưới sắt, choàng tay ôm con, nhưng lưới sắt đâu phải lưới dây gai, tay ông ta chỉ vươn dài và đặt trên lưới lạnh. Ông ta húc đầu vào lưới sắt khóc như di.

Một tên tù hỏi:

Rồi sao nữa?

Lâm Sùi trầm giọng:

- Rồi bọn công vụ xúm nhau lại, lôi người bố khốn nạn về phòng.

Nó nghiêng răng:

- Tao chắc chúng nó sẽ tẩn ông ta mê tơi, xích chân ông ta lại

Lâm Sùi bảo đàn em:

- Đem đồ tiếp tế ra mà chia nhau, nhớ để tao vài món.

Bọn du đặng đã lôi quà bánh, thuốc lá trong giỏ tiếp tế ra.

Bỗng một thằng du đặng kêu mừng rỡ:

- Có cái này!

Lâm Sùi quay về phía du đặng đang bu quanh cái giỏ tiếp tế:

- Cái gì đó?

- Thưa anh cái thư nhét trong một ổ bánh mì.

- Đưa đây.

Nó lẩm bẩm:

- Anh ấy biết gặp nhau chỉ đủ hỏi hai ba câu nên đã viết cho mình.

Nó lần dở tờ giấy mỏng cuộn tròn thật nhỏ ra. Nguyễn Đạm viết thật nhỏ. Lâm sùi vuốt tờ thơ một cách trịnh trọng. Nó không cần biết gì nữa. Tâm hồn nó hướng hết vào những giòng chữ của người thân yêu:

“Lâm sùi,

Chú cứ yên tâm, anh vẫn còn ham sống lắm. Bây giờ mới ham sống, ham sống để trả thù những đứa đã đầy đọa chúng mình. Anh nghĩ, năm năm cũng không xa xôi lắm đâu, chúng mình chưa quá ba mươi tuổi, lo gì. Năm năm sau chú ra, chúng mình làm lại cuộc đời, vẫn còn sớm.

Gia nin biết chú bị đánh đập, bị tù, nó khóc sưng cả mắt. Nó viết cho chú đấy. Phải “com măng” hàng bánh giò gói riêng cho chú một chiếc bánh nhân bằng bức thư của Gia nin nhét trong tuýp thuốc ngủ nhỏ bé; chú tìm mà đọc.

Anh đừng bứt. Mỗi tuần anh sẽ thăm chú một lần. Anh “chấn hưng” nghề ma cô nên bây giờ giàu lắm, Lâm sùi ạ!

Lâm sùi nhét bức thư vào miệng, nhai ngấu nghiến và nuốt vào dạ dày. Nó nói:

- Đã có đứa nào ăn bánh giò chưa?

- Chưa?

- Đưa mấy chiếc bánh giò cho tao!

Nó bóc tung năm chiếc bánh và bẻ đôi từng chiếc ra. Đúng như Nguyễn Đạm dặn, có cái tuýp nhỏ đựng bức thư của Gia nin. Lâm sùi sung sướng đến ứa nước mắt. Nó lôi bức thư ra. Nhờ nước mắt ứa mà đôi mắt sáng ngời. Nó đang hình dung ra nụ cười của Gia nin.

"Anh Lâm ơi!

Em buồn lắm cơ. Anh Đạm bảo anh bị thi trượt, người ta đánh anh đau lắm phải không? Thế thì anh cứ khóc anh nhé! Em không chê anh đâu. Anh bị tù năm năm cũng chả lâu. Anh đợi ngày em đậu bằng Trung học mới ra đấy mà. Năm năm sau em đã 18 tuổi rồi hé, anh? Lớn bao nhiêu em thương anh bấy nhiêu, em không ghét anh đâu, anh có làm sao em vẫn thương anh. Em thi đậu sẽ đi làm, nuôi các anh. Em sẽ sống với anh hoài. Anh đừng lo, anh nhé!

Em anh

Gia nin.

T.B – Trong tù có nhiều muỗi không anh, nếu muỗi đốt anh, em ghét chúng nó lắm đấy."

Lâm sùi dần mặt ra. Nó thè lưỡi giữa hai hàm răng? Nó thét một tiếng kinh hoàng ... Mồm nó ứa máu. Và nó rũ xuống sàn phòng, tay vẫn giữ chặt bức thư của Gia nin. Bọn du đảng xúm lại vực nó lên. Năm tà vọc chớp mắt:

- Anh ấy cắn lưỡi tự tử, chúng mày ơi!

Bọn anh em Lâm sùi khóc sụt mướt. Chúng nó than tiếc Lâm sùi nhưng chúng nó đâu biết Lâm sùi đã chết trong nỗi sướng tuyệt vời. Giám thị phát giác vụ án mạng sau lúc Lâm sùi tự vận. Chừng nửa tiếng, kẻ giết người sợ đi đảo đã hủy mạng. Nhà tù bảo thế.

Kho ebook online

<http://isach.info>